Love's whispers

Stef Ann Holm

Prințul

Stef Ann Holm

Piratul mărilor

THE KING OF PIRATES by Stef Ann Holm

ŞOAPTELE DRAGOSTEI

PIRATUL MĂRILOR

De

Stef Ann Holm

Capitolul I

Septembrie – Tamatave, Madacascar

— Cinci mii de ducaţi... prietene, scrâşni englezul cu dinţi stricaţi, în timp ce se lupta să ridice marginea groasă cu franjuri aurii a unui frumos covor roşu; este... al înălţimii tale?

— Recompensa unui rege blestemat! şi Danton Cristobal privi critic, în timp ce mâna dreaptă alunecă spre mânerul încrustat cu rubine al hangerului prins în şold.

Vânzătorul de covoare, costeliv, lăsă brusc să cadă tapiţeria care, atingând pământul, ridică un nor de praf. Văzând gestul lui Danton omul se făcu mic şi se retrase în dugheana lui, lovind cu spatele o grămadă de lucruri furate.

— E-este co-covor demn de un rege. Danton, nu eşti tu chiar regele Spaniei... dar eşti regele piraţilor.

— Este un titlu ruşinos pe care mi l-au dat vasele regale care au invadat oceanul. Arăt eu ca un ucigaş, Henry? întrebă scuturându-şi pletele şi încruntându-se. Faţa îi deveni sălbatică.

Danton făcu intenţionat un pas, ieşind din umbra

dughenei. Lumina soarelui puternic se revărsă asupra lui şi simţi cum i se încălzesc urechile şi cruciuliţa de aur prinsă la ureche. Cele două pistoale, mânerul pumnalului şi lama curbată prinsă în centură străluciră în lumina albă.

— Nu, Danton, bolborosi Henry. Mustaţa subţire i se contractă. Arăţi a nobil, adică ceea ce eşti. Rafinat şi elegant şi binevoitor. Extraordinar de binevoitor. Cu adevărat generos...

— Ragi ca un măgar, Henry. Taci.

Henry îşi înghiţi şirul de laude pe care le-ar mai fi rostit, iar faţa suptă i se albi.

Danton îngenunche şi mângâie covorul superb îngropându-şi degetele în mormanul de mătase roşie. Ura îi încolăci muşchii strecurându-i-se în Oase. Venele mâinii se contractară.

Privind la preţiosul obiect, ochii îi fură atraşi de centrul tapiseriei şi de emblema regală a regelui Filip al Spaniei. Pentru blazon, se folosise albastru deschis, negru şi verde, iar conturul era făcut din fire de argint şi aur. Heraldica era înconjurată de o ţesătură de culoarea cinabrului şi cuprindea un spaţiu de 10 pe 10 picioare. Danton recunoscu provenienţa persană a covorului.

— Superb.

Dar scump.

Se sufocă de furie gândindu-se la cel căruia îi aparţinuse înainte să fie prădată corabia. O silă imensă îi alimentă dorinţa de răzbunare. Va zădărnici planurile regelui în singurul fel posibil–, va lua de la suveran ceea ce regele Filip luase de la el. Regele nu-şi va târî picioarele pe acest covor şi nici nu-şi va împodobi cu el coridoarele, camerele sau sala tronului. Prada va aparţine acum lui Danton Luis Cristobal, înainte marchiz de Sevilla, acum Regele piraţilor.

Nervos, Henry îşi împrăştie marfa pe o tarabă înaltă de lângă dugheană. Butonii cositoriţi sclipiră pe fundalul unei cutii cu mărunţişuri.

— Pa... patru mii, Danton, sau, dacă n-ai din ăştia, continuă el grăbit răsturnând neîndemânatic nişte cutii cu tutun ducaţi, franci, dubloni sau guinee. Orice se poate găsi în cufărul omului tău.

Danton aruncă o privire însoţitorilor săi, Antonio şi Eduardo. Înarmaţi până-n dinţi, arătau ca nişte tunuri şi erau la fel de explozivi. Antonio purta pe umăr o casă de bani; Eduardo, cu braţele arămii încrucişate pe pieptul gol, strălucitor părea o santinelă tăcută în spatele lui Danton. Privirea lui sălbatică cerceta piaţa plină de lume.

— O sută douăzeci de franci – atât cât a valorat viaţa

marinarului pe care l-ai omorât ca să-l iei.

— Nu eu l-am omorât, Danton. Trevor Tate l-a terminat înainte să scufunde galionul spaniol. M-am zbătut mult ca să pun mâna pe el. Îmi aparţine pe drept.

— Greşeşti, Henry. Îmi aparţine mie.

Danton îi făcu semn lui Antonio care ridică imediat capacul casei de bani şi scoase suma cerută. Henry privi cu ochi trişti puţinii bani oferiţi. Şi, fără să spună un cuvânt, îi luă.

Danton ordonă oamenilor săi să ia covorul şi să-l urmeze.

Baldachinele înghesuite de la Zoma îngreunau accesul lui Danton la tarabele din aer liber. Voci gâlcevitoare colorau pitoresc căldura sufocantă a după-amiezii, căci, în ciuda tonurilor ridicate, certurile se purtau într-un amestec de malgaşă şi franceză care încânta auzul lui Danton.

Malgaşii, atât africanii cât şi indonezienii, aveau nişte obiceiuri morbide după părerea lui Danton; altele i se păreau normale. Îşi numiseră târgul Zoma, ceea ce în malgaşă înseamnă vineri pentru că vinerea era ziua cea mai importantă a târgului.

Raze de lumină pătrundeau prin pânza groasă. Intensitatea căldurii cocea fructele umplând aerul cu

mirosul dulce-putred al fructelor exotice şi al căpşunilor.

Oprindu-se, îşi alese un măr verde de la o femeie îmbrăcată în culorile curcubeului şi înfăşurată într-un lamba alb. Faţa-i neagră era brăzdată de cute ca un pergament vechi. Îi zâmbi dezgolindu-şi gingiile aproape goale, când Danton îi făcu semn lui Antonio să-i plătească mai mult.

Muşcând din măr, îşi continuă drumul savurând gustul fructului cărnos. Cămaşa din mătase neagră absorbea căldura şi îi ardea spatele; la gât, cămaşa fără guler se termina într-un V cu şireturi dantelate neînnodate. Aprecia, familiar, abundenţa mărfurilor din jur. Majoritatea tarabelor aparţineau triburilor malgaşe, dar multe aveau deja misiti ai piraţilor. Lupii de mare rătăcitori invadaseră coastele Madagascarului transformând insula într-un depozit de mărfuri furate. Cei mai răi dintre toţi, piraţii sângeroşi, îşi instalaseră tabăra aici şi îşi, deschiseseră dughene unde mărfurile şterpelite treceau în alte mâini.

Danton privi produsele. Ceara de albine şi fagurii mustind de miere invitau insectele. Privirile îi fură atrase de lingurile din corn de zebu şi de amuletele magice, dar nu se lăsă înşelat de promisiunile de noroc. Nu-l interesau vasele din indigo şi răşini, rădăcini de columbus şi rădăcini

de dragon. Vasele împletite din iarbă verde de bozaka erau pline cu rădăcini de ghimbir, boabe de piper şi rădăcină de manioc. Bucăţile noduroase de mangal erau prea scumpe.

Nemaivăzând nimic de valoare, Danton se îndreptă spre chei şi spre a sa La Furia cu trei catarge. Termină mărul, iar cotorul îl aruncă în ruinele unei case de chirpici dărâmate; se opri şi Privi cele 6 goelete, vasele de război, velierele albe Şi fregatele unduindu-se pe apă.

O corabie olandeză intră încet în port. Semăna cu un fluturaş care se lupta, cu aripile frânte, să ţină piept vântului. Danton o văzuse dimineaţa cam la o oră de insulele Sf. Maria. De Gids străbătuse marea fără să se balanseze ca şi cum ar fi luat apă la babord.

Corăbioara fu primită cu entuziasm de o ceată de piraţi de pe cheiul îngust. Puseră mâna pe frânghii pe care le răsuciră pe stâlpii debarcaderului. Danton ştia că sunt nemiloşi, iar ajutorul pe care-l ofereau indica dezamăgire. Capetele acoperite cu eşarfele roşii se plecară uşor ca pentru a fi gata; lamele săbiilor luciră rece. Când corabia se apropie, năvăliră pe punte ca o armată de furnici roşii.

Punţile fură repede invadate, echipajul fiind luat prin surprindere. Uimiţi, olandezii priveau neputincioşi cum

piraţii îndreptau săbiile şi pistoalele spre ei. Încercară să reziste dar, neobişnuiţi cu astfel de lupte nemiloase, sângele începu să curgă şiroaie.

Tâlharii intrară în cală şi se întoarseră cu nişte butoaie. Aruncară poloboacele peste bord. Câteva căzură în apă şi se duseră la fund, altele se sparseră pe puntea de lemn. Doagele săriră şi se ridică un nor de făină şi de sare. Butoiaşele pe care era scris ROM, BERE ŞI VIN erau manevrate cu grijă şi date unui om care avea o căruţă pe chei.

Danton nu simţi niciun regret pentru De Gids. Viaţa pe mare e dură, iar cei care nu-i puteau ţine piept trebuiau să se dea la o parte. După cum arătau straturile de catran şi răşină, vasul nu era bine întreţinut, iar dacă propriului căpitan nu-i păsa, ducă-se dracului!

Plecând de la locul masacrului, Danton se îndreptă spre locul unde era ancorată La Furia. Auzi tânguieli înfricoşătoare. Se gândi la casa de dincolo de insula Johanna şi Mehilo din împrejurimile insulelor Comore. Poate că, la întoarcere, se va înfrunta cu duşmanul său, Sadi, şi, poate, va reuşi să-l omoare.

Un vaiet de agonie îi străpunse auzul şi-şi încleştă dinţii. Madre de Dios! Nu se putea obişnui cu strigătele de

moarte.

Un urlet disperat sfâşie norii. Nemaiputând rămâne nepăsător, ridică iute capul privind corăbioara. Căzu şi ultimul supravieţuitor căpitanul.

— Iisuse, murmură uşor, gândindu-se la sunetul aproape femeiesc pe care-l auzise. Blestemă omul care se comportase, în final, ca o femeie.

Strigătul înfricoşător se auzi din nou, iar Danton îşi dădu seama că nu era al căpitanului care se stingea.

O tânără femeie, al cărei păr blond îi ajungea până la brâu, apăru pe punte. La piept ţinea strâns o fetiţă. De ce se afla pe un vas care nu era pentru pasageri? Se gândi că putea fi amanta căpitanului dar copilul îl nedumeri.

Drumul îi era blocat de un pirat care se ocupa de spălarea calei, dar faţa lui răutăcioasă n-o făcu să dea înapoi. Sfidându-l se repezi când alergând, când alunecând pe panta abruptă cu genunchii îndoiţi. Când ajunse jos, tâlharul îi sări înainte şi o înşfăcă de braţ în timp ce un cufăr imens cu chingi de fier zbură peste provă şi se sparse cu zgomot. Monede de aur şi argint se împrăştiară pe chei ca o ploaie metalică.

— Doamne! răcni acesta, iar ochii-i se măriră de lăcomie.

Dădu drumul femeii şi începu să strângă banii.

Femeia se repezi pe chei şi cercetă cu privirea plaja încercând să găsească direcţia salvatoare.

Danton jură să nu se amestece. Pierduse singura femeie şi singurul copil care însemnaseră ceva pentru el. Se simţea vinovat pentru aceasta şi suferea.

Îşi continuă drumul încercând să uite că o văzuse cu rochia cafenie zdrenţuită care arăta că fusese deseori cârpită cu petice de forme curioase.

Nu putea juca rolul salvatorului.

Trase o înjurătură şi se îndreptă spre vas. Tocurile cizmelor înalte loveau nisipul în cadenţă. Trăia alături de malgaşi spunându-şi: „Fii ca un cameleon. Priveşte cu un ochi spre trecut şi cu celălalt spre viitor”. Ceea ce nu lăsa prea mult loc pentru propriul lui viitor, darămite pentru al altcuiva.

Femeia i-ar aduce necazuri. Chiar dacă s-ar fi dus după ea şi după fetiţă, n-ar fi putut să le scoată din Tamatave fără să fie văzut de câinii care prădau De Gids.

Şi, nici n-avea chef să pornească o luptă sângeroasă pentru o femeie al cărei păr strălucea în soare ca un dublon nou-nouţ.

Apoi auzi copilul suspinând: „Mamă, să nu mă laşi”.

Danton se întoarse şi văzu braţele mititele strângând gâtul mamei. Într-o mânuţă ţinea o păpuşă. Femeia depuse un sărut grăbit pe obrăjorul îmbujorat şi se îndreptă spre piaţă.

Chemarea fetiţei pătrunse în inima împietrită şi, din trecutul său, răzbătu o voce:

— Tată, să nu mă laşi!

Îşi acoperi ochii cu mâna şi-l revăzu pe fiul său de trei ani care, în timpul vizitei pe care i-o făcuse într-o închisoare nenorocită, de abia a putut fi smuls de lângă el de soţia sa Elena, când gardienii i-au spus că trebuie să plece.

— Tată, să nu mă laşi! strigase atunci Esteban.

Danton. Încercă să îndepărteze amintirile nemaivoind să audă plânsul tânguitor al fiului său. Nu voia să retrăiască iadul său personal.

Când deschise ochii, femeia şi copilul dispăruseră, înghiţiţi de acoperişurile albe ale pieţei.

„Nu e niciun loc unde să mă pot ascunde”, gândi Catherine. Gâfâia şi trebuia să se oprească înainte să se prăbuşească la umbra pe care baldachinele o ofereau cu destulă zgârcenie.

Oameni curioşi se holbau văzându-i înfăţişarea răvăşită.

Se gândi să se amestece printre vânzători, ceea ce se dovedi a fi o greşeală. Feţe tuciurii şi delicate o urmăreau aşteptând să se îndepărteze. Albi gălăgioşi cu săbii la brâu căscau gura manifestându-şi dorinţa nestăpânită:

O dureau plămânii. Sângele îi alerga prin trup năvălind în urechi. Braţele o dureau de oboseală şi din cauza efortului deosebit pe care-l făcea să-şi ţină fetiţa. Madeleine plângea şi se zbătea să se ţină în braţele mamei. Catherine ridică picioruşele fetiţei peste cutele rochiei încercând să-i potolească zvârcolirile cu un ton blând.

— Stai cuminte, *mon chou.*

Mirosul pieţei o înăbuşea pe Catherine. Duhoarea de peşte stricat, banane, roşii şi alte fructe pe care nu le ştia, umplea văzduhul.

Catherine făcu un pas înapoi şi lovi cu piciorul un braţ cioturos.

O capră behăi de durere, făcând-o să tresară. Animalul care se odihnea lângă piciorul ei o privicu ochii galbeni bulbucaţi, plini de supărare. Surpriza o făcu pe Catherine să se împiedice de o masă de care, pentru ca să nu cadă împreună cu Madeleine, se sprijini. Degetele nimeriră peste nişte funii aspre. Privind în jos, văzu că palma i se

odihnea pe nişte cozi din păr de om.

— Oh, *mon Dieu*, şopti ea trăgându-şi mâna de parcă s-ar fi ars.

— Nu-ţi plac podoabele mele? întrebă în engleză piratul din spatele tejghelei şi izbucni în râs. Mătăhălos şi murdar, avea o barbă neagră şi cârlionţată şi o bluză de atlas. Haina din damasc mov spânzura încreţită pe umeri şi avea pete albe pe revere.

Se holbă la ele, uimită.

— Vrei o amuletă să-ţi poarte noroc, fătuco? Deschise o cutie din lemn acoperită cu scoici colorate, pe al cărei fund acoperit cu mătase uzată se aflau vreo douăzeci de obiecte albe mititele şi ascuţite care semănau cu dinţii de maimuţă. I le arătă zâmbind strâmb.

Ea se cutremură.

„Trebuie să plec de aici”.

— Ce e, mama? întrebă Madeleine cu faţa ascunsă în gulerul rochiei mamei.

— Nimic de care să-ţi fie frică, *mon chou.* Îi apăsă, uşor, cu degetele gâtul ca să nu privească. Doar nişte dinţi.

Luptându-se să-şi păstreze calmul, se îndepărtă, lăsând în urma ei bărbatul groaznic; zgomotele pieţei deveniră mai puternice: puii piuiau, gâştele gâgâiau, iar o vacă

grasă mugi. Maimuţele nostime cu feţele negre şi cozi încârligate i se adresau din cuşti.

Trecând prin culoarul liber îşi pironi privirile în pământ.

Păstăile de vanilie şi cuişoarele răspândeau un miros înţepător care făcea să-i lăcrimeze ochii.

Coşuri împletite cu orez o împiedicau şi trebui să-şi ridice poala rochiei ca să poată trece peste ele. Zări cu coada ochiului strălucirea bijuteriilor: inele cu smaralde, şiraguri de perle unele peste altele, butoni cu safire, broşe cu rubine, cercei cu turcoaze şi crucifixe de aur. Toate aceste averi erau împrăştiate într-un fel de talmeş-balmeş.

Totul era de furat. Mărfuri furate de ucigaşi ca aceia care atacaseră De Gids, violenţi şi brutali. Urechile lor fuseseră surde la rugăminţile de cruţare pe care le auzise din cabina ei de sub punte, tot aşa cum urechile acestor oameni murdari care-şi etalau bogăţiile ar fi faţă de rugăminţile ei. Ea şi Madeleine nu erau în siguranţă nici aici.

Dar, unde să se ascundă?

O femeie purtând un coş cu pâine împletită îi bloca drumul. Îşi îndreptă umerii şi, în tăcere, o înfruntă pe malgaşă, care se dădu la o parte.

Se simţi uşurată când părăsi piaţa. Odată cu lumina

puternică a soarelui, Catherine o luă repede spre est în direcţia unui şir de căsuţe dreptunghiulare vopsite în roşu, maro, sau albastru deschis.

Ocrotită în braţele mamei sale, Madeleine începu să râdă. Catherine se bucură că fiica ei încetase, pentru moment, să plângă.

Făcând mai multe opriri ca să-şi tragă sufletul, Catherine privi peste umăr să vadă dacă nu erau urmărite. Fu aproape orbită de intensitatea razelor reflectate de coviltirele opace. Nu era sigură dar i se păru că vede conturul unui bărbat foarte înalt care se năpustise pe urmele lor. Ceva-i strălucea la şold. Sabie? Pistol?

O luă înainte fără să mai piardă timpul.

Inima i se luase la întrecere cu picioarele, când ajunse la un şir de trepte din pământ roşu făcute între locuinţele în culori pastelate. Se repezi în sus pe trepte, călcând pe mijloc unde mulţimea paşilor şi vremea lăsaseră urme. La ferestrele fără geam atârnau perdele uzate şi zdrenţuite. În pridvoarele caselor se vedeau urne, vase de ceramică ciobite şi butoaie pentru apă de ploaie.

În stânga, apăru o clădire cu acoperiş ascuţit, înalt, din paie.

Catherine dădu ocol pereţilor şi se rezemă cu spatele de

tencuiala deteriorată.

— Ce faci, mama? întrebă încet Madeleine.

— *Şşt*, o opri Catherine cu răsuflarea întretăiată, îi puse un deget pe buze: Ne jucăm. Trebuie să stăm foarte liniştite. Nu trebuie să spui nimic. *Tais toi!*

Madeleine încuviinţă, iar ochii mari, albaştri, deveniră serioşi.

Pulsul mamei măsura secundele. Ascultă atentă până când, de încordare, începu s-o doară capul.

În depărtare se auzea o tobă. O muscă îi bâzâi deasupra capului. Aerul fierbinte şi umed îi umezea genele. Cu toate că muselina din care era făcută rochia era subţire, juponul i se lipise de piele ca o cârpă de vase, udă. Deasupra buzei îi apărură broboane de sudoare. Închise ochii şi-şi trecu limba peste buze simţind gustul sărat.

Chiar când se simţea puţin mai liniştită, o mână puternică îi acoperi gura. Deschise ochii, nu putea să strige. Un picior puternic îi prinse rochia, şi simţi un genunchi alunecând între coapse.

Ţintuită de perete, Catherine încercă să vadă cine pusese mâna pe ea dar nu putu observa decât o cămaşă neagră. Se cutremură gândindu-se la faţa oribilă a unui nebun plin de păduchi şi cu gura vicleană care voia s-o

omoare... s-o violeze.

Madeleine urla.

— O, vă rog, nu în faţa copilului.

Catherine încercă să se elibereze ţinându-şi, însă, bine copilul. Dădea din picioare vrând să-şi lovească agresorul dar lovea numai aerul. Unde era corpul acestui om?

Omul strigă ceva într-o limbă pe care n-o înţelese. Catherine se zvârcolea şi-şi continua asaltul pe fundalul strigătelor fetiţei. Disperată, îl muşcă.

— *Mierda*, răcni el când ea-i străpunse cu dinţii degetele. Îşi trase mâna şi Catherine văzu o pereche de ochi metalici, supăraţi. Inelul negru din jurul irisului dădea ochilor această culoare metalică, făcându-i privirea teribilă şi frumoasă în acelaşi timp.

Bărbatul nu semăna deloc cu ce-şi imaginase ea. Avea maxilare puternice acoperite de o barbă ţepoasă, iar pielea îi părea catifelată, bronzată de vânt şi soare. Avea nasul puţin coroiat ca şi cum, cândva, ar fi fost rupt.

Nu părea murdar şi nici n-avea păduchi. Şuviţe negre îi încadrau faţa şi-i cădeau pe umeri.

— *Mierda*, repetă el dezvelindu-şi dinţii albi. Tonul puternic rostogolea vorbe în acea limbă necunoscută.

Părea mai puţin dezgustată decât îşi imaginase, dar asta

nu schimba cu nimic faptul că o ţinea împotriva voinţei ei. Nelinişţită-i spuse în franceză: Lasă-ne-n pace, dă-ne drumul, nu înţeleg ce spui.

— Înţelege asta, *mon maki sauvage*, răspunse el în limba ei. *Meide!* Fă copilul să tacă dacă vrei să pleci vie din Madagascar.

Catherine rămase cu gura căscată. Vorbea franţuzeşte! Şi destul de urât.

— Linişteşte copilul, repetă el aplecându-şi ameninţător capul spre ea. Catherine simţi mirosul oceanului, iar răsuflarea-i mirosea a mere, nu urât, cum presupusese ea. Îmi pierd răbdarea. *Maudit!*

— Nu mă mai înjura, strigă ea acoperind ţipetele fetiţei.

— Atunci fă ce-ţi spun! o avertiză el.

— Madeleine, taci... e-n ordine, îşi linişti ea fiica.

Buza de jos a copilului tremură şi Madeleine tăcu. Îşi şterse lacrimile dar câţiva stropi îi rămaseră aninaţi de gene.

Catherine nu putu să înţeleagă de ce făcuse ceea ce îi ceruse el. Poate pentru că nu părea aşa de periculos cum se aşteptase. Avea ceva nobil în el şi, în ciuda cruciuliţei de aur care-i atârna într-o ureche şi a coamei zburlite, ar fi fost o apariţie frumoasă într-un salon aristocratic.

Frumoşii lui ochi o scrutau:

— Nu te mai zbate şi n-am să-ţi fac niciun rău.

Incapabilă să scoată o vorbă, Catherine încuviinţă. Îşi retrase genunchiul într-un fel care o făcu să tremure. Felul senzual în care îi atinsese coapsa cu coapsa lui o făcu să se înroşească.

Nu mai putea să-şi susţină copilul şi amorţeala care-i dădu furnicături în braţe o făcu pe Catherine s-o lase pe Madeleine jos. Deşi îi spusese că n-o să-i facă niciun rău, ţinea strâns mânuţa fetiţei, în caz că el s-ar fi răzgândit. Întrebă cu calm amăgitor:

— Cine eşti?

Se îndepărtă de ea şi Catherine îl cercetă cu privirea. O figură întunecată. Un bărbat înalt, mândru şi musculos, aşa cum soţul ei, Georges Claude, nu fusese niciodată.

Pantalonii cafenii, până la genunchi erau mulaţi indecent pe şoldurile înguste şi pe picioarele subţiri, cizmele înalte până deasupra genunchilor erau din piele frumos prelucrată. Briza tropicală îi umflă cămaşa neagră. Cu picioarele îndepărtate şi braţele încrucişate, răspunse: sunt Danton Luis Cristobal.

Catherine îi puse întrebarea care-o interesa cel mai mult:

— De ce ne-ai urmărit?

— V-am văzut la Zoma. Restul a fost uşor deoarece cunosc străzile din Tamatave.

Siguranţa lui o tulbură. Când începu să vorbească din nou, vocea îi tremura:

— Ce ai să faci acum?

— Pui prea multe întrebări, se încruntă Danton, iar linia sprâncenelor negre deveni aspră, ca şi cum răspunsul pe care trebuia să-l dea nu-i plăcea. Să vă scot din Madagascar.

— Din Madagascar? repetă ea slab.

Expresia lui Danton deveni dură.

— Sau, poate vrei să rămâi cu câinii care ţi-au atacat corabia?

— Nu!

— Atunci o să mergeţi cu mine pe corabia mea.

— Şi unde ai să ne duci? întrebă ea, în timp ce mintea-i începu să contureze imagini de groază.

— Acolo unde nu ai de ales, *mon maki sauvage.* Catherine se zăpăci auzind că o numea „lemurul meu sălbatic”. Indiferent ce era ăla „lemur”, nu voia să fie un lemur sălbatic pentru nimeni.

Arătătorul fetiţei atinse mânerul pumnalului lui Danton.

— Domnule pirat, omori fete şi le mănânci? Danton păru mai degrabă descumpănit de întrebare, decât mirat. Se dădu înapoi un pas ca să nu-l mai poată atinge. „Nu”. Uitându-se urât la Catherine, rosti scurt:

— De ce vorbeşte aşa?

— Oamenii de pe De Gids i-au spus asta.

— Căpitanul Dekker, adăugă Madeleine ştergându-şi nasul cu mâneca rochiţei – spunea că piraţii sunt canibali.

— Cani... ce? repetă Danton brutal.

— Canibali, clarifică Catherine sperând că Danton nu se va simţi prea ofensat.

— Maudit! Niciodată n-am pretins că sunt pirat.

— Dar eşti, nu-i aşa?

Nu răspunse. Părând indignat se îndreptă spre colţul casei, stârnind praful.

— Eduardo! Antonio! Vienan ustedes aqui!

Doi bărbaţi apărură şi teama femeii crescu.

Lucioşi şi bronzaţi, păreau barbarii cei mai înfricoşători pe care-i văzuse vreodată. Pe umeri purtau fără efort o tapiserie.

Danton vorbi oamenilor şi ei puseră covorul jos şi-l desfăcură. Se uită la Catherine şi îi spuse:

— Întindeţi-vă pe el.

Presimţirile ei negre deveniră şi mai puternice când înţelese cum avea să le ducă de acolo.

— Nu. O să ne sufocăm.

Într-o secundă fu lângă ea. Privirea insistentă a ochilor metalici o făcu să simtă o răceală în stomac.

— Nu poţi rămâne aici. Dacă te găsesc, se vor, folosi de tine cum nici nu-ţi imaginezi şi când vor termina, vei fi dusă la Tananarive şi vândută ca sclavă, dar nu înainte de a fi violată de stăpânul sclavilor. În final, o să-ţi doreşti moartea.

Catherine îşi plecă încet capul nemaidorind să asculte.

O prinse de bărbie cu degetele lui noduroase şi îi ridică uşor capul. Nu era pregătită să se lase atinsă defel; gestul venit pe neaşteptate o făcu să se cutremure. Îi atrase atenţia pe un ton scăzut:

— Şi, ce se va alege de fiica ta. E drăguţă, tânără, dar...»

— Opreşte-te! spuse ea înăbuşit. Nu spune; să nu te gândeşti la aşa ceva.

— Atunci, nu-i lăsa să pună mâna pe tine, scrâşni el.

Disperarea o mistuia:

— De unde ştiu că... că n-ai să te porţi şi tu aşa?

— Nu ştii, pară el rece. Acum aşază-te. N-o să vă

sufocaţi. Staţi aproape de unul din capete. Aşază-ţi fata în faţa ta şi mai sus ca să staţi cu capetele apropiate. O să am grijă să nu ruleze strâns covorul.

— Mama, nu vreau. Ochii fetiţei începură din nou să se umple de lacrimi.

Catherine se lupta cu cea mai mare nesiguranţă pe care o simţise vreodată. Danton Cristobal îşi pusese în gând s-o sperie şi reuşise. Nu credea – nu voia să creadă că va abuza de ea. Dar, putea să aibă încredere în el? Se îndoia că ar fi avut scrupule, dar avea atâta nevoie de siguranţa pe care i-o oferea.

Ea trebuia să ia hotărârea. După moartea lui Georges Claude, dorise atât de mult să hotărască ea. El hotărâse întotdeauna pentru ea, iar ea nu avusese puterea să se împotrivească. Acum, era stăpână pe viaţa ei şi putea să facă ce voia cu ea.

Numai că, până acum, greşise. Ar fi trebuit să aştepte ambarcaţiunea negustorului englez, aşa cum o sfătuise călăuza indiană, Hadi, înainte de a părăsi India. Nerăbdarea ei pusese viaţa fetiţei în pericol.

Madeleine. Numai ea conta.

Înţelese că nu avea de ales şi că trebuia să accepte ajutorul lui Danton.

— Vino, fetiţa mea. Îşi ascunse bine presimţirile. O să jucăm un alt joc. Conducând-o pe Madeleine la covor încercă să zâmbească. Îţi aminteşti când papa şi cu mine te-am dus într-o pătură? Tu stăteai la mijloc şi noi ţineam de câte un capăt şi te legănam.

— Da, mama, îmi amintesc.

— Şi noi râdeam şi te duceam. Îţi aminteşti?

Madeleine încuviinţă, iar Catherine se întinse pe covor şi-şi întinse braţele.

— Hai. Adu-o şi pe Nanette.

Madeleine îşi privi păpuşa şi smocurile de păr negru.

— O să ne imaginăm că suntem legănate de nişte – Catherine se uită la Eduardo şi Antonio – elefanţi uriaşi. O să ne distrăm grozav. Vino la mama, Madeleine. Vino.

Bosumflată, fetiţa se lăsă în braţele mamei. Îşi lipi obrazul de faţa mamei şi închise ochii.

Danton se apropie şi, lăsându-se într-un genunchi, întrebă în franceză: cum te cheamă?

— Catherine Le Clerc, răspunse şi-şi înghiţi reţinerile. Şi Madeleine.

— Să nu scoţi un sunet, Catherine Le Clerc, şi n-o să vi se întâmple nimic.

Apoi lumea se învârti, şi ea „şi Madeleine se Trezi într-

un tunel întunecos.

Capitolul *2*

— Cine eşti, Danton Luis Cristobal? Catherine luă candelabrul de cristal suspendat de grinzile unei cabine imense. Ăsta nu este cartierul unui căpitan obişnuit, domnule. Cercetă rapid cu privirea oglinzile aurite, divanul lung cu spătar în formă de liră şi scaunele cu tapiţerie din atlaz roşu. Aştepta un răspuns.

— Şi cum arată „cartierul unui căpitan obişnuit?”

Danton stătea în prag, iar umerii săi largi umpleau cadrul îngust al uşii. Îşi încrucişă picioarele şi se rezemă de uşorul uşii.

Catherine strânse fetiţa lângă ea, pe covorul pe care-l împărţiseră. Dar fetiţa nu simţea nevoia să fie mângâiată. Căsca ochii la mobila luxoasă. Ca, therine se gândi că trebuie să-i permită fetiţei să uite, pentru moment, manierele frumoase, ştiind că Madeleine nu văzuse niciodată aşa ceva.

Copilul fusese foarte curajos în timpul călătoriei îngrozitoare. Antonio şi Eduardo au fost nespus de atenţi când le-au transportat pe vas. Catherine a putut chiar să-şi dea seama de drumul lor, prin târg. Strigătele celor care

făceau troc, mirosul sărat al oceanului, scârţâitul unei chei, zgomotul pânzelor, şi, în sfârşit, ordinele lui Danton. Au fost duse în jos, pe nişte trepte şi au ajuns într-o cameră enormă, de-o eleganţă şocantă şi destul de mare pentru a-cuprinde covorul în toată lungimea lui.

— N-am cunoscut decât cabina unui singur căpitan, domnule Cristobal, explică într-un târziu Catherine. Sau, să-ţi – spun căpitane?

— Cristobal e suficient.

— Foarte bine, domnule Cristobal. Optase pentru numele de familie pentru că nu era un căpitan în adevăratul sens al cuvântului. Cealaltă cabină era murdară şi sobră în comparaţie cu a dumitale.

— Înseamnă că nu ai cutreierat prea mult mările şi, deci, nu cunoşti partea frumoasă, zise Danton plecând din cadrul uşii.

— Cine locuieşte aici, mama? străluciră ochii fetiţei pe când aceasta încerca să se ridice. Un rege şi o regină? Se îndreptă spre patul a cărei dimensiune depăşea cu mult patul din cabina înghesuită în care Catherine şi Madeleine locuiseră pe De Gids.

Catherine încercă să se ridice. Danton Veni lângă ea şi-i întinse mâna. Observă pentru prima dată micile cicatrice

albe de pe palmă şi de pe dosul mâinii. O tăcere grea se lăsă între ei şi ea cercetă semnele întrebându-se care fusese cauza lor. Bronzul accentuase paloarea tăieturilor.

Danton lăsă braţul în jos îndepărtându-se fără să se uite înapoi. Catherine se dojeni pentru că-l ofensase lăsându-l cu mâna întinsă. N-o făcuse cu intenţie şi nici nu fusese îngrozită de cicatrice; ciudat, căuta să spună ceva care să-l liniştească.

Ridicându-se, Catherine se întoarse şi-l văzu pe Danton rezemat de un birou. În spatele lui era o fereastră rotundă. Apusul strălucitor îi desena un arc deasupra capului. Părul îi părea străbătut de fâşii luminoase de culoarea bronzului şi, din nou, fu izbită de frumuseţea sălbatică a acestui om.

Fără să se uite la ea, Danton îşi concentrase toată atenţia asupra unei hărţi. Luă un instrument ascuţit şi manevră ustensila până când desenă o curbă perfectă. Catherine avea sentimentul că cercetarea hărţii nu era ceva necesar. Simţi că era un bărbat care cerea perfecţiune şi, precis, nu lăsa nimic la voia întâmplării.

— Mama, strigă Madeleine întrerupându-i gândurile. Vino să vezi cât de moale e salteaua şi ce frumos miros păturile.

Îndreptându-şi atenţia către fiica ei, Catherine se înroşi

de ruşine. Madeleine se tolănise pe cuvertura cu model în zigzag a lui Danton.

— Madeleine! Dă-te jos din patul domnului Cristobal. Imediat.

Funduleţul fetiţei sări peste marginea pufoasă. Ateriză la marginea patului şi-şi legănă picioruşele. Gropiţele din obraji accentuară zâmbetul, în vreme ce aranja o pernă la capătul patului.

— Madeleine, o atenţionă Catherine.

Femeii i se păru că patul se răsucise. Când era ocupat, picioarele erau acolo unde logic ar fi trebuit să fie capul. La capătul cabinei, scara se întâlnea cu cinci oglinzi.

I se aprinse curiozitatea faţă de motivul pentru care Danton îşi aranjase acest obiect de mobilier într-un fel atât de ciudat.

Ridică ochii. Privirea fixă a lui Danton o pătrunse descoperindu-i emoţiile. Se simţi vulnerabilă şi slabă; tot curajul îl lăsase în Madagascar. Ochii lui îi spuneau totul: nu era dorită aici şi nici nu va primi răspuns la întrebări.

Reuşi să se elibereze de privirea lui.

— Sunteţi rege, domnule pirat? Madeleine sări din pat şi strânse pe Nanette cu dragoste în braţe, îşi lipi păpuşa de obraz şi începu să-şi sugă degetul.

Catherine jură să nu se lase intimidată de Danton şi aşteptă răspunsul la întrebarea fetiţei.

— Cu o pungă cu aur poate cumpăra oricine o coroană. Schiţă un zâmbet. Umorul îi îmblânzi faţa aspră. Catherine se surprinse privind cu tupeu în timp ce el reflecta la ceva ce rămăsese nespus. Apoi, deodată îşi reveni din amintiri, şi expresia dură reapăru. Puteţi dormi aici când navigăm. Îşi înfăşură harta, puse cilindrul sub braţ. Se îndreptă spre ieşire, apoi se opri. O să vă trimit mâncare. Apă aveţi în ulcior.

Catherine se aplecă şi o ridică pe Madeleine.

— Mulţumesc, e foarte drăguţ, dar trebuie să ştiu unde...

— Ceea ce spun eu este lege pe acest vas, spuse el retezându-i vorba. Ţine minte asta şi o să ne înţelegem bine până când o să văd ce o să fac cu voi.

Observaţia usturătoare o lăsă pe Catherine fără grai, uitându-se la el pe când părăsea cabina.

— E un pirat rău, mama, spuse Madeleine, cu degetul în gură.

Ochii femeii rămaseră pironiţi pe uşa închisă, iar în cameră, atmosfera era tensionată.

— Nu cred că există piraţi buni, scumpete.

— Nu mi-a spus dacă e rege.

Catherine se uită în ochii de culoarea cristalului albastru. Nu se putu stăpâni şi sărută vârful nasului fetiţei.

Puţin timp mai târziu, Catherine stătea întinsă pe pat cu Madeleine aşezată pe braţul îndoit. Aşa cum spusese fetiţa, cearşafurile miroseau frumos a vanilie; dulce şi curat.

— Crezi că papa ne face semn, mama? şoapta fetiţei păru fragilă.

Prin ferestrele mari, dreptunghiulare, Catherine privi stelele scânteietoare care se iveau noaptea. La numai patru anişori, imaginaţia şi înţelegerea fetiţei erau uluitoare.

— Da. Cred că papa este acolo. Inspiră mirosul unic al copilului ei. Acolo, şi-i arătă o stea strălucitoare. Aceea este papa. Vezi cum străluceşte? Ar fi fost foarte mândru de tine azi, Madeleine.

— Şi de tine. Madeleine tăcu un moment, apoi întrebă: Există cobre la Paris, în Franţa, mama?

— Nu, răspunse Catherine încet.

Ura faptul că Madeleine trebuia să ştie ce e o cobră. Madeleine începuse să accepte moartea tatălui ei destul de bine. Plânsese şi întrebase de papa al ei, mai multe zile după înmormântare, dar, pe măsură ce apusurile indiene

se înmulţeau, chemările ei slăbiră. Începuse să priceapă, deşi nu înţelegea prea bine, că tatăl ei nu avea să mai fie cu ea niciodată.

— Îmi place patul ăsta, mama. Putem privi oceanul.

— Şi mie-mi place, oftă Catherine. Ţi-e somn?

Madeleine scutură din cap. Îşi scoase degetul din gură şi, apoi, cu sprâncenele ridicate, luând un aer serios, se întoarse spre mama sa:

— Trebuie să-l întrebăm pe domnul pirat ce e acel fruct.

Catherine zâmbi netezindu-i părul mătăsos. Li se aduseseră vase cu orez, apă rece şi un fel de portocală al cărei miez era plin de suc şi avea un gust delicios.

— Mai vrei ceva, Madeleine?

— Da, mama.

După ce cercetară toate locurile posibile găsiră oala într-un cabinet din lemn de trandafir. Catherine ridică un capac mititel.

Madeleine bătu din palme:

— E un rege, mama. Are un tron pentru oala lui.

Catherine nu se putu abţine şi râse de observaţia făcută:

— Grăbeşte-te; e timpul să te culci.

Încă o dată cele două se cuibăriră în pat ca să privească

cerul. Vorbiră încet despre evenimentele zilei, spuseră o rugăciune pentru căpitanul Dekker şi pentru ceilalţi de pe De Gids şi, curând, ochii fetiţei se închiseră.

Catherine nu se mişcă dorind să se asigure că fetiţa dormea profund. Gândurile începură să colinde. Cât de mult dorise să părăsească India şi Să fugă de aventură. Îi lipsea, acum, Hadi, care fusese cea mai bună călăuză a lui Georges Claude, prieten şi tovarăş de joacă pentru Madeleine. Au fost nenumărate ocaziile în care Hadi a închis ochii la afacerile ilicite pe care le făcea soţul ei. Amintindu-şi de acele incidente, faţa i se înroşi de ruşine.

În timpul iernii trecute, încetase să-l mai iubească pe soţul ei. Patru ani în India şi cei doi ani dinainte petrecuţi în pădurile de pe Coasta de Fildeş stinseseră sentimentul pentru el. Trăiau ca nişte străini. Când a venit musonul s-a îndepărtat de Georges Claude şi au continuat să trăiască împreună numai cu numele. Nici el n-a luptat pentru dragostea ei. A eliberat-o emoţional şi fizic.

Dar, de dragul fetiţei, Catherine s-a agăţat de iluzia de fericire. Până acum şapte săptămâni când n-a mai trebuit să se prefacă. Georges Claude Le Clerc a fost omorât de muşcătura veninoasă a unei cobre.

Acum, la vârsta de 24 de ani, nu-i mai dicta niciun

bărbat. Îi plăcea să comande ea, nu să fie comandată. În toţi acei ani trişti singura bucurie fusese Madeleine şi, pentru ea, nu-şi va schimba modul de viaţă.

După un sfert de oră, Catherine îşi trase braţul de sub capul fetiţei. Ridicându-se încet în picioare, îşi puse pantofii şi se îndreptă spre uşă. Ezită un moment, apoi deschise uşa şi ieşi pe coridor.

Era aproape întuneric. Nu era aprinsă decât o lumânare a cărei flacără se unduia odată cu mişcarea vasului. Înaintă încet cu mâinile întinse până atinse cu piciorul scara şi, ţinându-se de balustradă, urcă.

Puntea era cufundată în lumina albăstruie a nopţii. Spre deosebire de De Gids, gabierul lui Danton era imaculat. Pe punte nu se aflau cabine, iar parapetul înalt până la brâu putea fi dat la o parte pentru a face loc butoaielor pentru tunuri. Frânghiile erau înfăşurate în ordine, iar pe puntea superioară nu se aflau nici butoiaşe, nici poloboace pentru apă.

În ciuda orei târzii, oamenii supravegheau teuga, păzeau pupa şi puntea de mijloc şi mişunau pe puntea principală.

Deşi o văzuseră, nu se apropie nimeni. Ar fi dorit s-o facă pentru ca să-i poată întreba unde putea să-l găsească

pe domnul Cristobal, în loc să-l caute singură.

— Bună seara, femeie, spuse o voce bărbătească din spatele ei. Vorbea o franceză curentă, dar accentul nu era franţuzesc.

Catherine se întoarse. Întunecat şi tuciuriu, la circa trei picioare de ea, se afla un bărbat. Purta pantaloni scurţi mulaţi pe pulpe şi o tunică albă, fără mâneci.

— Eşti *la femme brave*, despre care ne-a vorbit căpitanul. Faţa îi era umbrită de o pălărie împletită. Eu sunt Rainiaro, ofiţerul de pe La Furia. Îşi împinse pălăria pe spate, iar Catherine recunoscu pletele malgaşului. În lumina lunii, pe panglica pălăriei zări un Obiect strălucitor: un aligator cu ochi din diamante.

— Catherine Le Clerc, veni răspunsul şovăitor, în viaţa ei nu văzuse un astfel de om. În India, feţele tuciurii ale băştinaşilor erau blânde şi frumoase, dar foamea şi recoltele proaste le alungiseră. Rainiaro era total diferit: corpul său era muşchiulos.

— Să nu-ţi fie frică de mine, femeie, nu de mine trebuie să-ţi fie frică. Căpitanul este Regele piraţilor şi îşi exercită puterea ca un zeu. Eu nu sunt decât un mpanardro – un astrolog care citeşte în stele sensul vieţii şi acceptă ceea ce îi iese în drum.

— Vorbeşti franceza, bâigui Catherine cu gândul la Danton Cristobal şi la tronul său de pirat.

Bărbatul îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în hohote de râs. Dinţii albi străluceau pe faţa de culoarea cafelei:

— Vorbesc franceza, spaniola, malgaşa, puţină arabă şi puţină turcă. Deşi nu e ceva folositor – nu ştiu decât să înjur şi să insult un om à propos de smochinele lui.

— Smochine?

— Nişte fructe scârboase, femeie. Se strâmbă. Pline de seminţe mici.

Catherine îi aruncă o privire piezişă.

— Unde-ţi este copilul? întrebă Rainiaro scotocindu-se prin buzunarele cămăşii. Scoase o frunză de banană, răsucită, pe care o duse la buze.

— Doarme.

Depărtându-şi picioarele ca să-şi menţină echilibrul, lovi două bucăţi de cremene până când săriră scântei şi aprinseră capătul ţigării verzi:

— E bine că se odihneşte – spuse el eliberând fumul. Aerul îmbălsămat căpătă un miros înţepător. Căpitanul face călătorii lungi.

— Mergem departe? O întrista faptul că trebuia să părăsească drumul pe ape.

— Dincolo de Insulele Comore – mai sus de Madagascar. Ridicând din umeri Rainiaro îşi înfundă degetele în centură. Căpitanul nu navighează niciodată în linie dreaptă.

— Unde este domnul Cristobal?

— Acolo sus, indică Rainiaro bobana principală.

Catherine îşi întinse gâtul. Sub gabierul principal, pe la jumătatea velaturii, Danton se balansa graţios pe grijea, fără să fie conştient că ea şi Rainiaro se aflau chiar sub el. Îşi dăduse jos cămaşa neagră şi cizmele. Era aproape gol. Spatele lucios avea culoarea nopţii. Văzându-l astfel, uită discursul pe care-l repetase în minte şi pe care intenţiona să i-l ţină.

Picioarele puternice îl ţineau bine, iar mâinile îi erau libere. Se balansa fără efort, suspendat ca un păianjen pe pânza sa şi scruta orizontul cu un ochean.

Catherine simţi puterea masculină care-i dădea atâta siguranţă. Încrederea lui Georges Claude venea din profunda cunoaştere a istoriei artelor; a lui Danton venea din construcţia fizică. Alcătuit din întinderi line şi proeminenţe puternice, impunea respect. Era sigură că putea – şi chiar o făcea – să-şi doboare adversarii cu pumnul.

Nu mai văzuse niciodată atâţia oameni muşchiuloşi. Practicarea pirateriei întărea muşchii care, la bărbaţii cu reputaţie, erau slabi.

Numai privindu-l pe Danton Cristobal, înţelegeai că era o prostie să-l superi.

Dar, acceptarea propriului ei destin, însemna capitulare. Cedase, deja, foarte mult în viaţa ei.

Catherine îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Rainiaro.

— Există vreun pericol din partea pi... îşi continuă gândul, nefiind convinsă dacă Rainiaro va reacţiona la ceea ce spusese ea, pentru că era sigur că tot echipajul de pe La Furia era alcătuit din piraţi. Îşi umezi buzele şi începu din nou... un pericol din partea păgânilor din Tamatave care ne urmăresc?

— Puţin probabil. Antonio şi Eduardo te-au ascuns bine, femeie. Rainiaro trase un fum din frunza de banană, şi-l scoase pe nări... Nu. Căpitanul caută un om pe care vrea să-l omoare.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Căpitanul caută pedepse care nu sunt mortale pentru duşmanii lui – insecte puse pe răni, cusutul buzelor cu un-ac marinăresc sau legarea de carenă. După felul în care

zâmbea, Catherine nu putu să-şi dea seama dacă vorbeşte serios. Dar, după turc umblă de mulţi ani. Pe ăsta o să-l omoare.

Catherine amuţi: stomacul i se întoarse din cauza legănării corăbiei.

— Eşti tare, femeie – *la femme brave.* Rainiaro o prinse de cot. Nu-ţi pierde firea acum. Căpitanul n-o să-ţi facă niciun rău, nici ţie, nici copilului.

— Ar trebui să plec. Valurile păreau să se spargă în capul ei şi, dintr-odată, nu mai avu chef să vorbească de Danton Cristobal. Trebuia să fie cu Madeleine, în caz că se trezeşte.

— Tu de colo! De pe puntea superioară! De sus, se prăvăli asupra ei strigătul lui Danton făcând să i se ridice părul de pe ceafă. Catherine Le Clerc, nu ţi-am dat voie să urci pe punte.

Începu să tremure ca atunci când o atinsese prima dată. Dar, spre deosebire de acel moment, acum nu mai era ţintuită de strânsoarea lui de fier. Îşi dădu seama că putea să gândească mai repede când se află la distanţă de el. Alungă din minte povestea înfiorătoare pe care i-o spusese Rainiaro, întrebându-se dacă, nu cumva, fusese trimis ca s-o sperie şi s-o facă să se supună.

Liniştindu-şi respiraţia precipitată, îşi reveni destul ca să-i ţină piept lui Danton.

Recăpătându-şi stăpânirea de sine spuse:

— Dar nici nu mi-ai spus că trebuie să rămân jos, domnule.

Rainiaro chicoti:

— Văd că n-ai nevoie de mine să-ţi port de grijă, femeie. Pe mâine.

Privirea ei rămase pironită asupra lui Danton, simţind că-l enervează. Nu auzi când plecă ofiţerul.

Împletindu-şi degetele, Catherine se lăsă pe călcâie. Îşi ridică bărbia, dar nu mai spuse nimic.

Îşi încleştă mâinile până când unghiile îi pătrunseră în carne. Putea să jure că o cerceta cu o privire rece. Simţi atacul prin fiecare por până când inima începu să-i bată atât de tare că nu mai suportă tensiunea.

Tăcu şi el sau, dacă vorbi, vocea-i se pierdu în plesnetul pânzelor.

Hotărându-se să-l abordeze cu grijă, întrebă tare ca s-o poată auzi:

— Ce faci acolo?

Întrebarea ei îl făcu să-şi aplece capul şi să-i răspundă cu indiferenţă:

— Pe marea mea sunt fantome.

Catherine scrută spaţiul întunecat:

— Nu văd niciuna.

— Pentru că nu priveşti prin ocheanul meu. Briza, îi răscoli părul lung acoperindu-i fruntea. Vino sus şi-am să-ţi arăt demonii mei.

— Îţi baţi joc de mine, domnule Cristobal. Acelaşi vânt îi lipi rochia de picioare. Ştii că n-am să mă caţăr niciodată pe funiile alea.

— Ai dreptate. Punându-şi ocheanul la ochi, privi oceanul uitând de ea pentru a doua oară în seara aceea.

Catherine respinse ideea că putea fi desconsiderată:

— Încotro mergem?

— Ce făceai pe De Gids? întrebă el cu ochii aţintiţi pe linia de orizont.

Întrebarea directă o descumpăni pe Catherine. Îi era şi aşa greu să-şi admită greşeala. Ar fi umilitor să-i mărturisească lui Danton lipsa ei de responsabilitate.

— Nu cred că are vreo legătură cu situaţia.

— Trebuie să ştiu ce fel de femeie eşti.

Urmărise mişcarea buzelor, neputând să fie sigură dacă auzise bine sau nu, datorită foşnetului pânzelor:

— Ce fel?

Danton începu să caute spre vest:

— Ai fost amanta lui?

— Amanta lui?

— A căpitanului care spunea că sunt un canibal. Luă ocheanul de la ochi şi se uită la ea aşteptând răspunsul.

— Amanta căpitanului Dekker. Afirmaţia nu era un fapt, ci exprimarea şocului. Îşi reveni repede: Nu, domnule Cristobal. Acum două luni mi-a murit soţul.

— Este suficientă o zi ca să devii amanta cuiva. Chiar o oră, un minut. Dacă ai de-a face cu un expert – spuse el cu delicateţe – cedezi într-o secundă.

— Dar nu e adevărat! Se simţi neputincioasă. Nu prea văd ce legătură are asta cu întrebarea mea. Îşi puse mâinile în şolduri şi i se adresă ca unui copil pe care-l certi: Coboară de-acolo ca să putem discuta fără să ţipăm.

Danton nu auzi ce spusese ea pentru că îşi schimbase poziţia. Dacă n-ar fi văzut scara dintre picioarele lui, ar fi jurat că stă suspendat în aer.

— Ce fel de femeie şi-ar duce copilul pe aşa o corabie care nu prezintă niciun fel de siguranţă? Nu-mi pari proastă, Catherine Le Clerc. Spune-mi de ce?

O enervă întrebarea şi refuzul de a coborî aşa că se hotărî să nu-i răspundă.

— De ce, Catherine? întrebă cu încăpăţânare şi pe un ton neutru. De ce ai pus în pericol viaţa copilului? La ce te-ai gândit? Că doar nu la binele ei. Ce doreai atât de mult?

— Parisul, spuse ea nemaiputând să se stăpânească din cauza presiunii pe care o exercita asupra ei. Şi mă gândeam într-adevăr la binele ei. Niciodată n-am să-i fac rău intenţionat copilului meu. Trebuia să ajung acasă şi De Gids a fost prima corabie disponibilă. N-am vrut să aştept altceva mai bun. Credeam că De Gids o să poată termina călătoria.

Dacă n-ar fi fost bună, căpitanul Dekker n-ar fi navigat cu ea. Am greşit. Da, am fost nesăbuită.

Ştia că ceea ce face e imprudent dar trebuia să scape de ceea ce îi aruncase el pe umeri.

— Oui, vous êtes.

Tonul lui nici n-o mai înjosi, nici n-o mai supără, aşa cum se aştepta. Întărea pur şi simplu ceea ce afirmase ea.

Nu ştiu dacă să râdă sau să plângă. Se simţea ca şi cum ar fi fost lovită şi încă se mai clătina de pe urma loviturii.

— Parisul este un oraş putred, murmură el şi, în timp ce vorbea, se auzi clinchetul clopotului lovit de vânt.

Neîncrederea o făcu să-şi scuture capul:

— Nu-ţi ajunge că râzi de mine? Acum îmi insulţi şi

patria? îşi încrucişă braţele. Se pare, totuşi, că părinţii dumitale au avut o părere bună de vreme ce ţi-au dat un nume de botez franţuzesc, zise ea dorind să afle ceva şi despre el. De ce este numele dumitale de familie spaniol, ca şi numele vasului? Eşti francez sau spaniol? Sau şi una şi alta?

— Eu nu am altă ţară decât marea.

— Dar te-ai născut într-o ţară, domnule. Nu te-ai născut pe mare.

— Poate c-ar fi trebuit... Se opri cu un resentiment în glas şi-şi duse ocheanul la ochi.

Îi privea pieptul şi văzu cicatricele prezente şi aici. Liniile înconjurau pieptul şi treceau pe deasupra inimii. Poate că tăieturile intraseră adânc înăuntru, în sufletul lui... Şi îl răniseră acolo unde durerea nu putea fi văzută.

Dar asta nu însemna că nu suferă.

Pentru scurt timp îl compătimi, apoi se gândi mai bine. Ar fi scuipat pe cuvintele ei de compasiune.

Nu se născuse nici pe mare, nici pirat. Avea înfăţişarea unui aristocrat. Chiar şi numai pe jumătate îmbrăcat avea ceva nobil. Se vedea din felul în care îi fremătau nările, în încleştarea lipsită de toleranţă a maxilarelor, în nasul coroiat.

Când îl învălui lumina stelelor scăldându-i muşchii în jocuri de umbre şi lumini, se simţi atrasă de înfăţişarea lui. Chiar fără arme la brâu, emana putere şi virilitate; era periculos de fermecător.

Privindu-l, avea o tresărire senzuală.

Nu se mai gândise în acest fel la alţi bărbaţi. Niciuna din călăuzele pe care ea şi Georges Claude le întâlniseră, niciun om de afaceri sau vânzător nu a trezit acest fel de sentiment în ea. Erau cunoştinţele soţului ei şi nu se gândise la altceva – chiar după ce, în căsnicie, se resemnase.

— Sunt o corcitură – veni răspunsul într-un târziu, şi Catherine trebui să încerce să se concentreze asupra celor spuse. Mama era franţuzoaică, iar tata spaniol. Se legăna lababord, ocupat să scruteze nevăzutul.

După cum vorbise, Catherine înţelese că părinţii îi muriseră. În ciuda diferenţelor evidente dintre ei, i se părea că amândoi îşi pierduseră familiile.

Poate se putea ajunge la el.

Catherine vorbi liniştit şi cu hotărâre:

— Trebuie să ştiu unde mergem. Nu pot să fiu liniştită mai ales că văd că în loc să mergem spre sud, mergem spre nord.

— Mergem spre insula mea, Insula Sufletelor Pierdute.

Insula Sufletelor Pierdute? Credea că o s-o ducă într-un port apropiat de unde să ia un vapor.

Reuşi să-şi stăpânească panica şi-şi alese cuvintele cu grijă:

— Nu e nevoie să ne duci pe insula dumitale, domnule. Bănuiesc că ai probleme mai importante... iar o femeie şi un copil nu fac decât să te împiedice. Apreciez ajutorul, dar nu putem merge cu dumneata.

Argumentul său fu risipit ca un fum de râsul lui subtil:

— Nu ai de ales.

Catherine nu voi să se vadă că îi este frică. O mulţime de gânduri îi năvăliră în minte. Nu voia să se îndepărteze şi mai mult de Franţa.

— Suntem în dreptul coastei de est a Africii, nu-i aşa? Căută o soluţie rapidă. Ai putea să ne duci în orice port şi...

— Nu.

— De ce nu? Ar fi vrut să-l scuture puţin.

— Probleme politice.

— Probleme politice? nu înţeleg.

— Du-te la culcare, Catherine.

— Nu mă poţi concedia fără să-mi dai o explicaţie.

Cu spatele la ea strigă:

— Pot să fac ceea ce vreau.

Catherine inspiră adânc ca să se calmeze; nu voia să se enerveze din cauza lui, dar n-avea niciun drept să-i hotărască drumul. Nu voia să piardă ceea ce câştigase de curând: puterea de a face aşa cum credea ea mai bine. Poate că, dacă ar fi ştiut unde se afla insula... poate dacă malul ar fi fost vizibil, Doamne, ştia că-şi făcea iluzii, dar exista posibilitatea ca să poată semnaliza.

— Unde se află insula dumitale, domnule Cristobal?

Îşi luă ochianul de la ochi şi se uită la ea ca şi cum nici n-ar fi văzut-o. Un fior o străbătu din cap până-n picioare. Şopti răguşit: *Au bout du monde.* Du-te la culcare, Catherine, până nu-l chem pe Rainiaro să te ia de aici.

Nu se îndoi că va folosi forţa. Era amărâtă.

Faptul că era de capul ei însemna că trebuie să înfrunte realitatea. Mâine va încerca din nou, pentru că în seara asta, oricum, nu va reuşi nimic.

Catherine se întoarse simţind privirea pătrunzătoare a lui Danton. De abia se mişca; răspunsul lui aproape o paralizase.

Au bout du monde... La capătul pământului.

Capitolul 3

Danton urmărea cu privirea o pată albă ce se vedea la orizont. Norii se ridicaseră deasupra mării, iar vârfurile înalte ale munţilor îndepărtaţi se conturau pe marginea cerului ca nişte golfuleţe. În ciuda aparenţelor nu era decât o singură insulă.

Insula lui.

O circumferinţă moderată de regiuni tropicale şi aride învăluite de un ocean de catifea. Colonii de corali răsăreau din apă, creând un lanţ ţepos; bijuterii înşelătoare care nu erau atât frumoase, cât perfide.

Din locul lui de pe catargul principal, Danton îşi lăsă privirea să-i alunece spre Catherine Le Clerc. Era pe punte, cu fetiţa în braţe cercetând cu precauţie recifurile de corali în care intrase La Furia.

După faţa agitată a copilului, se părea că aceasta îi punea mamei întrebări pe care el din locul unde se afla, nu le putea auzi. Faţa ei se lumină când văzu un banc de peşti şi un stol de egrete îndreptându-se spre coastă.

Observând bucuria ei, se gândi la Esteban pe care îl plimbase odată cu La Estrella del Cabo, o brigantină a

regelui Filip, pe care navigase. Băiatul privise cu lăcomie tot, alergând de colo colo pe corabie şi în sus, pe trepte, făcându-se că învârteşte cârma. Esteban îi făcea cu mâna zâmbind, spunând că, într-o zi, o s-ajungă şi el un căpitan mare, la fel ca tatăl său.

Danton inspiră adânc. O mare durere îi sfâşia pieptul şi, deodată, se gândi că niciodată, până acum, nu adusese pe La Furia un copil sau o femeie.

Într-o mulţime de haine marinăreşti, fustele păreau nepotrivite. Femeia şi fata nu se potriveau cu oamenii care, cu toate că-i erau credincioşi până la moarte, o priveau pe Catherine altfel decât cu curiozitate. Începu să nu se simtă bine acolo sus, deşi nu putea spune de ce.

Nu avea o astfel de logică.

Când auzise ţipătul ei pe De Gids, i se păruse că e iadul pe pământ, mai ales când auzise strigătul fetiţei. Deşi instinctul îl prevenise să stea deoparte, nu putuse să le lase în Madagascar. Chiar dacă dorise asta. Ştia, acum, că fusese unica soluţie. Deşi, faptul că această acţiune era străbătută de un simţ al onoarei, îl surprinsese; credea că de mult nu mai are aşa ceva.

Dar, acum, nu mai avea nevoie de etică. Trebuia să se mulţumească cu femeia şi cu copilul. Nu găsi nicio soluţie

la îndemână. O ceaţă caldă învăluise zorile când Catherine apăruse pe punte cu fetiţa de mână şi se apropiase de balustradă. Oboseala îi înmuiase trupul şi-şi întinsese cu discreţie picioarele şi, apoi, braţele. Rochia se mulase pe spate dezvăluind curba feminină a feselor. Imaginea îl tulbură. Nu avea jupon sau, dacă avea, era foarte subţire.

Putea fi considerată o femeie înaltă datorită faptului că avea aproape înălţimea uşii medii dar, în comparaţie cu înălţimea lui, mergea, chiar prea mult.

După ce-l părăsise noaptea trecută, foarte greu se mai putuse concentra asupra lui Sadi. În loc să se gândească la turc, se gândea la ea şi trebui să-şi părăsească postul şi să se ducă jos. Somnul în hamacul lui Rainiaro nu-l odihnise. Se trezise devreme, se urcase pe catarg şi-şi concentrase atenţia acolo unde trebuia.

Dar, îndată ce apăru Catherine, iar nu mai putu să-şi controleze atenţia. Învăluită-n abur, părea delicată; avea nevoie de protecţia lui.

Ea nu-l văzuse şi privea apa străbătută de provă, îşi legase părul cu o panglică şi părea tristă.

Părea fără apărare şi asta îl înfioră. O sudoare rece îi acoperi fruntea, iar frânghiile din mâinile lui deveniră umede şi aspre. Se lupta să nu facă o comparaţie între

Elena şi Catherine, pentru că erau total deosebite, atât din punct de vedere fizic, cât şi comportamental. Dar, situaţia prezentă era aceeaşi cu cea din trecut: din nou răspundea de o femeie şi un copil. Singura femeie pe care se angajase s-o ajute, în aceşti patru ani. Se surprinse gândindu-se la vechiul mod de viaţă. Avea prestigiu, stimă şi o poziţie socială. Şi, pu toate astea, nu reuşise să-i pună pe Elena şi Esteban la adăpost. Cum putea el să facă acum ceea ce nu putuse face atunci, acum când nu era decât un pirat şi nu avea decât un grup devotat de dezmoşteniţi de soartă?

Devotamentul era, însă, puternic.

— Căpitane! Babord sau tribord? Spuneţi-mi direcţia. Strigătul lui Rainiaro îl trezi. Ofiţerul luase locul timonierului şi răsucea cârma după indicaţiile lui Danton.

— Tribord! Tribord, *maudit*! strigă Danton supărat pe el însuşi.

Catherine ridică uşor capul şi-l observă tocmai în momentul în care La Furia se atinse de muchiile ascuţite din apele mici. Se prinse de balustradă cu mâna liberă şi se propti bine.

Danton îşi încolăci picioarele în jurul funiei şi scrâşni din dinţi când catargul scârţâi. *Mierda.* Vasul protestă când

oamenii de pe vergă strânseră pânzele cu înfrigurare pentru a încetini mersul corăbiei.

Rainiaro învârti cârma la stânga, apoi la dreapta pentru a o îndrepta.

— Pavilionul, spuse Danton urcat mai sus şi simţind privirea Catherinei arzându-i spatele. Coborâţi pavilionul şi înălţaţi stindardul.

Un malgaş musculos şi gol până la brâu coborî pavilionul modest cu trei galoane argintii pe fundal roşu. În locul lui înălţă emblema craniului şi oaselor încrucişate cu un cuţit dedesubt.

Danton vedea cum insula Sufletelor Pierdute se însufleţea. Formaţiunile nu mai păreau bucăţi de pământ separate. Verdele şi cafeniul deveneau o linie distinctivă pe o margine învolburată unde valurile se spărgeau de mal.

Câteva canoe alunecară pe apă, iar vâslaşii se instalară la locurile lor. Danton salută în malgaşă pe cei care veniseră să întâmpine La Furia.

Îşi încordă muşchii de pe spate şi umeri apoi inspiră de mai multe ori. Mintea îi era pregătită pentru impactul cu întinderea albastră care-l înconjura şi cu sentimentul de pierdere a greutăţii. Cu capul limpede, se concentră

asupra recifurilor de corali sfidând pericolul şi primind cu plăcere provocarea. Trase aer în piept şi se aruncă în ocean. Catherine nu se aşteptase ca Danton să traseze în aer aşa un arc frumos. Nu-şi mai dezlipea privirea de pe forma lui lungă şi suplă. Rămase înmărmurită şi o nelinişte o învălui tulburându-i echilibrul interior. Danton lovi uşor cu degetele apa de cristal şi intră în mare fără să tulbure liniştea albastră. Singurul semn fu apariţia unor cercuri uşoare în locul în care dispăruse. Inima femeii prinse să bată cu putere.

Madeleine bătu din palme.

— Oh, mama! chicoti copilul ţinând-o pe Nanette de poala rochiei. Supărarea se transformă în groază. Nimeni nu putea să-şi ţină atâta timp respiraţia. Fu cuprinsă de panică şi era pe punctul de a-l atenţiona pe Rainiaro, când apăru Danton care, cu o mişcare bruscă, îşi scutură capul. Un strigăt vesel ajunse la urechile femeii. Supărarea ei se transformă în invidie pentru că ea nu ştia să înoate, îl rugase pe Georges Claude s-o înveţe dar el refuzase pretextând că o femeie nu trebuie să ştie un astfel de lucru. Acum avea de gând să înveţe măcar să plutească în apa puţin adâncă.

Pirogile îl ajunseră repede. Prinzându-se de marginea

celei mai apropiate, sări înăuntru. Cei trei băştinaşi începură să-l atingă, să-l bată pe spate, să-i strângă mâinile, manifestându-şi astfel bucuria.

— Adu-o în port Rainiaro! zise Danton şi, punând mâna pe o vâslă, o afundă în apă. Pirogile porniră înapoi pe când Danton şi ai săi se îndreptară spre plajă. Rainiaro îndreptă La Furia spre un chei care apărea în punctul cel mai lung al insulei.

Se aruncară ancorele. În ordine, oamenii începură să descarce corabia formând un şir până la plajă.

Catherine şi Madeleine fură uitate. „Mergem să-l căutăm pe domnul Cristobal şi să-i cerem lămuriri legate de situaţia noastră”.

Porni pe chei. Mărfurile erau lăsate pe plaje, aranjate sistematic şi sortate după dimensiuni şi valoare, formând un şir mai lung decât corabia de pe care proveneau.

Privind în depărtare, Catherine zări dealurile roşii acoperite de un praf galben-verzui. Pe un munte puţin înalt se afla o clădire roz solitară, încadrată de crânguri de palmieri, ale cărei ziduri lungi lăsau să se bănuiască imensitatea odăilor. Deodată, către Catherine şi Madeleine se îndreptară femei malgaşe îmbrăcate în veşminte colorate. În vocile lor, Catherine desluşi bucuria şi mirarea

cu care le întâmpinau. Zâmbete largi lăsau să li se vadă dinţii albi; începură să-i mângâie părul ca şi cum ar fi fost fire de aur. Rochia ei uzată şi peticită deveni un obiect de încântare. Degete cafenii alunecau pe cutele rochiei însoţite de sunete vesele.

Catherine nu ştia ce să facă; amândouă erau cercetate cu atenţie.

— N-aţi mai văzut o franţuzoaică până acum? întrebă Catherine în franceză.

Femeile îmbrăcate în sarong chicotiră acoperindu-şi gura cu mâinile, iar Catherine nu a putut să înţeleagă dacă pricepuseră sau nu ce le întrebase. Un copil se apropie şi-i întinse fetiţei un buchet de brebenei.

Madeleine luă buchetul şi-l mirosi spre bucuria femeilor.

Catherine o strânse pe Madeleine lângă ea: „Alb”. Îşi suflecă mâneca şi mângâindu-şi pielea ca pentru a atrage atenţia asupra culorii repetă:. „Alb”.

— Da! strigară femeile „*Vazaha!”*

Vazaha? Catherine clătină din cap tulburată şi dezamăgită că nu putea să comunice cu cei de pe insulă: „nu înţeleg”.

— *Vazaha!*

— Da, încuviinţă ea, *Vazaha.* Mulţumesc pentru flori.

Trebuie să plecăm acum. La revedere, şi, pentru a-şi face drum le făcu cu mâna rugând-o pe Madeleine să procedeze la fel.

— Erau drăguţe, doamnele alea, mama, comentă Madeleine admirând florile roz. Mi-a plăcut fetiţa care mi le-a dat.

Pantofii li se afundau în nisip; Catherine o trăgea pe Madeleine care căsca ochii în dreapta şi în stânga fără să se uite pe unde merge.

Catherine se întâlni cu Antonio şi Eduardo care duceau covorul roşu spre casa roz. Alergă după ei.

— Vă rog, unde pot să-l găsescpe domnul Cristobal? Trebuie să-i vorbesc.

Cei doi o priviră uimiţi.

— Căpitanul? strigă ea, ca şi cum, dacă ridica vocea, înţelegeau limba ei. Prin gesturi, încercă să explice că era vorba de cineva – de înălţimea şi greutatea lui Danton. „Danton Luis Cristobal”.

— Căpitanul, încuviinţă Eduardo, apoi arătă spre plajă.

Îl văzu pe căpitan printre nişte lăzi mari, deschise, vorbind cu Rainiaro.

— *Mergi*, spuse Catherine văzându-l.

Madeleine îşi strânse păpuşa sub braţ astfel încât să

poată ţine florile. Unde mergem, mamă?

— Să vorbim cu domnul Cristobal.

— Chiar, trebuie să plecăm de aici?

— Da, trebuie.

— Îmi place insula asta. Sunt aşa multe lucruri frumoase aici, spuse Madeleine, pe când treceau pe lângă nişte cufere, înăuntrul cărora se aflau sfeşnice, statuete de cult, potire şi discuri – farfuriile de argint folosite la împărtăşanie.

— Bineînţeles că lucrurile astea sunt frumoase, *mon petit chou.* Dar sunt furate. Îţi aminteşti ce ţi-a spus mama despre luarea lucrurilor care nu sunt ale tale?

— Nu e frumos să faci aşa ceva.

— Deloc.

— Oare domnul pirat a furat toate lucrurile astea frumoase?

— Cred că da, zise Catherine, ocolind o grămadă de puşti de vânătoare şi de pistoale. Înţelegi, acum, de ce nu putem să stăm aici. Domnul Cristobal e un hoţ.

— Dar ne-a salvat, mama.

Catherine oftă.

— Spre nenorocul nostru!

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Se apropiară repede de Danton, care începuse să scoată bucăţi mari de damasc şi de mătase. Rainiaro evalua materialul pentru uniforme şi bucăţile de catifea.

Danton nu păru conştient de prezenţa ei; îşi cerceta prada. Părul îi era ud, iar pielea îi strălucea; se încinsese cu o eşarfă roşie şi cu hangerul, dar rămăsese desculţ şi cu pieptul gol. Părea ciudat să fie înarmat pe insula asta. Poate că se simţea mai bine înarmat. Erau, oare, ameninţaţi de un atac? Dacă da, atunci cu atât mai importante deveneau pregătirile ei de plecare.

Catherine strânse mâna fetiţei şi se opri în faţa primei lăzi. „Domnule Cristobal, un cuvânt...”

— Puneţi pânza şi dantela în pivniţă, îi spuse Danton lui Rainiaro, neluând-o în seamă.

— Sigur, căpitane.

Danton porni înainte ca ea să poată să-l oprească.

— Domnule Cristobal, strigă Catherine. Trebuie...

— Mirodeniile să fie duse în cămară, spuse Danton oprindu-se lângă un alt pirat. Apoi plecă mai departe.

Catherine porni după el...

Ajunse lângă nişte cufere deschise unde mai mulţi spanioli aşteptau ordine: Bibelourile porţelanurile,

obiectele din fildeş să fie duse în pivniţă pentru a fi împărţite echipajului.

— Am înţeles, Căpitane.

— Domnule! Aşteaptă. Catherine o luă pe Madeleine în braţe ca să poată fugi după el.

Catherine nu putea ţine pasul cu el, iar efortul era şi mai mare cu fetiţa în braţe.

— Unde merge, mama?

— Într-o direcţie greşită! spuse Catherine cu vocea întretăiată de efort. Domnule! Vă rog, mergeţi mai încet. Trebuie să vă vorbesc!

Danton arătă spre două tunuri din aramă aşezate pe un suport de lemn, pe care nişte malgaşi le trăgeau cu funii de cânepă. „Astea să stea cu celelalte obiecte de artilerie”.

— Domnule! îşi pierdu Catherine răbdarea.

El se întoarse brusc şi ea aproape că se lovi de el. Cu respiraţia întretăiată, Catherine încercă să-şi redobândească calmul.

— Iar femeia, îi spuse Danton lui Rainiaro care-i ajunsese din urmă, să stea în casa bătrânei – bucătărese. Apoi se întoarse şi se îndepărtă.

La aceasta, Catherine îşi pierdu răbdarea:

— Nu vreau! Trebuie să vorbesc cu dumneata, domnule Cristobal. Eu nu sunt o pradă, îi strigă ea în spate, pe care poţi s-o depozitezi unde vrei.

Orice activitate încetă. Muşchii de pe umerii lui Danton se încordară. Se răsuci spre ea.

— Ţi-am explicat deja situaţia, spuse mângâind mânerul sabiei. Nu vezi că am treabă? Ce vrei?

Acum, că atenţia lui şi a tuturor a se îndreptă spre ea, se zăpăci. Coborî vocea:

— Vreau să vorbesc cu dumneata.

— Vorbeşte.

Cu respiraţia întretăiată, spuse:

— Nu sunt un câine, domnule. Nu putem să vorbim civilizat despre plecarea mea la Paris? Eu... cuvântul următor i se opri în gât şi ţipă când Danton se repezi la ea prinzând-o de braţ şi o privi în ochi.

— Ia copilul, Rainiaro, tună el.

— Mad-Madeleine rămâne cu mine, reuşi Catherine să rostească, încercând să ignore forţa lui. Putea s-o strivească ca pe o gânganie.

— O să vorbim. Asta vrei, nu-i aşa?

— Dar Madeleine...

— O să am grijă de ea, femeie, spuse Rainiaro luând

fetiţa.

— Nu-ţi face griji, mama. Îmi place omul de ciocolată.

Muşcându-şi buza cu nehotărâre, Catherine spuse:

— Madeleine, să fii cuminte.

— O să fiu. Eu sunt întotdeauna cuminte pentru că...

Catherine n-o mai auzi pentru că Danton o împinse înainte. Indignată spuse:

— Mă doare. De ce eşti întotdeauna aşa de brutal?

— Încă nu ştii cât de brutal pot să fiu. Îi dădu drumul.

— De ce eşti supărat? Pentru că se împiedica de fustă, îşi ridică poalele. Eu trebuie să fiu supărată. Mi-am ratat viaţa.

Danton ajunse lângă nişte lăzi. Dintr-una scoase o sticlă de coniac franţuzesc pe care o înclină: „Iar a mea s-a schimbat din momentul în care te-am luat la bordul corăbiei”.

— Nu ţi-am cerut asta.

— Ar fi trebuit să te las în Madagascar. Dacă n-aş fi avut principii morale, aş fi făcut-o. Îi dădu drumul şi, fără o vorbă, trase hangerul.

Catherine se dădu înapoi când îl văzu cercetând lama ascuţită.

— Ai putea să laşi principiile morale la o parte şi să mă

duci înapoi. Nu trebuie să mă omori!

Danton tăie gâtul sticlei şi zgomotul umplu văzduhul. Coniacul începu să curgă pe nisip şi el îndreptă sticla ca să oprească şuvoiul:

— Nu omor decât femeile urâte.

Abia putând respira din cauza fricii, îi spuse primul lucru care-i veni în minte: *Cochon!*

— Porc? Ridică din sprânceană, apoi trase un gât din lichiorul fin, atent să nu se taie. Nu eşti prea originală.

După ce îşi băgă sabia în teacă, o trase de mânecă:

— Mergi înainte.

O apucă pe o cărăruie care ducea în susul unei pante, şerpuind printre răzoare cu flori, orhidee galbene cu tulpini lungi, ferigi şi muşchi. Păsări colorate ţipau din vârful ananaşilor.

Începu să se zărească în apropiere casa roz. Eleganţa rezidenţei o izbi pe Catherine. Aleea de la intrare era pavată, iar coloanele care o străjuiau erau acoperite cu viţă. Această lume izolată era învăluită într-un spectru de culori naturale care nu se putea găsi în paleta unui artist.

Danton deschise uşa. „Pe aici”, comandă el lăsând-o să intre.

Casa era foarte armonios construită. Pereţii curbaţi

indicau un spirit deschis. Fiecare fereastră, fiecare uşă părea un cadru pentru o anumită imagine, fie că era vorba de coasta occidentală, fie că era vorba de vegetaţia luxuriantă.

Holul principal se deschidea spre briza răcoroasă, ieşirea fiind străjuită de trunchiurile palmierilor.

Decorul vorbea despre adevărata fire a lui Danton: un colecţionar de prăzi din mai multe ţări.

Catherine atinse, absentă, marginea unui suport de lumânări.

Danton puse sticla de coniac pe masă.

— Odată, i-am permis unui căpitan grec să ancoreze pe insula mea pentru ca să-şi repare corabia. Din recunoştinţă pentru că nu l-am omorât, m-a lăsat să-mi aleg ce-am vrut din ceea ce avea el. Astea două sunt bizantine.

— Sunt frumoase.

Sunt nepreţuite.

— Bineînţeles, observă ea cu amărăciune. Casa dumitale este foarte interesantă.

— Vino, să-ţi arăt biroul.

Catherine îl urmă într-o galerie întunecată ai cărei pereţi exteriori erau înveliţi în mătase pictată. Din loc în loc se

aflau aranjate mici comori: elefanţi de fildeş, cutii din lemn de palmier aşezate pe nişte rafturi, sculpturi franţuzeşti şi acuarele, numeroase cărţi despre Turcia, Arabia şi cultura islamică. Danton înconjură masa care fusese cândva un altar chinezesc şi se aşeză într-un scaun împletit cu spătarul în formă de evantai.

— Voiai să vorbeşti. Vorbeşte, deci, Catherine Le Clerc.

Ea se uita la o urnă mare Sung plină cu hărţi şi se întreba dacă nu cumva una din ele reprezintă Franţa şi drumul pe care se putea ajunge acolo!

— Aş vrea să discutăm despre cum aş putea să ajung la Paris.

Danton îşi puse un picior peste celălalt. Catherine se simţi stânjenită de atitudinea nepăsătoare a bărbatului aproape gol. Se înroşea de fiecare dată când privirea îi aluneca pe goliciunea lui Danton. Nu putu să nu observe ce picioare mari avea:

— Ce ai atât de important la Paris? Un iubit?

Inima femeii se strânse.

— Nu. Trebuie să-mi regăsesc vechiul mod de viaţă, să văd o lume civilizată.

Danton nu spuse nimic. Privea peticele de pe hainele ei şi rochia demodată. Se simţi săracă:

— Unde ai fost?

— În India. Şi, înainte de asta, în Africa.

— De ce?

Catherine nu voia să-i spună despre Georges Claude. Nu trebuia să-i explice lui Danton Cristobal ce se întâmplase:

— Are vreo importanţă?

— Poate că da, poate că nu. Danton îşi împreună mâinile şi îşi frecă absent bărbia cu arătătorul.

— Vă rog, domnule, nu vă jucaţi cu mine. Duceţi-mă într-un port civilizat unde fiica mea şi cu mine putem să ne îmbarcăm pe o corabie sigură.

Tăcerea lui îi servea drept câmp de bătaie. Nu voia să cedeze fără luptă. O să vorbească cu el chiar dacă rugăminţile ei erau pline de disperare.

— Vreţi bani. Să ştiţi că nu am nimic de valoare. Tot ce aveam se afla într-o haină pe corabia De Gids. De îndată ce ajung la Paris, o să găsesc de lucru. Aş putea să vă plătesc atunci.

— Ţine-ţi banii, rosti el cu aroganţă. Pe plajă sunt lucruri care valorează de zece ori mai mult decât ai putea câştiga într-o viaţă. Sprijinindu-şi spatele de spătar, îşi mângâie pieptul cu vârful degetelor. Sunt un om bogat, *linda* şi te-aş duce bucuros pe tine şi pe fiica ta oriunde ai vrea să

mergi.

Cu un strigăt de uşurare, Catherine rosti:

— Mulţumesc.

— Dar nu pot.

Speranţele ei se prăbuşiră, şi se luptă cu ea însăşi ca să nu urle.

— De ce?

— Multe ţări sunt pe urmele mele. Ar fi curată sinucidere să-mi duc corabia într-o zonă foarte circulată. Eu răspund pentru vieţile oamenilor mei. Nu pot să-i duc în bătaia puştii doar pentru că tu vrei să ajungi la Paris. Crede-mă, nu vreau să te refuz dar, în acest moment, nu am altă alternativă.

— Şi, în acest timp, eu ce-o să fac? întrebă ea descumpănită.

— Aşteaptă până când am să găsesc o soluţie. Până atunci consideră-te părăsită pe o insulă.

Capitolul 4

— Sap ca să găsesc o comoară, domnule pirat, spuse Madeleine stând pe vine şi ţinând în mână o lingură de bucătărie. Poalele rochiţei galbene erau strânse deasupra picioarelor goale.

— Aici n-o să găsejti niciuna, replică Danton tăios, după ce fusese cât pe ce să o calce în picioare, înconjurând-trunchiul palmierului n-o văzuse din cauza palmierilor pitici. Se gândea la ale lui, nu la joaca unui prichindel.

— Ba am să găsesc. Săpa, iar nisipul îl punea într-un coşuleţ de pescuit. Caut un – o comoară ascunsă într-un cufăr mare. Îşi apropie faţa de gaura făcută şi începu să caute cu mâna.

Danton se încruntă:

— Cine ţi-a spus că pe insula mea sunt îngropate comori?

Madeleine inspiră şi-şi şterse nasul cu dosul mânuţei murdare în care încă ţinea lingura:

— Căpitanul Dakker. El spunea că toţi piraţii îşi îngroapă comorile. După care, şopti: Şi ştii ce-am să găsesc?

Danton mormăi.

— Un colier cu rubine, spuse ea încet. Unul mare. Şi perle. Şi poate o verighetă de aur. Şi mulţi bani pentru mama pentru că nu avem bani.

Observaţia directă a copilului îl izbi pe Danton:

— Ce s-a întâmplat cu banii voştri?

Madeleine ridică din umeri:

— Nu ştiu. Întreab-o pe mama.

Danton nu mai vorbise cu Catherine de o săptămână şi bănuia că e îmbufnată. O spionase de mai multe ori pe plajă; o văzuse plimbându-se dintr-un capăt într-altul, uitându-se la mare şi căutând salvarea. Ar fi putut să-i spună că nicio corabie n-ar fi îndrăznit să intre în port fără să plătească pentru asta.

Îl enervase şi supărarea nu-i trecuse. De câte ori îşi amintea cum îl strigase în faţa echipajului, începea să-i fiarbă sângele. Dacă unul dintre marinarii săi ar fi îndrăznit să-i vorbească aşa cum făcuse ea, l-ar fi spânzurat de capătul vergii.

Trecuseră şapte zile şi nu reuşise să găsească un port singur pentru Catherine, fiica ei şi cei de la bordul corăbiei La Furia. Până acum trecuse în revistă douăsprezece porturi din apropiere şi le considerase nepotrivite. Trebuia să caute în continuare pe hărţi şi să ajungă mai departe, la

un oraş civilizat. Şi asta repede. Viaţa lui de pirat era şi aşa destul de complicată; nu mai avea nevoie de o mamă zăpăcită şi un copil încântător.

— Ai înnebunit, domnule pirat? îi întrerupse Madeleine şirul gândurilor. Te uiţi la mine de parcă ai vrea să mă mănânci.

— Nu mănânc decât fetiţe urâte, spuse el retoric.

Fără să vrea, Danton o făcu să zâmbească:

— Mă necăjeşti. Când îi văzu gropiţele i se puse un nod în gât. Crezu că era reacţia faptului că nu era obişnuit cu copii în preajmă, deşi insula lui era plină.

Mulţi dintre marinarii lui aveau nevestele malgaşe. Şi, viguroşi cum erau, cei mai mulţi nu aveau mai puţini de şase copii. Însă, copiii de pe insulă se ţineau la distanţă. Le era frică de puternicul Danton Cristobal – Regele piraţilor.

Câteodată se distra pe socoteala lor; altă dată se simţea singur şi gol şi dorea să le audă glasurile nevinovate.

— Mama spune că o să mergem la Paris, în Franţa, dar nu pot să-ţi spun cum. Şi adăugă şoptind: E secret.

Danton nici nu luă în seamă ceea ce spusese copilul.

Madeleine săpa de zor plaja cu mânerul lingurii. Descoperi o scoică opalină.

— Ia te uită! O comoară. Aş putea, cu o panglică să-mi

fac un colier din scoica asta pe care să-l port la ziua mea. Ştii că împlinesc patru ani? Ridică mânuţa şi-şi desfăcu degetele. Trebuia să-mi serbez ziua pe vapor, dar toţi au murit. Vrei să dai o petrecere de ziua mea?

— Ce? Danton nu ascultase decât parţial pentru că fetiţa era prea vorbăreaţă.

— Îţi plac petrecerile, domnule pirat? Danton nu mai fusese la o petrecere de ani de zile, ultima dată când ascultase sunetul unui clavecin, Elena era în braţele lui. Balul fusese în ajunul plecării sale la Calcutta, în slujba regelui Filip. Mierda, noaptea aceea era atât de departe.

— Dai? întrebă Madeleine iar.

— Ce să dau?

— O petrecere de ziua mea. Stânjenit, Danton zise:

— O să vedem. Madeleine zâmbi:

— Înseamnă că o să dai. Dacă spuneai să mă mai gândesc, înseamnă că nu. Ştiu pentru că mama spune: O să vedem, în loc de da, şi o să mă mai gândesc, în loc de nu.

Privirea nerăbdătoare a fetiţei dădu sentinţa. Singura lui salvare era să nu fie prin preajmă de ziua ei.

— Unde e mama ta?

— În colibă şi spune lucruri urâte despre tine – nişte

înjurături pe care le-am auzit la papa. Madeleine deschise larg ochii: m-a trimis afară şi mi-a spus că nu e frumos să vorbesc urât. Numai mama poate; şi papa avea voie.

Deci Catherine Le Clerc ştia să înjure. Bineînţeles că nu-i spunea numai porc.

Lăsându-se pe vine, Danton privi fetiţa ca pe un copil. Mirosi parfumul pe care numai un copil putea să-l aibă: soare şi puritate, urmele de pământ şi vânt ale săpunului de seu.

Singurul lui privilegiu de a ocroti şi creşte un copil îi fusese furat. Smuls din braţe. Se scutură şi dădu la spate amintirile dureroase, dorind să uite. Mai mult decât atât, pe măsură ce anii treceau, îşi amintea tot mai greu faţa lui Esteban.

— Vorbeşte-mi despre tatăl tău, păpuşico.

— Tatăl meu este în cer cu bunicul şi cu bunica şi cu unchii mei şi cu căpitanul Dekker. Se încruntă. Îţi plac şerpii? mie, nu.

Schimbarea bruscă a fetiţei îl contrarie:

— Nu prea îmi plac.

— O cobra la omorât pe tata. Buza inferioară începu să tremure, apoi se linişti. Pe aici sunt şerpi?

Lăsă la o parte noutăţile pe care i le spusese Madeleine

despre tatăl ei, gândindu-se că, pentru un copil, moartea unei persoane dragi este la fel de cumplită, indiferent de felul morţii. Îşi promise să n-o mai trateze aspru de acum încolo.

— Şerpii de pe insula mea nu sunt periculoşi. Şi, deodată, simţi nevoia să-i dea fetiţei părul de pe frunte. Îşi impuse să-şi ascundă emoţiile.

— Nu ai urşi negri şi şacali?

— Am doar lemuri.

— Ce e ăla un lemur?

Danton se ridică şi punându-şi o mână în şold răspunse:

— O pacoste care, de cele mai multe ori, mă trezeşte în mijlocul nopţii cu zgomotele pe care le face.

— Cum arată?

Danton se gândi la Pousse-Pousse. Lemurul îi amintea de un urs cafeniu cu coadă. Razana, cu ochii lui galbeni-verzui, mari şi rotunzi care reflectau inteligenţa. Jucăuş şi totuşi având o înţelepciune inimaginabilă, Dokebe era favoritul lui. Nu puteau fi descrişi, fiecare avea trăsăturile lui individuale, unice, deşi erau din aceeaşi specie.

După un moment, răspunse:

— Sunt nişte animale minunate. Seamănă cu maimuţele, dar sunt mai bune.

— Pot să văd şi eu unul?

Insistenţa fetiţei îl zăpăci.

— O să vedem. Fără să vrea promisese fetiţei folosind răspunsul vag al mamei. Se pregăti să plece.

— Unde mergi? strigă fetiţa după el.

— S-o văd pe mama ta.

— Ei nu-i plac piraţii.

Danton râse cu poftă. Şi eu care credeam că nu mă place pe mine.

O lăsă pe Madeleine şi plecă s-o caute pe Catherine. Porni pe o cărăruie scurtă şi ascunsă privirii care dădea în curtea lui şi care se afla la scurtă distanţă de colibă.

Casa bucătăresei nu mai servise de mult timp scopului pentru care fusese construită. Mai ales de când Danton construise o bucătărie deschisă pentru Tanala lângă clădirea principală. Bătrâna malgaşă stătea cu el de trei ani şi îi era devotată. Era o bucătăreasă nemaipomenită care se pricepea să-i dea un gust grozav orezului.

Locuinţa de pământ, cu acoperişul de paie şi pereţii din lut roşu uscat la soare şi gunoi de vite, era liniştită şi putea fi locuită. Recent, Danton a început să strângă aici în pivniţă şi în hambar muniţia sa de rezervă.

Apropiindu-se de casă, văzu răsărind pe jos, ca o zăpadă

violetă florile în formă de trompetă ale arborelui jacaranda. Când să bată la uşă, aceasta se deschise.

Catherine inspiră şi-şi duse mâna la piept. Ea văzu că faţa i se bronzase mult de când venise; culoarea mierii scotea în evidenţă galbenul părului. Era o femeie frumoasă, chiar mai mult decât frumoasă. Minunată. Suplă şi suficient de înaltă, i-ar sta bine în braţele lui, dacă s-ar gândi vreodată la aşa ceva. Şi, spre necazul său, tocmai la asta se gândea acum.

Neaşteptând să fie invitat înăuntru intră. Era răcoare.

— Unde plecai? întrebă el nonşalant încercând să-şi obişnuiească ochii cu lumina voalată din interior.

— S-o caut pe Madeleine. Se învârti în cadrul uşii vizibil supărată de venirea lui. Nu mi-ai spus că trebuie să stau înăuntru.

— Poţi să mergi oriunde vrei, spuse el sec, distrându-se de felul în care mobilase camera. Agăţată de un braţ metalic în căminul care, odată, fusese folosit pentru ibrice, era o ramură de orhidee de culoarea vaniliei. O jumătate de duzină de canistre pentru praf de puşcă fuseseră aranjate sub formă de piramidă, sub fereastră, iar păpuşa fetei trona pe canistra din vârf. Dulapurile deschise găzduiau garderoba ei – haine împăturite cu grijă. Agitat

pentru că strigase la el pe plajă, nu-i spusese că bagajul ei fusese recuperat înainte de a pleca din Madagascar. Aşteptase până la sfârşitul primei ei zile pe insulă şi apoi îl trimisese pe Rainiaro să-i ducă bagajul.

— Fiica ta e pe afară şi sapă să găsească o comoară, spuse el într-un sfârşit.

— Ştiu. Catherine lăsă uşa întredeschisă şi îl ocoli. Împletindu-şi degetele îşi netezi cutele fustei. Ce faci aici?

Danton o studie. Curată şi rigidă îi susţinu privirea. Îl sfidă cu ochii ei albaştri-cenuşii, iar revolta îi împurpură obrajii.

— Am venit să-ţi vorbesc. Danton culese de pe bufet unul din pantofii ei pe care Catherine abia îl reparase.

— O idee interesantă. De azi dimineaţă şi eu mă gândesc la asta.

Danton ridică ochii. Era atât de grozavă, încât avu senzaţia că o să-şi verse tot amarul. Era îmbrăcată într-o altă rochie reparată; în urechi îi răsună vocea fetiţei: nu avem bani. Ce fel de bărbat fusese Le Clerc?

— Antonio mi-a spus că nu poţi fi deranjat.

— Am avut de lucru.

— Da. Întotdeauna lucrezi, domnule Cristobal. Mai fusesem de două ori înainte şi primisem acelaşi răspuns.

— Acum sunt aici.

— Să sper? Smulgându-i pantoful din mână, Catherine îl puse la loc. Puse mosorul de aţă în coş şi trânti capacul. Prezenţa dumitale aici vrea să însemne că ai devenit mai înţelegător faţă de cererea mea? Nu vreau să-ţi creezi dificultăţi, dar trebuie să plec de pe insula asta.

Deşi încerca să-şi ascundă nerăbdarea, în vocea ei răsuna disperarea. Rugămintea îi apăsa umerii şi începu să umble cu obiectele de toaletă de lângă bazinul în care nu se afla nicio picătură de apă. Danton nu putea înţelege ce era atât de important în Parisul acela nenorocit. Da, de ce plecase de acolo?

I-ar fi pus o Mulţime de întrebări dar răspunsurile ei l-ar fi angajat în afacerea asta şi mai mult. Nu avea nevoie ca în jurul gâtului lui să se înfăşoare funia milei; nu i-ar folosi decât ca să se spânzure.

Graba ei de a ajunge în Franţa îi dădea de gândit; o ghicitoare la care nu aflase încă răspunsul, în ciuda faptului că ştia cât de periculos era să ştie mai mult, întrebă încet:

— De când n-ai fost la Paris?

Ea îşi aşeză frumos peria şi pieptenele, pasta de dinţi şi oglinda spartă.

— De şase ani.

— Eu am fost acolo acum cinci ani.

Afirmaţia lui îi trezi atenţia. Îi întâlni privirea.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce, dar se abţinu.

Danton plecă de lângă bufet şi, cu mâinile la spate, străbătu circumferinţa vechii bucătării. Cufărul ei stătea într-un colţ, cu capacul ridicat. Putu să vadă o mulţime de lenjerie albă de damă ca zăpada:

— Cred că te-ai bucurat că ţi-ai recăpătat lucrurile.

— Mulţumesc, spuse ea. Da. Am fost chiar surprinsă când Rainiaro mi-a adus lucrurile. Mi-a spus că ai ordonat să le caute înainte de a pleca din Madagascar. De unde ştiai?

— Bagajul a aterizat, de fapt, la picioarele mele. Se aplecă şi mângâie bumbacul aspru, apoi ridică şi cercetă un jupon. Mi-am imaginat că Dekker şi oamenii săi n-aveau ce facé cu aşa ceva; am dedus că-ţi aparţinea.

Ea smulse rufăria intimă din mâinile lui.

— Te rog, nu pune mâna. Îngrămădind lucrurile înăuntru, trânti capacul.

Îndreptându-şi spatele, Danton observă cum Catherine îşi umezea nervoasă buzele. Gura nu era mare dar era destul de plină ca să-i trezească interesul.

— Aţi spus că aţi fost la Paris, spuse ea smulgându-l din gândurile lui.

Se îndepărtă de ea:

— În perioada în care slujeam sub pavilionul regelui Filip.

— Ai fost în marină?

— Te surprinde? întrebă el.

— Ca să fiu sinceră, da.

— Cum crezi că am învăţat să comand o corabie?

— Nu ştiu. Poate că e ceva înnăscut la toţi piraţii.

Danton zâmbi, dar fără umor.

— Chérie, nu m-am născut pirat.

Catherine ignoră aluzia lui răutăcioasă.

— Povesteşte-mi despre Paris.

— Dacă insişti, spuse el sec. Am să-ţi spun impresiile mele. Multă lume pe străzi. Cei bogaţi şi cei săraci erau legaţi unii de alţi prin firele hainelor de catifea şi prin buzunarele goale ale cerşetorilor. Danton îşi ţesu povestea cu panglici colorate, dar, mai ales cu alb şi negru. Miroase a gunoi şi a parfum fin.

— Nu te cred.

El nu luă în seamă scepticismul ei. Bulevardele mici sunt de nestrăbătut datorită caleştilor, căruţelor, trăsurilor,

cabrioletelor şi a sedanurilor. Beţivii care dormeau pe pavaj erau norocoşi dacă nu erau călcaţi în picioare. Pe scurt, Parisul este o mahala pentru cei săraci şi un paradis pentru cei bogaţi.

În ochii ei citi neîncrederea: Ăsta nu e Parisul de care-mi amintesc, domnule Cristobal.

— Te-ai simţi mult mai bine într-o ţară care se îngrijeşte de locuitorii ei.

— Nu intenţionez să discut cu dumneata probleme politice, protestă Catherine. Aş vrea să ştiu de ce ai venit. Dacă intenţionezi să mă iriţi, te rog să n-o faci. Sunt într-o proastă dispoziţie.

— Ah, da. Înjuri.

Catherine ridică din sprâncene.

— M-a informat fiica ta.

Catherine izbucni:

— Da, înjur. Ce ai de spus în apărarea dumitale? Luă păpuşa de pe măsuţa improvizată şi o aşeză lângă ea. Desfăcu butoiaşele unul câte unul şi luând fiecare canistră, le transformă într-un dulap la nivelul solului. Din fericire mi-ai adus veşti bune. Nu este tocmai bine pentru Madeleine să stea într-o pulberărie. Nu vreau să pun în pericol viaţa fiicei mele.

— N-o să păţească nimic. N-ar putea să arunce în aer casa decât dacă ar avea o cremene la îndemână şi ar şti cum s-o folosească.

— Scuză-mă dacă nu mă simt consolată de raţiunea dumitale. Se vede că n-ai copii, domnule.

Lui Danton parcă i se opri inima. Îşi păstră aceeaşi tristeţe, nelăsând să se vadă rănile adânci pe care cuvintele ei le făcuseră. Stomacul i se strânse; în el se dădea o luptă. Ar fi vrut să-i spună că ştie ce înseamnă un copil, dar ăsta era un secret, o parte a trecutului său cunoscut numai de câţiva.

Încercă să fugă de sentimentul de neputinţă şi de dorinţa de a se lupta cu ea pentru că îl tortura. Pentru că nu avea ce face cu mâinile scoase un scaun de sub masă, îl încălecă şi-şi sprijini braţele de scară.

— Acum trei zile l-am trimis pe Rainiaro la Tamatave cu goeleta Negro España.

— Şi de ce nu ne-a luat şi pe noi? Am fi aşteptat până când trăgea în port cineva serios. Aş fi mers oriunde.

— O posibilitate pe care mă felicit că n-am luat-o în consideraţie.

— De ce?

— După ce Rainiaro a părăsit coasta Madagascarului a

navigat în jurul insulei Sf. Maria. De îndată ce au fost vizibile culorile goeletei, o Şalupă englezească a început să tragă asupra ei. A fost avariată, dar nu s-a scufundat. A început urmărirea şi numai îndemânarea lui Rainiaro şi rezistenţa goeletei i-au salvat.

— Dar Rainiaro ar fi putut să mă predea englezului!

Danton îşi trase picioarele cu putere.

— Şi să risc să-mi pierd ofiţerul? Nu, Apele şi porturile sunt înţesate de corăbii care ne caută. Nu pot să-mi pun în pericol echipajul ducându-l într-un port unde îl aşteaptă moartea. Ţi-am mai spus asta!

— Sunteţi îndatoritor, domnule, spuse ea. Încerc să înţeleg de ce faceţi toate astea, dar nu pot. Mai ales nu-i înţeleg pe locuitorii acestei insule.

— Ce vrei să spui?

Se juca cu fleacurile de pe masă: scoici şi pietre, o libelulă uscată pe ale cărei aripi lungi şi galbene se vedeau pete semănând cu nişte ochi.

— S-a purtat cineva urât cu tine?

— Nu, dar femeile îmi spun *vazaha* şi nu le răspund numai ca să termine cu vorbăria lor ridicolă.

Danton se abţinu să nu zâmbească.

— *Vazaha* înseamnă – *străină*. Şi, de fapt, asta şi eşti

pentru ele.

— Dar, pentru mine, ele sunt străine, şopti ea.

Îi întoarse spatele, scuturându-şi părul care-i ajungea până la brâu.

Danton nu se putu împiedica să nu se gândească la cât timp trecuse de când nu mai despletise părul unei femei, de când nu-l mai văzuse revărsându-se pe perna sa. Şi, deodată, şi-o închipui pe Catherine întinsă alături de el, iar degetele lui îi mângâiau părul. Nu-şi putea permite astfel de gânduri.

— Am să-ţi dau drumul la timpul potrivit, spuse tăios. Nicio zi mai devreme. S-ar putea să te scot prin Madagascar dar nu-s prea sigur. Având în vedere ultimele evenimente, nici Diego Suarez şi nici Fort Dauphin nu sunt sigure.

Se îndreptă spre uşă.

— Aş vrea ca mâine să stai înăuntru.

— De ce? întrebă ea urmându-l.

— Am să plec şi o să fiu mai liniştit dacă ştiu unde eşti.

— Unde pleci?

— Într-o insulă învecinată, după catran, minţi el.

Pe insula Sufletelor pierdute se găsea tot ce îi trebuia pentru corăbii. De fapt, urmărea o flotă spaniolă, Manuela,

încărcată ochi cu stofe, muschete şi fildeş. Plecase de la Porto Lisabona. Danton voia s-o întâmpine în canalul Mozambicului.

— Să stai liniştită, spuse el ieşind. Oprindu-se în faţa uşii mai zise: Nu vreau să dau de bucluc. Băştinaşii sunt prietenoşi, dar pot înţelege greşit atitudinea unei *vazaha* şi nu pot răspunde pentru comportamentul lor.

Catherine se sprijini de uşiorul uşii şi, privind dincolo de el, la fiica ei, răspunse:

— Da. Am să ţin cont de ce mi-aţi spus, *monsieur*, aşa cum dumneata ţii cont de ceea ce te rog eu.

Pânzele corăbiei tremurau la fiecare ciocnire cu valurile. Catherine nu crezuse că acest compartiment al corăbiei era aşa de ostil, de întunecat, umed şi urât-mirositor. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva dacă n-ar fi fost atât de disperată.

Promisiunile lui Danton de a o trimite în libertate erau destul de vagi. Trebuia să rişte. Poate găsea pe cineva să o ia. Chiar dacă asta însemna să călătorească clandestin.

— Trebuie să vorbim în şoaptă, *mama?* întreabă Madeleine stând lipită de ea şi oferindu-i un sprijin cald în această lume incertă.

— Cred că nu, *mon chou.* Nu ne poate auzi nimeni de

aici.

— Aş vrea să putem aprinde o lumânare. Nu-mi place întunericul.

— Nici mie, spuse Catherine scrutând întunericul şi uitându-se la singurul hublou, care era acoperit de ceaţă.

Umezeala se transforma în picături care cădeau de pe pereţii de stejar, sporindu-i neliniştea. Nu Ştia dacă insula spre care naviga Danton era locuită, dar trebuia să încerce să găsească pe cineva care s-o ajute, dacă nu pe insulă, poate în larg: îmi pare rău, Madeleine, dar asta era singura cale.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, Catherine şi Madeleine s-au apropiat de vas fără să fie văzute. Căutând un loc sigur să se ascundă, Catherine se urcase pe La Furia şi coborâse sub punte. Mirosul de sulf aproape că o făcuse să se întoarcă dar se gândi că în această cabină îngustă şi întunecată o să fie în siguranţă. Nici Danton Cristobal, nici altcineva din echipaj nu putea să vină în aerul acela urât-mirositor.

„Oricare ar fi fost sursa, mirosul acela îngrozitor îi îndepărta.

Catherine înţelese că greşise; când era prea târziu.

Abia acum, când soarele răsărise, putu să-şi dea seama

unde se afla. Peste tot erau lăzi cu praf de puşcă, muschete, ghiulele de tun, butoiaşe, topoare folosite la abordare. Ea şi Madeleine se aflau exact unde nu trebuia, adică într-un depozit de arme care ar fi putut să scufunde o flotă.

— Miroase urât aici, mamă. Nu-mi place.

Catherine se aşezase cât mai departe de recipientele din care emana mirosul acela îngrozitor, pe care nu-l cunoştea, dar care o făcea să-şi scoată batista. Madeleine îşi îngropase năsucul în rochiţa păpuşii.

— Cum vom şti când Domnul pirat va ajunge la cealaltă insulă, mama? întrebă Madeleine cu voce înfundată.

— Când încetineşte mersul corăbiei.

— Şi asta cum o ştim?

— Păi, se opreşte corabia.

— Aş vrea să se oprească acum. Mi-e foame, zise copilul cu voce nesigură.

Catherine căută sacul cu care venise şi pe care-l luase pentru că cufărul era prea greu şi, în caz că ar fi fost prinsă, era dificil de ascuns. Într-un jupon împachetase obiecte de toaletă, o rochiţă pentru Madeleine şi ceva mâncare. Timpul fusese scurt şi n-avusese vreme să strângă mai multă mâncare; doar ceva de la cina din seara

trecută. Pentru că ea şi Madeleine mâncau singure, nimeni n-a putut observa că abia se atinsese de mâncare. Împachetase porţia ei de peşte, nişte rădăcini fierte şi biscuiţi pe care Rainiaro îi numea achica.

După ce se făcu dimineaţă şi La Furia străbătuse ceva drum, au mâncat peştele rece şi au băut apă dintr-un dovleac. Îi dădu fetiţei un biscuit.

— Nu prea-mi plac ăştia. Nu sunt dulci.

— Atunci ia nişte rădăcini.

Madeleine luă o înghiţitură.

— Îţi aduci aminte când am fost în Himlaya cu tata şi-am mâncat ciocolată?

— Îmi amintesc, spuse Catherine. Atunci, Georges Claude se întâlnise cu un vânător din Anglia. Era un duce din Bristol cu o imensă escortă de nobili. Căutau trofee şi se lăudau că o să-şi împodobească încăperile cu capete de tigri şi colţi de elefanţi.

Ducele avea absolut tot ce-i trebuia şi-l invitase şi pe Le Clerc la masă. Fusese cea mai elegantă masă la care participase vreodată Catherine. Madeleine de abia împlinise doi ani şi se părea că nu uitase ciocolata.

După ce masa s-a terminat, Madeleine a adormit. Georges Claude a luat-o pe Catherine în cort. Era beat, iar

ea simţea, la rândul ei, efectul excitant al lichiorului. A încercat să uite că aveau probleme şi să salveze căsnicia.

Au făcut dragoste cu o pasiune pe care el n-o mai manifestase de mult, dar, ca şi în trecut, Catherine a simţit răceala dintre ei. A încercat să ajungă până la el, dar, când intimitatea s-a sfârşit, s-a trezit descurajată şi goală.

Dimineaţa, Catherine a înţeles că relaţia lor se terminase. L-a întrebat pe soţul ei dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă în Franţa, s-o crească pe Madeleine într-o lume civilizată. El nu a fost de acord, iar viaţa şi-a continuat cursul. Georges Claude avea aventura în sânge şi nu i-a dat posibilitatea să facă altfel decât hotărâse el.

Era doar soţia lui.

Din acea noapte, nu s-a mai atins de ea.

— Da, Madeleine, îmi amintesc, spuse Catherine nelăsând să i se bănuiască tristeţea. Era greu să privească înapoi. Oare n-o să găsească pe cineva să-i aline durerea? Cineva care s-o ţină în braţe şi s-o sărute de parcă ăsta ar fi cel mai important lucru din viaţa lui. Putea să mai spere sau trebuia să considere că pierduse ocazia?

Madeleine îşi termină micul dejun improvizat cu o înghiţitură de apă, apoi, îşi aşează capul în poala mamei.

— Ţi-e frică, mama?

— Puţin, răspunse Catherine mângâindu-i absentă părul. Madeleine căscă. Nu e ruşine să-ţi fie frică.

— Mie nu mi-e frică când eşti cu mine.

— Aşa e, *mon petit chou,* nu trebuie să te temi de nimic când eşti cu mine.

— N-o să mă părăseşti niciodată, spuse Madeleine căscând din nou.

— Niciodată. Catherine simţi cum strânsoarea braţelor fetiţei slăbi şi apoi, îi auzi respiraţia egală.

Rămase singură cu gândurile ei. Închise ochii şi încercă să-şi amintească Parisul pe care-l ştia. Revedea în gând gardul din fier forjat care înconjura casa în care copilărise, femeia care vindea brânză în Les Halles, sunetul clopotelor de la Notredame.

Danton Cristobal nu avea dreptate. Parisul era frumos.

Danton... numai numele o făcea să se gândească la el aşa cum n-ar fi trebuit. Era o enigmă pentru ea. Un fost membru al marinei regale spaniole să devină un pirat. De ce? Credea că, indiferent de motiv, intrase în lumea asta de pasiune şi răzbunare. Din ceea ce văzuse ea, Danton nu lua lucrurile uşor şi nici nu făcea nimic uşor.

Se întreba cum o fi să fii iubită de un astfel de om. Simţise că atunci când iubea mult, iubea absolut. Orice

aventură cu el ar fi incitantă, dar periculoasă. Pentru că un pirat iubea numai bogăţia. Şi ştia ce înseamnă să fii pe planul doi.

Legănarea vasului o făcu să moţăie. Se gândi la modul familiar în care Danton îi mângâiase juponul. O făcuse să fie foarte conştientă de ceea ce reprezentase. Niciun alt bărbat, nici chiar soţul ei nu-i cercetase vreodată lenjeria. De ce inima începuse atunci să-i bată mai repede? De la vizita de ieri, nu se mai gândea decât la faţa lui. Goni repede din minte cauza comportamentului ei. Nu voia să ştie.

Adormi.

La un moment dat, în faţa ei apăru o lumină puternică. Ridică pleoapele obosite. Orbită de lumina unei lumânări.

— Lua-m-ar... strigă o voce în engleză, dacă aici nu-i cucoana căpitanului cu fetiţa.

Dezorientată, Catherine se ridică alungând din minte toate visele. Dumnezeule, fuseseră descoperite. Nu-şi dăduse oare seama că vasul se oprise?

Cu vocea încă răguşită de somn, Catherine zise:

— Nu ne da de gol. Te rog.

Băiatul ridică felinarul. Păru-i bătea în roşu, iar pe faţa lui se puteau vedea nehotărâre şi pistrui. Fu uluită de roşul

părului lui şi de cămaşa de pânză a cărei mânecă stângă era înnodată chiar unde se termina umărul.

— Îmi pare rău dar nu pot să vă promit asta, doamnă. Căpitanul m-a trimis aici să aprind luminile. Băieţii o să vină aici să-şi ia muschetele.

— Muschetele? spuse Catherine trezindu-se de-a binelea şi ridicându-se încet să n-o trezească pe Madeleine. Am dat de necaz?

— Încă nu, doamnă. Băiatul agăţă felinarul într-un cui. Dar, am intrat în Canalul Mozambicului şi-o să dăm de el aici. Nu vă faceţi probleme, căpitanul o s-o găsească.

— Pe cine?

Băiatul se uită la ea uimit ca şi cum ea ar fi trebuit să ştie de ce.

— Păi, Fioras spaniola pe care căpitanul vrea să o scufunde ca să-i ia bogăţiile regale.

Catherine rămase şocată. Danton Cristobal o minţise. Nu-i spusese nimic de un atac. O indusese intenţionat în eroare.

Planurile ei de evadare erau acum blocate de coliziunea sângeroasă cu o corabie spaniolă. Viaţa fetiţei era în pericol. Nu ştia pe cine să se înfurie mai întâi: pe ea sau pe Danton.

— De ce stai aici în depozit, doamnă? întrebă băiatul scărpinându-se după ureche. E mai bine în cabina căpitanului decât aici în mirosul ăsta de ouă clocite.

— Domnul Cristobal n-a vrut să mă ia. Se întreba dacă putea să aibă încredere în el. Până acum nu făcuse zgomot ca să-i atragă pe ceilalţi. Se bază pe asta şi-i spuse. Trebuie să ajung la Paris, iar căpitanul dumitale nu-a fost entuziasmat de ideea mea. Credeam că dacă o să mergem pe insula cealaltă, o să pot găsi pe cineva să mă ajute. Dar, se pare că trebuie să mă bazez pe căpitan la fel ca la Tamatave.

— Am auzit despre asta. În ziua aia, căpitanul n-a vrut să mă ia; m-a lăsat aici să torn grenade. Mormăi. Mă tratează câteodată ca pe un copil. Nu prea îi pasă, dar a fost bun cu mine.

— Nu eşti spaniol.

— Nu. Eu sunt din Londra. Vă rog să iertaţi purtarea. Mă cheamă James Every. Am fost în marina majestăţii sale regina, iar acum mă ocup de comerţul clandestin.

Madeleine se mişcă în somn şi-şi lipi obrazul de Nanette. Îşi băgă degetul în gură, iar Catherine o strânse lângă ea.

— Pe mine mă cheamă Catherine.

— Ştiu. Da, căpitanul o să trimită echipajul şi n-o să pot

să vă ascund. O să creadă că şi eu sunt amestecat.

— Nu vreau să ai necazuri.

— Nici eu, spuse James ridicând din umeri. Singura cale este să veniţi cu mine sus. Căpitanul nu-i aşa de-al dracului. O să se poarte frumos.

— Aş vrea să ai dreptate, dar mă cam îndoiesc că o să se bucure.

— O să vedem. Stinse lumina, dar încăperea nu fu învăluită iar de întuneric aşa cum se aşteptase. Daţi-mi-o mai întâi pe aia mică.

Resemnată, Catherine o luă pe Madeleine în braţe fără s-o trezească şi încercă să se ridice. Picioarele o dureau şi, dacă James n-ar fi sprijinit-o imediat, s-ar fi prăbuşit. Mulţumesc, şopti ea.

— Asta înseamnă mulţumesc. Zâmbi uşor, o conduse afară. Căpitanul ne mai învaţă din când în când franţuzeşte. Vorbiţi bine englezeşte.

Catherine trecu printre ghiulelele legate cu curele de piele şi îl urmă pe James la încăperea următoare.

În peretele care despărţea depozitul de cealaltă cameră era o fereastră. În faţa ochiului de geam era atârnată o lampă cu douăsprezece lumânări care ardeau; ăsta era motivul pentru care în depozit nu se făcuse întuneric când

James stinsese felinarul. Ceara fierbinte se lipi de tălpile pantofilor ei.

În faţă se vedea coridorul îngust care ducea sus. Catherine începu să se teamă. Nu ştia ce o să se întâmple. Danton o să fie furios aşa cum se aşteptase. Dar îşi pregătea tirada şi o să-i spună că se gândise la călătoria asta ca la o călătorie de plăcere, nu ca la una care avea ca scop scufundarea unui galion.

Aceasta schimba aspectul problemei şi nu mai avu timp să-şi pregătească apărarea.

După ce urcă câteva trepte, aerul deveni curat iar Catherine îşi umplu cu plăcere plămânii cu aer. Era un miros de mare, de sare şi de aer proaspăt.

Urcară două punţi până ajunseră la cabina lui Danton. James se opri şi se întoarse.

— Ar fi mai bine s-o puneţi pe aia mică în patul căpitanului. Ezită: n-aş vrea... ca...

— N-ai vrea ca urletul domnului Cristobal s-o trezească?

— S-ar putea să vorbească mai tare, spuse James cu un zâmbet apologetic.

Catherine îl lăsă pe James să deschidă uşa şi se îndreptă spre pat unde o aşeză pe Madeleine; depuse un sărut pe tâmpla copilului şi se îndepărtă.

Afară, totul strălucea, iar Catherine trebui să-şi pună mâna streaşină la ochi. Pe cer alergau nori împinşi de vânt. Câţiva membri ai echipajului îi ieşiră înainte privind-o cu ochi mari, miraţi.

— Pe aici, doamnă, spuse James trecând pe lângă nişte oameni care încărcau puşti. L-am văzut la teugă. Ar fi mai bine să rezolvaţi lucrurile cu el.

Catherine îşi luă inima în dinţi şi se hotărî ca, indiferent ce se va întâmpla, să nu-i arate lui Danton că-i este frică.

Îl văzu lângă teugă. Era calm şi purta cămaşă albă şi pantaloni până la genunchi. O basma galbenă îi acoperea capul scoţându-i în evidenţă cruciuliţa de aur din ureche.

N-o văzuse şi se uita în continuare spre vest prin ocheanul său. Infernal. Pe umărul drept spânzurau două pistoale în teci de piele, iar la brâu, în cingătoare, avea un corn cu pulbere.

La urechi îi ajunse un val de înjurături: *Mierda,* ar trebui să fie aici, înjură el cercetând întinderea de apă. Se întoarse spre nord şi, apoi, spre Est unde se aflau ea şi James Every.

Danton înţepeni şi-şi încleştă maxilarele. Coborî încet binoclul.

Nervoasă ca o fiară în cuşcă, Catherine se prefăcu că nu

înţelege:

— Iată-mă.

Expresia feţei lui trecu de la uimire la furie. Nu tremura de loc... nu tremura deloc.

Se lăsă o tăcere încordată. Oamenii îşi încetaseră activitatea şi priveau.

Deşi nu era foarte cald, Catherine simţi că ia foc şi că o să leşine.

— Catherine, n-ai ascultat ce ţi-am spus, spuse el pe un ton foarte jos care-i dădu fiori. Oricare membru al echipajului ar fi fost biciuit chiar pentru mai puţin.

Catherine aştepta, iar tăcerea ei părea o invitaţie la violenţă. Îl înfrunta. Danton se repezi la ea.

— Cum să te pedepsesc, *mon maki sauvage?*

Capitolul 5

— Cum vrei, spuse Catherine refuzând să dea înapoi deşi i se înmuiaseră genunchii.

Sărind de pe teugă, Danton sugeră: poate un nod sub bărbie şi să baţi aerul cu picioarele.

— Dacă asta vreţi. Capul îi vâjâia dar îşi păstră controlul.

— Sau o întrecere, spuse el prinzându-i braţul şi răsucind-o spre el. Lovituri cu pisica, curăţatul chilei sau vopsitul pantofilor.

Deşi tremura, Catherine nu-şi plecă ochii. Părea că mâna lui îi strânge gâtul, nu braţul.

— N-are importanţă pedeapsa la care vă gândiţi dar grăbiţi-vă. N-am de gând să fiu în bătaia puştii când vă veţi întâlni cu corabia spaniolă.

Danton îi aruncă o privire lui James şi ochii i se întunecară.

— Te înşeli, *Linda*, tună el. Am s-o găsesc pe Manuela şi când o să închei răfuiala cu ea n-o să mai rămână nimic la suprafaţa apei.

Îngrozită, Catherine îşi întoarse capul şi aproape se izbi de fruntea lui. Nişte ochi sfredelitori îi cercetau sufletul.

Focul sălbatic din privire depăşea cu mult orice pericol cu care se întâlnise vreodată în existenţa ei de până acum. Era cumplit să te afli în mâinile lui. Danton Cristobal ştia cum să lase omul fără apărare.

— Manuela la tribord – răsună strigătul lui Rainiaro de pe catargul principal şi toate capetele se întoarseră spre corabia care se vedea la linia orizontului.

Danton o împinse pe Catherine în mâinile lui James. Eliberarea bruscă o făcu să se clatine.

— Găseşte copilul şi du-te în cabina mea.

— Puştoaica e deja acolo, căpitane.

— Antonio! strigă el urcându-se pe scară la teugă.

Vien usted aqui!

Uriaşul apăru pe scara răsucită şi ridică ochii: Si, căpitan?

Schimbară cuvinte în castiliană, apoi Antonio luă inelul cu cheie pe care Danton i-l întinsese.

— Se pare că o să fim închişi, doamnă, spuse James încet. Haideţi.

— Nu-mi pasă de mine, strigă ea, dar nu pune în pericol viaţa copilului meu. Încercă să fugă, dar se văzu prinsă între Antonio şi James care o prinseră de braţe şi o traseră după ei. Dădu din picioare şi uită de demnitatea pe care

încercase să o salveze. M-ai minţit, Danton Cristobal. Cuvintele ei erau înveninate. Nu meriţi să comanzi o corabie.

— Au mai făcut şi alţii aceste afirmaţii. Şi, totuşi, *chérie*, sunt la cârmă.

— *Cochon!*

Râsul lui întunecat o urmări până în cabină. Se simţea înfrântă. Danton Cristobal n-avea milă şi avea o inimă la fel de întunecată ca steagul pe care-l arbora.

Antonio deschise uşa cu zgomot trezind-o pe Madeleine care se ridică în fund şi începu să plângă. Văzând-o pe mama ei însoţită de cei doi, sări de pe saltea şi se atârnă de Catherine.

— Mama! mama! Trupul i se scutura de suspine. Lăsaţi-o pe mama în pace! îl lovi pe Antonio în fluierul piciorului el, bombănind supărat, îi dădu drumul femeii.

Catherine căzu în genunchi şi prinse copilul în braţe.

— Stai, *mon petit chou*, nu-i nimic. N-am păţit nimic.

Uşa se închise cu zgomot şi zăvorul căzu.

James se înroşi:

— Îmi pare rău, doamnă.

Catherine o ţinea pe Madeleine. Îi era rău şi ar fi dorit să se termine odată cu coşmarul ăsta.

— Nici nu m-aşteptam să mă ajuţi, James, spuse stând pe marginea patului şi mângâind-o pe Madeleine.

Traversând cabina, James ezită şi, apoi, se aşeză pe scaunul căpitanului. Catherine îl văzu punând mâinile pe birou, apoi în poală, ca şi cum era interzis ca cineva să se atingă de lucrurile căpitanului. Din cauza plânsului fetiţei nu se simţea în largul său şi-şi tot schimba poziţia. Deodată, duse mâna la buzunarul cămăşii:

— Cui i-ar plăcea zahăr candel cu mentă?

Madeleine ridică uşor capul şi murmură: zahăr candel?

— Da, fătucă, şi James scoase o jumătate de baton. Îl ţin împotriva răului de mare; nu că mi-ar fi mie rău, dar pentru alţii.

Madeleine fugi din braţele mamei ei, se îndreptă spre James care ţinea zahărul în singura mână pe care o avea şi-l smulse.

— M-merci, spuse ea cu vocea încă în lacrimi. Alergă înapoi spre mama ei, în a cărei poală se cuibări şi începu să-şi devoreze prada. Unde ţi-e braţul?

— Madeleine, o admonestă Catherine.

— Nu-i nimic, doamnă. Mai bine să mă-ntrebe pe mine, decât să se zgâiască la mine.

— Cum te cheamă? întrebă Madeleine sugând menta.

— James Every şi nu-ţi fac niciun rău.

— Chiar aşa e, mama?

— Chiar aşa, o asigură Catherine uitându-se fix la James.

La Furia încetini mult. Având geamurile deschise, auzea frânturi din ce discutau oamenii pe punte. Dacă ţipa, vocea ei ar fi putut fi auzită de pe vasul spaniol atunci când ar fi navigat aproape? Dacă da, merita riscul. I-ar fi putut implora să o ia pe flotas.

O aşeză pe Madeleine pe pat, se ridică şi se-ndreptă spre fereastră.

James, citindu-i gândurile, sări de pe scaun:

— Nu face asta, doamnă. Ştiu la ce te gândeşti. Nu vreau să te leg la gură. Dar, dacă trebuie, o fac. E viaţa mea în joc. Catherine se răsuci spre el.

— Trebuie să fac cunoscută prezenţa noastră. Mă ţine împotriva voinţei mele, James!

El dădu din cap cu tristeţe.

— Trebuie să am grijă să nu dai de bucluc. Am să te leg, cucoană. Jur. Vorbind mai încet, o imploră: nu mă obliga. Şi aşa asta mică e necăjită.

Sus, răsună un clopot şi La Furia viră scurt. Schimbarea direcţiei o aruncă pe Catherine peste James – care o prinse de umeri şi, cu oarecare sfială, o ajută să se ţină pe

picioare.

James privi în sus, apoi spuse: Fi-r-ar... întoarce corabia.

— Ce înseamnă asta? E o capcană?

— Nu, Căpitanul fuge.

Zgomotul pânzelor şi al paşilor de deasupra o făcu pe Catherine să-i dea dreptate lui James. Nu putea să creadă că Danton ţinea cont de rugămintea ei de-a nu pune viaţa fetiţei în primejdie.

— De ce face asta?

— Nu ştiu. James se duse la fereastră şi privi afară. Singura explicaţie ar fi că nu vrea să lupte având la bord o femeie şi un copil.

— Nu cred. Nu m-ascultă. E un hoţ. La fel ca... se opri ca să nu pronunţe numele lui Georges Claude în faţa fetiţei. La-fel ca cineva pe care l-am cunoscut. Danton, însă, e mai rău. El ucide oameni ca să ia ceea ce doreşte.

— Niciodată în folosul lui, cucoană; şi numai dacă trebuie. Dar Catherine nu se lăsă influenţată de apărarea slabă a lui James.

Se auzi o detunătură şi Madeleine îşi acoperi urechile cu palmele. Catherine se grăbi s-o liniştească.

— Sunt aici. Nu trebuie să-ţi fie frică.

— Artificii, mama.

— Doamne! Trage Manuela... trage cu artificii şi noi nici... nici nu ne-am declarat intenţiile.

O ghiulea ateriză atât de aproape încât apa pătrunse prin ferestre. James se repezi şi închise obloanele.

Revenindu-şi strigă:

— Toată lumea în spatele biroului. Tinerei femei i se făcu inima mică de tot când o luă pe Madeleine în braţe şi fugi să se adăpostească.

— Dacă ştiam că asta are de gând să facă, n-aş fi venit niciodată, spuse ea încet dând glas propriilor sentimente.

Înghesuită în spaţiul strâmt dintre perete şi birou, Catherine îşi încrucişase picioarele şi o ţinea pe Madeleine, care, cu mâinile lipicioase, nu dădea deloc drumul bucăţii de zahăr. Cu gura plină întrebă:

— Şi ăsta e un joc, mama?

— Chiar dacă este, *mon chou*, să ştii că nu mă amuză.

James încercă să fie cavaler: Ştiţi...

Bum!

— ... cum mi-am pierdut braţul, spuse el ignorând explozia.

Madeleine făcu semn că da ca şi cum, în agitaţia asta, ar fi uitat că nu-i răspunsese.

— Eram tunar în marina regală a majestăţii sale regina.

Căpitanul corăbiei – Nivel Spears – n-am să-i uit niciodată numele. În ochi îi apăru o lumină rece, apoi îşi reveni. Oricum, era un ticălos sadic...

Catherine scutură din cap şi se încruntă.

— ... adică, o belea, spuse James scuzându-se parcă. Ne trata ca pe nişte câini. Dormeam pe punte şi deasupra noastră plutea ceaţa. Îşi pedepsea marinarii făcându-i să înghită gândaci de bucătărie şi îndesându-le în gură cuie de fier înroşite în foc. Se sufocau cu propriul sânge.

— Te rog, spuse Catherine, nu cred că...

Bang!

— Doamne, se rugă ea încet.

James continuă cu voce puternică...

— Viaţa mea a fost iad. O groapă blestemată, plină de foc. Trebuia să verific tunurile, să văd dacă sunt încărcate şi dacă fitilele sunt destul de lungi, într-o zi controlam fitilul şi o scânteie l-a aprins fără să ştiu. Încărcătura a explodat şi mi-a smuls braţul. Cilindrul mi-a salvat viaţa. Am fost aruncat în metalul încins care m-a ars şi mi-a cauterizat rana.

Bum!

— Îmi pare rău, spuse Catherine simţind că încep să-i cedeze nervii. Povestea ta e plină de culoare, dar nu vreau

să mai-aud de violenţă.

— Nu mai e nimic violent în ceea ce mai am de spus.

— Ţi-au pansat braţul? întrebă Madeleine ronţăind zahărul.

— Ce a mai rămas din el. Da. Timp de o lună.

Tangajul se simţea şi în cabină. Catherine îşi încordă auzul să înţeleagă vocile lor de pe punte sau strigătele celor care-i urmăreau. Însă, nimic. Nu se mai auzea nicio împuşcătură.

Madeleine îşi terminase zahărul şi-şi ştergea degetele de corsaj. James îşi strânse genunchii la piept.

Nici nu mai era nevoie să vorbească cineva. Catherine ştia încotro se îndreptau. Simţea că La Furia naviga spre nord. Nord, nu sud, nici est., nici vest. Nord, spre Insula Sufletelor pierdute, spre casa lui. Spre viaţa lui plină de aventură şi risc.

Câştigase. Cum putea să-l mai vadă, fără să-l roage s-o lase să plece?

Supărarea femeii era aşa de mare, încât suferea fizic. Îşi risipise energia. Se simţea jefuită şi întristată de pierderea libertăţii.

Învinsă, îşi plecă uşor capul. Nu mai putea îndura alte supărări.

— Mama!

Catherine ridică bărbia.

— Uită-te la mine! Madeleine îşi trase manşeta peste încheietură şi degete. N-am mână! Mi-a smuls-o un tun.

Danton lăsă să treacă două zile de la misiunea nereuşită de scufundare a corăbiei Manuela. De patruzeci şi opt de ore nu o văzuse pe Catherine; o zărise, însă, la debarcare însoţită de James Every. N-a vrut să-i vorbească de frică să n-o strângă de gât pentru ceea ce făcuse. Chiar şi acum mai simţea că se înfurie ori de câte ori îşi amintea de privirea îndrăzneaţă pe care i-o aruncase pe plajă când o oprise.

— De acum încolo, spuse el, ori de câte ori o corabie de-a mea părăseşte insula, ca să nu se mai repete incidentul, vei avea o gardă la colibă.

— Dacă mi-ai fi spus ce ai de gând să faci, nu m-aş fi ascuns niciodată pe corabie. Şi, privindu-l cu un ochi critic: m-ai dezamăgit şi, pentru că din cauza asta am pus în pericol viaţa copilului meu – n-am să mi-o iert sau n-am să te iert. Te rog să nu mă obligi să mai recurg la astfel de măsuri. Trebuie să existe o cale de a pleca de pe insula asta, la care nu te-ai gândit.

Ar fi strâns-o de gât dar se Stăpâni şi, în ciuda enervării,

nu se putea opri s-o studieze. Era încântătoare nu numai datorită calităţilor fizice, ci şi datorită devotamentului matern de care dădea dovadă. O respecta şi, pentru asta, renunţă la ea.

— Nu, Catherine, refuză el sec. Ai văzut cât de ostilă poate fi marea. Aşa cum nu poţi să-ţi ierţi faptul că ai pus în pericol viaţa copilului tău nici eu n-aş putea să-mi iert o hotărâre care ţi-ar face rău. Trebuie să mă laşi pe mine să hotărăsc.

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar vocea îi tremura de emoţie.

— Nu o să mă comanzi, rosti ea fiecare cuvânt clar şi răspicat ca şi cum ar fi durut-o.

— *Au contraile, chirie.* Cu o indiferenţă pe care şi-o construise în ani, nu luă în seamă apelul ei disperat, gândindu-se numai la binele ei. Eşti singura femeie care mi-a pus la încercare răbdarea.

De atunci nu mai ceruse să-l vadă; se gândea cum să scape de el, iar el ar fi trebuit să se gândească exact la acelaşi lucru.

Din cauza ei ratase misiunea şi pierduse bogăţii fabuloase. Niciodată nu mai fugise de o corabie, dar, din cauza rugăminţii ei de a nu pune în pericol viaţa fetiţei,

făcuse ceea ce n-ar fi crezut că o să facă vreodată. Întorsese corabia ca să nu le facă rău.

Iisuse, îşi pierduse oare minţile? Sau îl înnebunea ea?

Cu un oftat, Danton se hotărî să schimbe direcţia gândurilor, nemaivrând să-şi analizeze hotărârea sau sănătatea sa mentală. Stătea în briza răcoroasă care adia pe aleea conică spre care dădea camera sa. Vedea amurgul învăluind golfuleţul de jos. Părea că fâşii din soare fixaseră norii luminând întinderile încrustate cu corali. Duse la gură un pahar din cobalt şi sorbi cu plăcere romul dulce.

Cât de bine cunoştea recifurile astea! îl urmăreau până şi în vis.

Cu patru ani şi jumătate în urmă, singura lui speranţă era să le treacă împreună cu echipajul său şi să înoate până la malurile apărate de această barieră de corali.

Cu mâinile şi picioarele sângerând, cu faţa arsă de soare, se trezise la această nouă viaţă.

Până acum un an ştiuse ce impact avusese această izolare. El şi oamenii lui învinseseră duşmanul de piatră. După o lună au fost salvaţi de o bandă de piraţi care-şi pierduseră de curând căpitanul. Dezorganizaţi şi în căutare de conducător, acceptaseră să-i ducă în Madagascar.

Acolo au găsit un galion spaniol care i-a dus în Spania unde l-au înştiinţat pe regele Filip că bogăţiile îi fuseseră furate de un turc pe nume Yousuf Ahmed Sadi Ahram.

Regele n-a manifestat niciun fel de îngăduinţă faţă de Danton, deşi majoritatea mărfurilor puteau fi înlocuite. Singurele obiecte unice erau cele treisprezece diamante renumite pentru culoare şi dimensiune. Cel mai mare avea forma unei perle, şaisprezece carate şi o strălucire clară nemaiîntâlnită. Celelalte bucăţi aveau tăieturi diferite şi între zece şi douăsprezece carate – şi puteau fi identificate după culori; cinci erau roşii, patru încolore, iar trei albastre cu nuanţe care le făcea să semene cu nişte ochi de pisică. Când a aflat, Filip a turbat. Oamenii lui Danton au fost biciuiţi, obligaţi să plătească şi daţi afară din marină.

Lui Danton i-au luat titlul de marchiz de Sevilla, i-au confiscat bunurile, iar soţia lui şi fiul său au fost aruncaţi pe drumuri şi obligaţi să îndure ruşinea.

Întotdeauna când îşi amintea de trecutul său suferea cumplit. Îl chinuia povara jignirii sale.

Furia şi chinul deveniseră stăpânii săi.

Nobilul căpitan Danton Luis Cristobal fusese răsplătit cu lanţuri de fier.

Când îşi aminti de închisoarea întunecoasă şi de groapa

rece şi umedă, simţi un fior. Duhoarea închisorii îi intrase în piele. Păduchii mişunau sub picioare ca scoicile pe o alee din grădină, şi, luni de zile după aceea, nu reuşi să scape de miros, cu toate băile pe care le făcea.

Îşi executase o parte din pedeapsă înainte ca regina Elisabeta, despre care se spunea că preluase îndatoririle lui Filip din cauza melancoliei în care acesta căzuse după moartea primei sale soţii, să anuleze pedeapsa şi să-l exileze pe zece ani pentru crimele săvârşite. Dar nu înainte ca îngerul morţii să-şi ia plata. Îndurarea manifestată faţă de el şi oamenii lui se transformă în otravă: n-a putut să-şi mai salveze soţia şi fiul.

Preţul pe care trebuise să-l plătească l-a înfricoşat. Nu putea să uite pentru că moartea este fără întoarcere.

Stătuse în exil numai patru ani. Ştia că şi atunci când se va încheia perioada celor zece ani, nu se putea întoarce acasă. Spania nu mai însemna nimic pentru el, care devenise un renegat fără de ţară. Porni să-l caute pe Sadi, omul care fusese cauza prăbuşirii lui.

Şi, când îl va găsi, îl va ucide.

Ajungând la marginea aleii, privi orizontul. Cercetă cu ochii plaja întunecată. Un pescar solitar se întorcea în canoea sa spre casă. Privirea lui Danton se mută pe

dealurile împădurite din depărtare. Inspiră adânc aerul curat mirosind a iarbă şi *ylang-ylang.*

Toate acestea erau ale lui.

Insula lui. Castelul lui. Oamenii lui.

Nu mai era marchiz; era rege.

Rainiaro îi spusese odată că, înainte de-a ajunge în Paradis, fiecare om trebuia să treacă prin iad.

Îşi alcătuise un alter ego. Nu voia ca vreo femeie să se amestece în treburile lui, ca vreun copil să dezvolte alte sentimente în el. Se întâlnise odată cu fericirea şi pierduse. Destinul său era să fie singur şi niciodată să nu mai aibă parte de îmbrăţişarea caldă a unei soţii şi să nu mai alinte obrăjorii unui fiu.

Atunci, de ce se gândea la soarta lui?

De când le luase pe Catherine şi Madeleine Le Clerc sub protecţia sa, părea că se scălda în ape tulburi. Începu să fie tot mai preocupat de prezenţa lor. Îi reveneau în minte momente din viaţa de familie care nu aveau nimic de-a face cu doliul. Îşi dădea seama că viaţa pe care o ducea era lipsită de căldură şi afecţiune.

Nu se gândea numai la frumuseţea ei diafană, sau la felul în care i-ar mângâia părul sau chiar ar săruta-o, ci la siguranţa ei care-l atrăgea într-un mod deosebit, aşa cum

nu se mai întâmplase de ani de zile. Începea să se îndoiască că o să mai fie singur toată viaţa şi că n-o să mai găsească o femeie care să umple golul pe care-l lăsase Elena.

Cât priveşte fiica ei...

De câte ori era în compania ei, pe care o evita pe cât posibil, i se trezeau sentimente părinteşti. Ziua în care o găsise jucându-se pe plajă îl tulburase într atât că nu se mai recunoştea.

Era doar un copil... un copil inimos a cărei vorbărie îl afectase profund.

Trebuia să se rupă de Catherine şi de Madeleine înainte ca hotărârea lui să slăbească şi să piardă războiul.

Chiar dacă ea se dovedea un adversar demn în confruntarea voinţelor!

Îl exasperase. Îi punea răbdarea la încercare până la limită. Şi, spre ciuda lui, tocmai această temeritate îl atrăgea spre ea. Spunea răspicat ceea ce credea şi asta era un act de curaj.

Danton zâmbi crispat.

Se înşelase în privinţa ei. Nu avea nevoie de protecţia lui. Era tot atât de puternică ca hainele cu care se îmbrăca: cârpite în multe locuri, dar tocmai asta o întărea.

Catherine era şi o mare enigmă.

Dimineaţa găsise sub o piatră în faţa uşii un desen în cerneală. Studiase tabloul evident făcut de Madeleine. Fetiţa dădea viaţă impresiilor ei de copil: o figură bărbătească ovală, cu papuci mari stătea lângă o pată cu cerneală neagră. Dedesubt era scris în franceză.” La mulţi ani, Madeleine! Cercetând-o atent, Danton bănui că pata reprezenta un tort cu trei lumânări.

Oare, prin acest desen, Catherine îşi pusese în gând să-i sădească în minte vinovăţia? Voia să-l facă să deplângă soarta copilului care trebuia să-şi sărbătorească ziua de naştere în compania unor briganzi?

Trebuia să renunţe la principii şi s-o ducă pe Catherine şi pe fiica ei într-un port şi să le lase acolo. Nu trecuse nicio oră de când renunţase la încă cinci porturi din cauza informaţiilor puţine sau a îngustimii cheiului, total nepotrivită pentru o retragere rapidă. Ar trebui s-o ducă înapoi în Madagascar şi s-o lase să se descurce şi să ajungă în Franţa. El...

Tăcerea nopţii fu spulberată de ţipătul unei femei.

Danton aruncă imediat cupa pe jos şi se năpusti pe pantă în jos.

Strigătul venea dinspre plajă şi era înăbuşit de palmieri

şi ferigi. Frunzele îl loviră peste faţă şi simţi înţepături pe braţe.

Se auzi din nou strigătul gutural şi disperat. Danton îşi dădu seama că nu era glasul unei malgaşe. Cunoştea bine acest glas pentru că-l tulburase de multe ori. Cine îndrăznea să-i facă vreun rău aici? Credea că-şi cunoştea oamenii; ştia că nu deveneau violenţi când se aprindeau.

Intră în panică şi mintea i se umplu de tot felul de imagini. Trecutul său îl sufoca şi se părea că străbătea din nou drumul înfrângerii. Inima îi bătea nebuneşte. Ocoli un copac cu coroana retezată, sărind peste noile mlădiţe. Jură că, oricine ar fi fost cel care o necăjea, va plăti scump pentru asta.

Sări în nisip şi, după ce mai alergă puţin, o zări. Singură, nu făcea nicio mişcare, niciun efort să fugă de ceea ce o îngrozea. De jur împrejurul ei se aflau bucăţi mici de lemn şi ramuri uscate.

Danton se apropie şi nu făcu mai mult de zece paşi, când ea, Tremurând, arătă spre tufişuri. Danton se opri cu inima aproape spărgându-i pieptul. Aproape instinctiv duse mâna la hanger. Cu sabia în mână păşi cu precauţie spre prada necunoscută.

Sifac! Sifac! se auzi zgomotul făcut de animale.

Mai multe perechi de ochi se zăriră din tufişuri. Trei lemuri semănând cu maimuţele dar cu feţe ca de urşi, veniră în salturi spre Danton.

Plini de graţie în aer şi stângaci pe pământ, căzură unii peste alţii. Pousse-Pousse îl prinse de picior, iar coada colorată îi încolăci coapsa. Razana îi sări pe cap făcând un zgomot infernal, iar Dokobe se urcă mai întâi pe pulpa lui, iar apoi se căţără pe umărul său.

Sursele de spaimă se certau între ele pentru a-i atrage atenţia. Danton se întoarse spre Catherine.

— De ele ţi-era frică? De aceste fiare din junglă? spuse el neputându-şi stăpâni un chicot.

Pe faţa ei se putea citi groaza.

— M-au atacat! insistă ea. M-au prins de mâini şi au încercat să se caţere pe fusta mea!

— Ticăloşii! spuse Danton cu un reproş blând. I-am învăţat să se bage pe sub fustă – mai puţin pe Pousse-Pousse care e femelă şi nu cred c-ar fi fost interesată de aşa ceva.

— Glumeşte cât vrei, domnule, dar nu pe socoteala mea. În vocea ei se simţea frică şi furie. Ce sunt astea? Un fel de pisici – maimuţe.

Danton îl mângâie pe Dokobe.

— Aceşti ticăloşi se numesc lemuri.

— Lemuri? Şi mie mi-ai spus lemur sălbatic. Nu prea cred că semănăm.

Uitându-se la faţa lui Pousse-Pousse, la nasul negru şi urechile cafenii, Danton zâmbi.

— Nu, dar m-ai muşcat.

— Ca să mă apăr. Să ştii că nu obişnuiesc să mă port aşa. N-ar trebui să stea în junglă?

— Părinţii lor au fost omorâţi de o fossa şi-ar fi murit dacă nu i-aş fi scos din pădurea tsingy. Sunt favoriţii mei. Au crezut probabil că le-ai adus mâncare.

— N-am altceva de oferit decât singurătatea mea.

— El nu luă în seamă sarcasmul şi punându-şi sabia în teacă, spuse:

— Bine spus, *chéri.* Sau mai bine spus, *touché.*

— *En garde* ar fi mai potrivit de vreme ce conversaţiile noastre sunt presărate cu certuri.

— Ei, Catherine, suspină el îndreptându-se spre ea, urmărind curba lină a obrazului ei şi dorind să-i atingă pielea caldă. Te-a învăţat cineva să te baţi în duel?

— Dumneata, domnule, spuse ea continuând să-l sfideze. Ai limba mai ascuţită decât sabia.

Danton râse încet:

— Eşti foarte spirituală în seara asta.

Razele lunii o scăldau pe Catherine într-o lumină argintie. Părul ei era despletit, iar vântul îi împrăştia şuviţele. Îmbrăcămintea nu-l interesa şi privea doar faţa care-i câştigase atenţia. Avea şolduri frumoase, o talie mică şi sâni suficient rotunjiţi. Pielea era netedă şi palidă dându-i o notă de eleganţă şi distincţie.

Madre de Dios... în lumina slabă, părea eterică.

Se străduise atât de mult să scape de ea şi nu văzu darul picat din cer. Nu se gândise deloc că ea ar putea fi smaraldul pe care îl dorise atât.

Văzând cât de atent o studia, Catherine se încruntă.

— Ce făceai pe plaja mea? spuse el rece încercând să domolească căldura care îi cuprindea coapsele.

— Mă plimbam, răspunse ea cu o voce care-i trăda nervozitatea.

— Te plimbai? O dădu pe Dokobe jos de pe umărul lui şi, ţinându-l în braţe îl scărpină pe burtă. Pentru ce sunt nuielele astea?

— Pentru Madeleine, răspunse ea repede fără să se uite la ramurile împrăştiate pe plajă. Madeleine zice că sunt săbii.

— Deci, joc cu săbii.

— Este foarte impresionabilă, domnule Cristobal. Mă tem că se simte atrasă de oamenii dumitale. Rainiaro o învaţă să împletească funii, Antonio şi Eduardo o cară în cârcă, James o lasă să mimeze că n-are un braţ. Începu să-şi împletească degetele şi Danton, care începuse să o cunoască, îşi dădu seama că încerca să-şi adune gândurile. Simţeam nevoia să mă plimb ca să pot soluţiona dilema în care mă aflu. Aici, numai oceanul este liniştit, iar acum, nici ăsta.

Danton privi picioarele şi pulpele goale pe care străluceau picături de apă. Îşi ridicase poalele ca să nu le ude când intra în spuma mării. Era întotdeauna atât de rigidă şi de stăpână pe ea încât gândul la posibilitatea ca ea să abandoneze buna-cuviinţă făcu să-i crească pulsul. Sângele prinse să alerge prin vine subminându-i voinţa.

— Ai mâncat cumva banane? încercă el să-şi mascheze tulburarea interioară printr-un calm înşelător şi nemaigândindu-se la ea decât ca la o povară.

Catherine scutură din cap.

— Dar tulpină de bambus?

Netulburată, spuse pe un ton de reproş:

— De ce să mănânc bambus?

— Să-ţi salvezi viaţa dacă e cazul. Au foarte multă apă.

— Am să ţin minte, domnule. Cât despre banană, n-am mâncat.

— Nici nucă de cocos?

— Nici.

— Totuşi, trebuie că au simţit miros de mâncare. Flori? Danton se aplecă şi mângâie capul lui Razana.

— Nu au fost în meniul meu, replică ea.

— Înseamnă, atunci, că miroşi apetisant.

La fel de prevăzător cu femeile ca şi lemurii săi, Danton se abţinu să verifice dacă se parfumase sau nu. Strigătul i-a dezorientat şi i-a făcut să fugă ca să se ascundă.

— Şi pe dumneata „ca să mă salvezi, zâmbi Catherine dar nu cu recunoştinţă. Observase felul în care fusese cercetată şi în bărbie îi apăruse o gropiţă. Era greu să rezişti provocării şi Danton îi văzu uşoara ridicare şi coborâre a pieptului: se lupta să nu-şi dea pe faţă enervarea. Se înmuie şi deveni tandru. Se gândise de vreo două ori la posibilitatea ca vreunul din echipajul său să încerce s-o violeze. El, însă, nu era un violator, chiar dacă o dorea. Şi asta n-o putea nega. Mârâi: chiar înainte să-mi tulburi seara, mă gândeam că ar trebui să te las să te descurci singură. Dar, *chérie*, dacă nu eşti în stare să te aperi de un lemur care n-are decât o treime din

dimensiunea ta, cum ai să te aperi de animalele din Tamatave.

— Asta nu te interesează pe tine.

— Dokobe, jos. Lemurul alunecă pe obrazul lui Danton şi ateriză pe burtă în nisip. Greşeşti, Catherine. Tot ceea ce se întâmplă pe insula Sufletelor pierdute – spuse el înghiontind-o pe Pousse. Pousse care-l trăgea de picior – Stai cuminte – mă interesează. Aici eu sunt legea. Se aplecă şi scoţându-şi o cizmă, zise: Razana, stai aici cu tovarăşii tăi.

Cei trei lemuri stăteau pe vine cu codiţele ridicate şi mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

Sărind într-un picior, Danton îşi scoase şi cealaltă cizmă. Privindu-l cu neîncredere Catherine întrebă: ce faci?

Danton se îndreptă spre primul cocotier şi, folosindu-se de mâini şi picioare, se cocoţă în copac: Trebuie să scap de-o grijă.

— Oare am norocul să fiu eu sursa acestei griji?

— Pe Dumnezeu, femeie, tare mai eşti ironică în seara aceasta. Ce-ai mâncat? Nu cumva ai înghiţit nişte pagini de Molière, spuse el uitându-se în jos la ea. Se pare că şi unul şi celălalt erau la fel de derutaţi de prezenţa celuilalt. Era oare posibil ca ea să fie ceva bun pentru el? Dar,

imediat îndepărtă ideea. O atracţie reciprocă ar fi fost dezastruoasă pentru amândoi. Ea n-ar fi stat cu el şi nici el n-ar fi vrut asta.

Danton se cocoţă mai departe până când ajunse la nişte nuci de cocos. Aproape că-l pufni râsul: nu era nimic de salvat în cazul lui; poate că ea-şi imaginase o licărire de lumină în inima lui, căci candela se stinsese şi pierise de mult. Scoase hangerul, şi tăie un mănunchi de nuci care căzură pe pământ cu zgomot înfundat.

Pousse-Pousse, Razana şi Dokobe se repeziră încântaţi mişcându-şi codiţele.

Danton îşi fixă hangerul şi apropiindu-se de baza capacului, sări, asemeni lemurilor săi, în aer aterizând în faţa tinerei femei, care se dădu un pas înapoi şi-l privi îndelung. Tăcerea ei prelungită îl făcu pe Danton să creadă că ar vrea să spună ceva şi nu îndrăznea, ceea ce i se părea destul de curios pentru că ea întotdeauna spunea ceea ce gândea.

Îşi înălţă sprâncenele invitând-o, parcă, să vorbească. Era destul de rezistent şi ar fi supravieţuit înţepăturilor ei.

Luându-şi inima în dinţi, Catherine spuse:

— Îţi plac înălţimile, nu-i aşa, domnule Cristobal?

Absurditatea întrebării îl derută. Se aşteptase ca să-i

ceară libertatea, să-l facă porc sau mai ştiu eu ce. În loc de toate astea, Catherine nu făcuse decât o observaţie.

Danton se aplecă spre, ea privind cu satisfacţie cum ochii i se măreau. Parcă mirosea a flori dar nu ştia exact cum se numea:

— Cum de-ai ajuns la concluzia asta?

Catherine îşi prinse cu dinţii buza de jos:

— Te plasezi deasupra tuturor. Ai făcut o fixaţie să fii sus, fie că e vorba de catarg, fie că e vorba de cocotier. Înghiţi apoi continuă: După cum arăţi, cred c-ar trebui să fii mai atent.

Danton observă că pe braţe avea firicele de sânge închegat.

— Acestea, *linda*, sunt urme ale fugii mele pline de peripeţii pentru a te salva de sălbatici, spuse el trecându-şi mâna peste tăieturile uşoare provenite în urma bărbieritului. În drumul meu am spart o cupă de cobalt foarte valoroasă.

— Nu poţi să mă-nvinovăţeşti pentru asta, spuse ea, şi, de altfel, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Aceea grotescă, referitoare la înălţimi?

Ea încuviinţă.

— Motivul pentru care m-am urcat în cocotier este

evident: pentru a-mi hrăni lemurii. Răspunsul i se păru ridicol şi nu mai continuă. Cât despre catarg, de acolo îmi caut duşmanii. Mai bine să-i scufund eu pe ei decât ei pe mine. După cum vezi, statul meu acolo are nişte avantaje. Doreşti să mai ştii şi altceva?

— Da.

Rapiditatea cu care-i răspunsese îl făcu pe Danton să regrete invitaţia făcută. N-avea chef să mai audă alte observaţii spirituale la adresa lui.

Catherine continuă:

— De ce e patul din cabina dumitale pus invers? De ce insula dumitale poartă un nume atât de trist? Cum s-au cunoscut părinţii dumitale? Şi cine e turcul pe care vrei să-l omori?

Simţi cum muşchii feţei i se contractară. Se încruntă, dar nu voi s-o lase să vadă că întrebările ei îi schimbau dispoziţia. Totul fusese în ordine până când întrebase de Sadi. Dar, mascându-şi indispoziţia, se gândi că Rainiaro vorbise prea mult.

— Asta-i tot ce vrei să ştii?

— Pentru moment.

— Patul meu este cu faţa spre mare ca să-mi amintească unde sunt. Insula mea se numeşte astfel în

amintirea oamenilor care au murit aici. Tatăl meu era căpitan în marina regală şi a cunoscut-o pe mama la Marsilia; a murit în timpul unei instrucţii când eu aveam zece ani, iar mama mea a murit de moarte naturală fiind încă tânără. Turcul mi-a furat ceva foarte preţios şi vreau să-l fac să sufere. Îşi puse mâinile pe şolduri şi zise: cam asta e tot ce ai să auzi de la mine cu privire la acest subiect.

Expresia ei se îndulci:

— Nu cred că mi-ai răspuns.

— Sunt foarte politicos, *chérie*■, excepţie făcând situaţiile în care-mi pierd cumpătul... şi până acum mi-ai dat destule ocazii. Te certi, mă întărâţi, te opui. Ce fel de om a fost La Clerc de nu te-a putut îmblânzi?

Catherine îşi feri privirea, arătând că fusese lovită iar când genele-i coborâră umbrindu-i-obrajii, Danton îşi blestemă nechibzuinţa. Catherine îşi privi mâinile şi zise:

— Eşti exact aşa cum m-am aşteptat. Crud şi fără inimă.

Danton se simţi ca un ticălos. O lovise când ea nu-i făcuse nimic. De fapt, nici n-o voia îmblânzită; îi plăcea revolta ei. Asta-l şi atrăsese spre ea şi-l şi speriase. Semăna mai mult cu el şi era prima femeie, după Elena, despre care dorise să ştie mai mult decât numele şi cum

se simţea dedesubt. La Catherine era mai mult decât atât, mai mult decât o eliberare fizică. Dar, acum nu se putea complica, încercă să se scuze, ceea ce îi venea destul de greu.

— Catherine...

— Nu. Mi-ai răspuns. E drept. Era rândul tău. Îl privi curajoasă, cu umerii drepţi, mândră. Soţul meu a fost un hoţ domnule. La fel ca dumneata. Fura de la băştinaşii din Africa şi Italia şi le vindea comorile sacre pe piaţa neagră. Profita şi fura antichităţi care erau proprietatea statului. Am văzut atâta lăcomie că mi-ajunge pentru toată viaţa. Nu vreau s-o văd şi pe a dumitale.

Danton îşi încleştă maxilarele. Nu era atât de imun pe cât ar fi vrut.

— M-ai înţeles greşit. Nu sunt un om lacom.

— Domnule Cristobal, culorile steagului dumitale sunt clare.

— Eu însemn mai mult decât un steag. Şi, dintr-odată simţi nevoia să-şi arate lui însuşi şi ei că nu este mort pe dinăuntru. Era încă om. Simţea, se îngrijora, avea puterea să iubească, dacă voia. Pot fi foarte blând, *chérie*, murmură el. Am să-ţi arăt. Şi, prinzând-o de talie, o trase spre el. Mâna lui ajunse la şuviţele de păr de pe ceafă, pe

care le strânse între degete. Părul bogat era de catifea.

Cu toate că era întuneric, îi văzu obrajii înroşindu-se de frică:

— Ce faci?

Apropiindu-i faţa, şopti: Te sărut.

Capitolul 6

— Dar nu vreau. Nu mai putu să dea înapoi. Buzele lui Danton îi acoperiră protestul şi rugămintea. Obligată să se supună, Catherine împingea cu pumnii în cămaşa de mătase care acoperea pieptul lui Danton.

Sărutul lui o făcu să se simtă inundată de căldură. Blândeţea gurii sale contrazicea răceala şi duritatea bărbatului în faţa celorlalţi. Braţele lui o ţineau prizonieră, iar ei îi bătea inima nebuneşte. Danton o mângâie la baza gâtului făcând-o să se înfioare de plăcere. Ştia că trebuie să se elibereze şi totuşi...

Îi ameţea simţurile şi Catherine se lupta cu dorinţa de a fi lângă el. Invitaţia lui era atât de puternică şi dulce, că nu putea să-i reziste. Sărutul lui era ca lumina soarelui şi o ardea până în străfunduri. Era mai bine să se bată cu el decât să se simtă înlănţuită de braţele lui. Nu putea lupta cu el. Nu ştia să se apere de acest fel de asalt care-i răvăşea senzualitatea.

Toată încrederea ei se sfărâma. De abia se ţinea pe picioare iar în urechi îşi auzea bătăile inimii. Prin vârfurile degetelor simţea pulsul lui.

Limba lui îi despărţi buzele şi i se strecură printre dinţi. Se smuci dar mâna lui îi ţinea bine capul. Danton îşi plimba vârful limbii peste buza de jos a femeii, apoi pătrunse din nou în gura ei. Îşi repetă dansul erotic de nenumărate ori până când senzaţiile puternice o tulburară de tot.

Descleştându-şi degetele, le introduse prin deschizătura cămăşii. Îl lăsă să-i ia respiraţia. Capul i se învârtea şi s-ar fi prăbuşit dacă n-ar fi fost braţele lui puternice s-o ţină. Tremura din toate încheieturile: îşi pierduse raţiunea. Ridicându-şi braţele le încolăci în jurul gâtului lui. Muşchii îi erau ca de granit. De când îl văzuse fusese intrigată de aerul lui indiferent, de părul său lucios şi de cercelul său.

Acum îl descoperea. Îi mângâia şuviţele negre ca abanosul. Atinse crucea de aur prinsă în ureche şi pielea netedă de pe lobul urechii.

Uitase cine este el şi ce reprezenta. Îi era ciudă pe ea pentru slăbiciunea ei, dar nu mai avea logică.

Buzele lui îi mângâiară buzele şi cu vocea răguşită rosti:

— De ce ai lăsat desenul fetiţei la uşa mea? înregistră greu întrebarea pusă. Nu putea să gândească coerent când şoldurile îi erau strivite de şoldurile lui.

— N-am lăsat nimic.

Catherine nu-şi putu imagina ce-l făcu să-şi retragă gura şi s-o privească cu nişte ochi mai întunecaţi ca noaptea. Ca şi cum ar fi crezut-o, trăsăturile i se îndulciră uşor. Dar tăcerea era profundă şi suspiciunea învinse. O privi, curios:

— Nu nega ce ai făcut, chérie. Ai obţinut ce-ai vrut de la mine. Îmi pare rău că-şi petrece aici ziua de naştere.

— Ziua de naştere? Cuvântul îi înăbuşi bătăile inimii. Despre ce vorbea? Respiraţia începea să devină normală. Văzu realitatea. Se uită la omul ale cărui braţe o susţineau şi ale cărei picioare erau lipite de picioarele ei, înţelese şi gemu uşor. Dar această înţelegere nu o eliberă, deşi aşa ar fi trebuit.

Erau din nou străini.

— Da, o provocă el, iar îmbrăţişarea lui o îngheţă. Tu ai scris: La mulţi ani, Madeleine.

— Da, eu am scris, răspunse ea smucindu-se şi dându-se un pas înapoi. Eu am scris: La mulţi ani! întotdeauna mă roagă să-i scriu, dar, te asigur că n-a fost pentru tine. Dacă ai găsit-o, a fost pentru că Madeleine a vrut să-ţi dea desenul ei.

Danton trase o înjurătură în spaniolă, apoi spuse: Pourquoi? De ce?

— Te place. Vrea o petrecere, domnule, spuse ea

apăsând pe cuvântul domnule cu animozitate. Sărutul lor fusese înghiţit de întuneric, iar el se comportă ca Şi cum intimitatea aceea dintre ei nu avusese loc niciodată. Îl ura; se ura pe ea pentru că se simţea respinsă. I-am promis că o să aibă o petrecere pe De Gids, dar ştim amândoi că acum nu mai este posibil.

— Retrage-ţi promisiunea.

Ar fi vrut să-l lovească pentru cuvintele astea; să-i dea un pumn în burtă, să-i dea una peste picioare, să-i învineţească un ochi. De felul ei nu era violentă dar, în prezenţa acestui om, devenea. Era un tip înfumurat care nu ştia ce înseamnă să ai un copil care să-ţi fie unicul scop în viaţă, să promiţi, să faci astfel încât visul lui să devină realitate. Numai pe ea o avea şi, deja, nu-i serbase o dată ziua din cauze ce erau dincolo de puterea ei de control; nu o s-o mai dezamăgească pe Madeleine.

— Nu, spuse ea calm. Peste cinci zile indiferent unde ne vom afla, fiica mea şi cu mine vom sărbători împlinirea celor patru anişori. Nu-mi pasă dacă suntem singure, nu-mi pasă dacă îţi place sau nu. Chiar dacă am fi pe o plută în Oceanul Indian. Este un copil. E nevinovată. Aminteşte-ţi asta când o faci să sufere.

Faţa bronzată de vânt a lui Danton se întunecă.

Catherine crezu că-l lovise. Se sperie de reacţia lui şi se dădu doi paşi înapoi.

— Să sufere? Vocea lui era calmă. Ameninţător de calmă. Nu ştii ce înseamnă acest cuvânt. Fiica ta nu suferă aici. Se joacă pe plajă şi caută comori. Cântă. Desenează. Vorbeşte şi mă încântă cu felul ei copilăresc de a gândi.
— Atunci las-o să plece! se surprinse din nou Catherine implorându-l. Dar nu-i păsa. Lasă-ne să plecăm înainte...

— Înainte să mai faceţi vreo prostie?

Catherine se strâmbă. Până acum nu făcuse nicio referire la încercarea ei de scăpare, iar acum se sperie că-i trezise furia. Dar nu voia să dea înapoi. Nu era laşă.

— Am făcut ceea ce am crezut că trebuie, să fac. De unde era să ştiu că erai într-o misiune de prădare?

— Trebuia să stai unde ţi-am spus. Danton îşi scutură o şuviţă de păr rebelă. Catherine Le Clerc fugi, dar nu cred că spre Franţa. Fugi de soţul tău.

— Nu ştii nimic...

— Ştiu destul. Nu vorbeşti despre el decât dacă eşti provocată. Mi se pare mie sau nu prea l-ai iubit?

— Cum îndrăzneşti? rosti ea pe nerăsuflate.

— Pentru că am dreptate, spuse el cu aroganţă. Ţi-ai încuiat amintirile aşa cum am făcut şi eu. Crezi că poţi ţine

trecutul sub control, că poţi ţine demonii departe, dar nu-i adevărat. Expresia lui deveni distantă şi tristă. Mintea ţi se va deschide şi-ţi va arăta imagini ale vieţii de care fugi. De trecutul tău nu poţi fugi, chérie. Crede-mă. Eu am încercat.

Şi de fiecare dată am mai murit puţin. În fiecare zi mor câte puţin.

Tonul lui făcuse să i se zbârlească părul pe ceafă. Cum ar fi putut ea să bănuiască că amintirea lui George Claude o făcea să tremure? îi fusese frică de jungla indiană, de animalele sălbatice din Africa, de oamenii sângeroşi cu care făcea afaceri soţul ei, de oficialităţi care erau întotdeauna cu o zi în urma lui Georges Claude. Voise să fugă de aventură, de zilele nesfârşite în care se ascundea cu copilul ei. Dar el nu auzise niciodată rugăminţile ei. Spunea că, fără risc, el nu era nimic. După moartea soţului ei se trezise de multe ori dintr-un somn rece crezând că nu mai ajunge acasă. Visele îi întăreau însă hotărârea şi întoarcerea la Paris devenise o obsesie. În Franţa îşi va găsi liniştea.

Trebuia să scape de Danton Cristobal. Dacă rămânea aici, nu-i putea rezista. Întâmplarea din seara asta demonstra clar în ce încurcătură intrase. Se simţea ca şi cum ar fi trecut fluxul. Trebuia să ajungă pe un teren mai

sigur.

Bâzâitul neîncetat al insectelor nocturne o aduse la realitate. Îşi umezi buzele uscate.

— Trebuie să plec. Am lăsat-o pe Madeleine prea mult singură. Dacă se trezeşte şi nu mă găseşte lângă ea, o să plângă.

Catherine se întoarse şi, fără să privească înapoi, porni spre colibă.

— Catherine, răsună în urma ei vocea lui Danton, poţi să fugi şi de dracu dacă vrei, dar nu poţi fugi de tine. Acceptă-ţi soarta.

Ea continuă să meargă. Sub picioarele ei goale foşneau frunzele reci. Nu înţelesese ce voise să spună.

Nu voia să înţeleagă.

Madeleine ţipa de plăcere şi fugea urmărită de valurile mici de spumă care ajungeau pe plaja goală. Soarele de amiază îi colorase pielea catifelată şi-i înroşise obrajii şi năsucul. Avea părul legat cu o panglică roz. Şuviţele de la baza frunţii erau aproape albe. N-avea pe ea decât o cămaşă de noapte, iar bumbacul ud devenise transparent.

Alergă din nou pe nisipul de la marginea apei, se aşează pe burtică şi aşteptă să o lovească valurile. Râdea când apa i se izbea de picioare şi îi stropea fundul.

— Mama! Mă joc de-a broasca ţestoasă!

Catherine se uită la ea din grămada ei de lemne uscate şi zâmbi:

— Foarte bine, *mon chou.* Eşti o broască ţestoasă minunată. Nu intra în apă. Stai pe nisip.

— Da, mama.

Catherine se întoarse la lemnele ei fericită. Madeleine era ocupată să se joace în apă. Nu voia ca fiica ei să pună întrebări. Cum putea să-i explice că se simţea vinovată? Ştia că nu trebuia să nesocotească dorinţele lui Danton, dar a te încurca cu el era mai mult decât o greşeală.

Cu o săptămână în urmă, Catherine stabilise locul acesta ca punct de salvare. În seara în care lemurii o speriaseră, culegea crenguţe şi se temuse că Danton o să-i ceară explicaţii amănunţite; dar se pare că răspunsurile ei evazive nu-l neliniştiseră. În fiecare zi strângea surcele, le lega şi le aducea aici. Numai într-o zi nu făcuse asta: ziua în care Rainiaro navigase undeva cu Negro España, reparată de curând şi când garda promisă se postase la uşa ei şi nu putuse ieşi.

Dar acum, dacă se ivea momentul, putea să facă un foc pe cinste. Îşi va aprinde focul de semnalizare când o corabie se va apropia de insulă. Bineînţeles că se punea

problema de a ajunge în acest punct şi de a vedea corabia înainte de a trece. Spera să poată pune mâna pe ocheanul lui Danton.

Asta era într-adevăr o problemă şi se gândise toată dimineaţa la o soluţie. Nu ştia să fure –, deci răspunsul nu putea fi uşor. Cel mai înţelept era să-l împrumute fără ca Danton să ştie. Trebuia să se strecoare în casă. Era periculos. Pentru că Antonio şi Eduardo erau acolo, dar necesar. Atunci va fi gata. Chiar dacă nu ştia să aprindă focul, fumul era suficient.

Şi, în sfârşit, vor fi libere. Vor fi în siguranţă.

— Acum sunt un peşte, mama!

— Hm, făcu Catherine, uitându-se la fiica ei care se zbenguia aproape de vadul apei. Să nu intri în apă, *mon chou.*

— Nu intru.

Oceanul parcă te invita. Aerul nu se mişca deloc şi fruntea femeii era scăldată de sudoare. Faţa îi era la fel de murdară ca mâinile. Deşi apa părea rece, nu stătu pe gânduri. Zbenguiala nu era pentru ea.

Catherine adunase crenguţe şi surcele uscate pe ţărmul estic al insulei Sufletelor pierdute. Plaja aridă era albă şi gri, cu puţin verde mărginit de înălţimi calcaroase. De la

gura unui râu curgea o apă roşie. De la distanţa asta Catherine nu putea să-şi dea seama de unde vine. Poate dintr-o crevasă ascunsă. Apa roşie o tulbura. Era ca şi cum insula şi-ar fi vărsat în ocean sângele ei viu dintr-o rană adâncă.

Vârfurile din spatele ei se numeau Tsingy. Aflase asta de la Rainiaro într-o conversaţie politicoasă pe care o condusese ea. Se simţise destul de rău că trebuia să-l înşele smulgându-i informaţii care urmau să-i redea libertatea; dar n-avea altă cale. Trebuia să ştie cât mai multe despre acest loc pe care nu-l vizita nimeni şi unde nu risca să fie descoperită de Danton sau de un localnic:

Această parte uscată a insulei era perfectă. Izolată, neumblată. Distanţa nu era prea mare; nu mai puţin de o oră. Madeleine se distra căutând cameleoni mici şi broaşte ţestoase cu carapacea acoperită cu mici diamante galbene şi negre, care se târau încet pe nisip. Arborii cu ţepi îi aminteau de cactuşii care creşteau în lutul tare, portocaliu. Baobabul, în splendoarea lui verticală, părea un copac răsturnat cu rădăcini acolo unde ar fi trebuit să fie ramurile.

Un bâtlan zbură pe deasupra capului, apoi dispăru după un zid. Chiar aşa urâtă şi neinteresantă, Insula lui Danton

emana o atracţie deosebită.

Catherine aruncă o privire spre Madeleine şi o văzu la o distanţă apreciabilă de apă, săpând în nisip cu mâinile.

Mulţumită că semnalul ei fusese recepţionat, Catherine îşi puse mâinile în şold. Grămada de lemne nu era atât de mare pe cât ar fi trebuit. Se hotărî să mai adune lemne în zilele care urmau.

— Madeleine, hai să te clăteşti şi să te usuci. Trebuie să ne întoarcem ca să nu observe cineva absenţa noastră.

— Cine să observe absenţa noastră? spuse Madeleine plină de nisip din cap până-n picioare.

— Prietenii tăi, desigur, zise Catherine mergând cu Madeleine înapoi la apă unde o spălă.

— Mi-e dor de Hadi, rosti Madeleine lăsându-se pe vine să caute scoici.

— Şi mie. Încercând să nu se ude, Catherine termină cum putu mai bine ceea ce începuse şi strânse rochiţa, pantofii şi ciorapii fetiţei. Porniră spre colibă. Dar acum ai alţi prieteni: Rainiaro, James, Antonio şi Eduardo.

— Şi domnul Pirat, adăugă Madeleine gravă. Este prietenul meu.

Într-adevăr. N-ar fi fost cinstit să-l discrediteze pe Danton în ochii fetiţei.

— Când o să plecăm de aici, iar n-o să mai am prieteni. Madeleine lovea cu picioarele goale trena udă şi plină acum de nisip. O să am prieteni şi la Paris, în Franţa, mama? De fiecare dată când îmi fac eu prieteni, plecăm.

Catherine simţi cuvintele fiicei ei ca pe o mustrare. Până acum, nu se gândise că Madeleine considera piraţii ca pe prieteni ai săi. Nu era corect. Un copil de vârsta ei trebuia să se joace cu copii, cu un frate, cu o soră. Simţi un nod în gât; ideea îi venise pe negândite. Catherine simţi golul din ea: pentru ea acolo nu vor mai fi copii.

— O să ai prieteni la Paris.

— Dar nu bunicul şi bunica şi unchii despre care mi-ai vorbit, spuse Madeleine strivind o frunză din tufişuri.

— Nu. Ei sunt cu papa.

— De ce toată lumea trebuie să fie cu papa şi cu Iisus?

I se strânse inima.

— Dar eu nu sunt, *mon chou.* Eu sunt cu tine.

Lăsând la o parte amintirile, Madeleine zâmbi şi strânse mâna mamei: Te iubesc, mama.

— Şi eu te iubesc.

Se înapoiară fără să fie observate la coliba veche.

În afara piratului care o păzea ca să nu părăsească coliba în anumite zile, atât ea cât şi Madeleine fuseseră

ignorate de localnici, ba chiar şi de Danton.

Din seara în care o salvase de lemuri, n-o mai căutase. Şi asta era foarte bine. Nu-şi putea permite deziluzii romantice. Bineînţeles că precauţiunile ei în legătură cu Danton nu erau decât curiozitate. Până acum nu mai sărutase un hoţ de mare. De fapt, în afară de Georges Claude, nu mai sărutase niciun alt bărbat pe gură.

Sărutul lui Danton era altceva. Georges Claude stabilise o rutină când viaţa lor amoroasă intrase în conul de umbră şi a avut grijă ca ea să înveţe bine acest sistem. Mai întâi un sărut cast, apoi o scurtă mângâiere şi, în final, ridicarea cămăşii. Viaţa de cuplu a fost mereu aceeaşi: o obligaţie şi o datorie. Atât se aştepta de la ea şi atât trebuia să dea el.

În scurta ei legătură cu Danton, descoperise că nu ştia nimic. Era plin de neprevăzut, fără inhibiţii şi expert în ceea ce făcea fără s-o facă să se simtă fără experienţă. Cum ar fi putut să aplice sistemul metodic când simţea că se topeşte în interior? Se înfricoşa la gândul că totul se întâmplase datorită unui simplu sărut, dar era şi fascinată.

Şi totuşi, nu era impresionată de faptul că nu-l mai văzuse de atunci.

Hotărâse să petreacă restul zilei alături de Madeleine şi intenţiona să-i facă o surpriză.

Acestea fiind stabilite, o dezbrăcă pe Madeleine, o şterse bine şi îi puse o rochiţă curată. Îi împleti părul într-o singură coadă pe mijlocul capului, pe care i-o legă cu o panglică.

Catherine îşi scoase hainele murdare, se spălă şi-şi puse rochia cea mai frumoasă. Tocmai îşi peria părul când auzi o ciocănitură în uşă; Madeleine se repezi să deschidă uşa...

— *Bonjour*, domnule Pirat!

Catherine se bosumflă.

— *Bonjour, Mademoiselle Le Clerc.* Ce mai faci?

Vocea sa puternică umplu spaţiul, ajunse până la Catherine slăbindu-i voinţa. De ce vocea lui avea acel timbru catifelat, în loc să fie nazală şi stridentă?

— Am fost şi am înotat iar mama...

Clipind, Catherine reacţionă repede: Madeleine, de ce nu-l pofteşti pe domnul Cristobal înăuntru? Nu voise să spună chiar acest lucru, dar trebuia s-o împiedice să spună mai mult.

Madeleine se dădu la o parte. Danton rămase în uşă, acoperind aproape ieşirea. Aplecându-se să se uite la Madeleine, părul îi căzu pe frunte şi pe umeri. Purta o cămaşă albă, pantaloni bufanţi care se mulau pe coapse şi pe şoldurile musculoase. Ochii femeii îl cercetau indecent,

apoi, tresări mutându-şi privirea. Îi auzi refuzul:

— Nu pot, spuse el.

— De ce nu? se bosumflă Madeleine.

— Trebuie să merg undeva. Vreau să mergi cu mine. Se uită la Catherine cercetându-i gura cu ochii aşa cum o făcuseră buzele lui. Expresia feţei lui spunea mai mult decât ar fi spus cuvintele. El retrăia sărutul lor. Catherine se înroşi şi îi fu ciudă pentru asta. Când Danton vorbi, cuvintele lui nu mai exprimau aceeaşi autoritate rece.

— Poate să vină şi mama ta.

Madeleine făcu o piruetă.

— Mergem şi noi cu el, mama?

Catherine era descumpănită. Prezenţa lui Danton o împiedica să gândească. Căută cuvintele ca să-l refuze dar nu putu să pronunţe decât:

— Azi, nu.

Danton reuşi să se adune. Era foarte înalt şi foarte frumos.

— Măcar o dată spune da, Catherine. Fii rezonabilă, spuse el bătând cu vârful degetelor în uşă.

Ordinul lui o supără. Era gata-gata să-i spună că ea era întotdeauna rezonabilă, sau măcar încerca să fie, când văzu zâmbetul nerăbdător al fetiţei şi se hotărî să amâne

confruntarea. O tenta ideea de a petrece după-amiaza cu el. Când vorbi, hotărârea ei şi bunul simţ dispăruseră:

— Bine. O să venim.

Madeleine se repezi afară înainte ca ea să o poată lua de mână. Catherine trecu pe lângă Danton care rămăsese lângă uşă. Cu toate că se feri, Catherine se lovi de braţul lui. Toate simţurile ei se concentrară asupra lui, dar rezistă tentaţiei de a se uita la el şi continuă să meargă. Nu avusese ocazia să-şi discrediteze răspunsul şi să caute scuze pentru că nu se simţea bine în prezenţa lui, pentru că, odată trecută de uşă, stătu în loc de uimire.

În faţa ei se afla o lectică deschisă ţinută de Antonio şi Eduardo. Emailul aurit strălucea ca focul în lumina soarelui; scaunul era îmbrăcat în piele roşie şi avea spătar.

— Pentru cine e asta?

Drept răspuns, Danton ordonă celor doi oameni să îngenuncheze.

— Pentru călătoria noastră. Tonul lui uniform o lăsă fără grai.

Revenindu-şi Catherine spuse:

— Dar dumneata unde o să stai?

Cei doi spanioli erau voinici, dar şi Danton era voinic. Trei ar fi fost prea mult pentru ei.

— Eu îl am pe Santo...

Catherine văzu atunci calul arab alb. Până atunci nu-l văzuse pe insulă şi crezuse că Danton nu are aşa ceva. Ca şi casa şi toate bogăţiile lui, calul era perfect.

Se îndreptă spre lectică.

Danton veni după ea şi-i întinse mâna s-o ajute, dar Catherine nu îndrăzni să-l atingă. Politicos, se prefăcu că nu observă gestul lui şi, prinzându-se de balustradă, sări înăuntru. Simţi că o priveşte. O ajută pe Madeleine să se urce, apoi Eduardo şi Antonio ridicară uşor lectica. Nu mai călătorise niciodată cu acest tip de mijloc de transport, deşi în India erau destul de multe. Înălţimea o ameţi plăcut. Se simţea ca o pasăre.

Calul lui Danton nu avea nici căpăstru, nici şa şi, cu toate astea, el încălecă plin de graţie ţinându-se de coama animalului. Apoi, dând pinteni calului, comandă celor doi spanioli să pornească.

Catherine era bucuroasă că-şi dăduse consimţământul; mersul în lectică o legăna şi se simţea bine.

„Madeleine chicoti de plăcere.

— Ca şi cum am fi pe un elefant, mama.

Intrară în pădurea deasă, umbrită de copaci de esenţă tare. Catherine nu descoperise încă această parte a

insulei. Peste tot se auzea ciripit de păsărele. Papagalii săreau din ramură în ramură; lemuri cu coada îmbârligată făceau salturi în aer, strigându-se unii pe alţii cu sunete ascuţite.

Peste tot vedeai copaci uriaşi şi păşuni grase; dinspre colţul insulei de unde Catherine şi Madeleine se întorseseră, se auzi un strigăt îndepărtat.

Câte o rază de lumină străpungea întunericul verde dezvăluind fluturi şi insecte pe care Catherine nu le putea descrie.

Danton călărea în apropierea ei şi ea nu se putea abţine să nu-i zâmbească. Zâmbea minunăţiilor care o înconjurau. În India vegetaţia nu era aşa luxuriantă şi nu umplea aerul cu mirosul ăsta dulceag.

— Este foarte frumos, domnule.

— O să fie şi mai frumos.

Şi avea dreptate.

În aerul cald se simţea mirosul arborilor de cuişoare cu frunze de un verde-gălbui, roz în vârf şi cu flori albe, care-i amintea de biscuiţii proaspeţi luaţi din cuptor.

Cărarea era tot mai îngustă. Danton o luă înainte. A încerca să privească în altă parte era în zadar. Ochii îi erau atraşi de forma bărbătească a feselor şi pulpelor lui.

Se părea că indiferenţa ei era pusă la mare încercare şi, de fiecare dată, pierdea.

— Uite ce de flori, mama! spuse Madeleine aplecându-se spre marginea scaunului. Catherine o prinse repede de mânecă.

— Stai cuminte, Madeleine. O să cazi şi o să te loveşti.

Madeleine râse dispreţuitor şi privi locul roind de insecte.

Danton le conducea.

Străbaterea acestui loc plin de flori sălbatice înalte de patru picioare crea impresia unui flux roşu şi roz; dintr-odată Catherine simţi că-i place nemaipomenit de mult insula lui Danton.

Dinspre munţi curgeau o mulţime de râuleţe scurte şi năvalnice care se prăbuşeau în cascade spectaculoase peste stânci. Perdele de cristal se rostogoleau în bazine formate din roci vulcanice.

Danton ridică mâna. Antonio şi Eduardo se opriră. De sus, de pe Santo, Danton întoarse capul întrebând fetiţa: ai văzut vreodată lilieci?

— Nu ştiu. Se uită la Catherine. Am văzut, mama?

— Nu.

— Să nu-ţi fie frică. Priveşte şi stai cuminte, rosti

Danton, schiţând un zâmbet. Înfrână calul şi bătu din palme. Sute de lilieci se repeziră spre soare lovind aerul ca într-o explozie.

— Sunt lilieci de pomi fructiferi, strigă el acoperind hărmălaia.

Madeleine îşi lăsă capul pe umărul mamei ei şi privi. Văzând liliecii, Catherine se gândi la nişte vulpi zburătoare. Blana lor roşcată lucea, iar ochii negri, mari, străluceau. În lumina Soarelui, se vedeau oscioarele prinse în aripile transparente ca un pergament. Se cutremură şi-şi aduse aminte că Georges Claude îi vorbise despre ei. Liliecii se prindeau în păr. Repede, îşi împleti părul într-o coadă şi se rugă să nu se desfacă până când liliecii nu dispăreau.

Spre uşurarea ei, porniră.

Madeleine ridică iute capul uitându-se în dreapta şi în stânga, admirând ceea ce era nou.

— Îmi place pădurea asta, mama. E cea mai frumoasă.

— Şi mie îmi place. Şi rostea adevărul.

Peste zece minute ajunseră într-un sat.

Într-un luminiş de pe marginea lagunei, zăriră o casă, făcută din lemn, cu un acoperiş ţuguiat peste care se aflau mănunchiuri de iarbă. Culoarea galbenă predomina – în jurul ţarcului unde se afla o cireadă de vaci zebu, pe lângă

casă, pe cărarea pe care o traversau.

Uşa rustică se deschise şi, în prag, apăru Rainiaro, cu un trabuc din frunză de banană între dinţi, îl salută pe Danton în malgaşă. Catherine era surprinsă să-l găsească aici; nu-şi imaginase că Rainiaro ar putea trăi în mijlocul unei atari frumuseţi. Credea că el locuieşte ca ceilalţi piraţi, într-o colibă cu faţa spre mare.

— Oh, *la femme brave.* Părăsi veranda şi porni în întâmpinarea lor. Stinse ţigara cu călcâiul gol. Nu avea decât o fâşie de mătase cusută cu fir de aur care se înfăşură în jurul taliei. Pe pieptul gol atârna un lanţ de ceramică pe care erau prinşi doi delfini negri. Şi şi-a adus şi copilul. Bine aţi venit, prieteni!

Antonio şi Eduardo aşezară scaunul pe muşchi, iar Catherine şi Madeleine săriră.

— Bună, Rainiaro, zise Madeleine prinzându-l de genunchi.

Rainiaro se aplecă şi o ridică în braţe. Punându-i un deget pe vârful nasului, o întrebă:

— Mai ţii minte cum ţi-am spus să saluţi?

Ochii albaştri ai fetiţei deveniră gânditori:

— *Vola.*

— *Volo, o* corectă el.

— *Volo*, repetă ea muşcându-şi buza şi ridicând din sprâncene ca şi cum n-ar fi fost sigură: *Volo mihitsy.*

— Bine, domnişoară! Rainiaro o mângâie, iar Madeleine râse veselă.

Se auzi un lătrat.

Catherine se simţea năpădită de emoţii. Era uimită de performanţele fiicei ei, dar se simţea mâhnită că nu era tatăl ei cel care să o înveţe. Georges Claude fusese un om dificil şi Împrăştiat, dar era tatăl fiicei ei. Poate, când vor ajunge la Paris, se va gândi să se recăsătorească.

Cu toate că Rainiaro era drăguţ şi atent, era, totuşi, un pirat care se lupta pe mare. Madeleine avea nevoie de un tată respectabil. Un măcelar, un croitor, un ceasornicar, un meşteşugar. Un om care să-şi câştige cinstit existenţa.

Dacă Danton Cristobal... Nu! Ce-i trecea prin cap? El ar râde de o astfel de căsătorie, iar ea nu-şi putea permite să mai cadă încă o dată în cursă. Nu putea uita influenţa nefastă pe care ademenirea bogăţiilor o avea asupra căsniciei.

Catherine scutură capul alungând aceste gânduri. Dar, depăşi prejudecăţile pe care le avea fată de Rainiaro. N-o să calce pe urmele lui, criticându-l pentru ceva ce nu aproba. Madeleine era foarte ataşată de el, aşa că îl

acceptă.

— Ce e cu salutul acela, Madeleine? Ce-ai spus?

— Am spus că un salut valorează cât greutatea lui în aur. În malgaşă.

— Eşti grozavă.

— Ştiu multe lucruri, spuse ea mândră.

— Sunt convinsă.

Danton descălecă. Fără hanger şi ochean, părea un om obişnuit şi nicidecum un om care trăia din jaf. Şi arată chiar mai viril decât îi plăcea ei să recunoască. Catherine făcu un efort să studieze orhideele, ferigile şi celelalte plante.

— Am venit s-o vedem pe Raniala, spuse Danton îndreptându-se spre Rainiaro.

— O să fie încântată. Nu le-a văzut pe cele două vazaha, deşi a auzit vorbindu-se despre ele.

Din nou acelaşi cuvânt, segândi Catherine. Străine. Ştia şi ea ceva în malgaşă.

— Poftiţi înăuntru. Rainiaro urcă pe verandă. Intrarea casei era umbrită şi adăpostită de trandafiri.

— Eşti aproape gol, Rainiaro!

— Madeleine!

Fetiţa dădu din umeri.

— Dar, aşa e, mama. De ce?

Din pieptul lui Rainiaro se rostogoli un râs baritonal:

— N-ai văzut niciun tătic fără cămaşă, copilă?

— Hadi avea întotdeauna o haină. Tata umbla câteodată fără haină, dar nu avea un lanţ ca al tău.

Rainiaro ridică pandantivul şi spuse:

— Acest lanţ îmi poartă noroc. Îl port în anumite zile. La fel şi fusta, căreia în malgaşă îi zice lambahoany.

— Bărbaţii nu poartă fuste.

— Nu? Pe faţa lui Rainiaro înflori un zâmbet şugubăţ: Dumnezeule! Am să mi-o scot.

Catherine îşi pierdu respiraţia.

— Nu-ţi face probleme, mama. N-o s-o facă. Ar fi prea jenant. I s-ar vedea...

— Madeleine! Catherine se înroşi ca focul. Madeleine, repetă ea cu un calm prefăcut, nu trebuie să ne spui ceea ce ştim deja.

Fetiţa lăsă ochii în jos privindu-şi vârfurile pantofilor.

Apoi se auzi un râs puternic, răsunător.

Catherine ridică brusc capul. Îl văzu pe Danton sprijinit de balustradă într-o poziţie indolentă. Nu-şi amintea să-l fi auzit râzând. Avea un râs plăcut şi, fără să vrea, zâmbi, nu-i venea să creadă că putea să se amuze de... cuvântul

acela.

— N-ar fi trebuit s-o faci să creadă că te-a amuzat, zise ea încet, abţinându-se să râdă şi întorcându-se ca Madeleine să nu-i vadă zâmbetul.

Singur Rainiaro îşi păstră un aer serios.

— Domnişoară Madeleine. Bărbaţii din tribul meu poartă fuste. Aşa e obiceiul nostru.

Catherine tuşi uşor:

— Trebuie să recunosc că e foarte frumoasă fusta. Vă rog să mă scuzaţi că nu m-am controlat. Nu mă recunosc.

— Se pare că nici dumneata, nici căpitanul nu vă puteţi controla. Rainiaro dădu la o parte perdeaua din faţa uşii. Coincidenţă sau providenţă? Ar trebui să consultăm pe ombiasy. Apoi intră în casă, făcându-le semn să-l urmeze.

Madeleine se repezi după Rainiaro lăsându-i pe Danton şi pe Catherine pe verandă.

Danton se îndepărtă de balustradă, iar faţa lui era întunecată, hotărâtă şi periculoasă. În ochi nu i se citea nicio bucurie, nicio rază de veselie; erau adânci şi impenetrabili.

— Rainiaro se înşală, nu-i un expert în ceea ce mă priveşte. Zâmbi trist. Râd... când m-apucă.

Catherine nu voia să-l vadă aşa. De ce, nu ştia. Îi

plăcuse râsul lui şi nu putea accepta acest suflet distant şi rece. Voi să-l facă din nou să zâmbească.

— Şi, de fapt, ce este aia ombiasy?

Danton dădu perdeaua la o parte lăsând-o să treacă. Trecu pe lângă el atât de aproape încât simţi atingerea cămăşii şi simţi mirosul săpunului pe care-l folosise. Danton o privi şi ea nu se mai putu mişca. Rămase aşa, incapabilă să gândească, aşteptând ca el să spună ceva, să facă ceva.

Simţea prezenţa lui care o înconjura. Probabil că citise gândurile ei, pentru că răspunse:

— Un ombiasy este înţeleptul satului. El prezice viitorul.

Gata. Danton se închisese în el, iar ea trebuia să se mulţumească cu întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dar râsul lui îi mersese la inimă şi ar fi dorit să-l mai audă.

Pătrunse într-o cameră mică. Podeaua era acoperită cu rogojini şi într-un capăt al camerei dreptunghiulare erau două scaune pentru străini. Catherine înţelese asta când o văzu pe Madeleine aşezată pe unul din ele, iar pe Rainiaro pe rogojină cu braţele încrucişate.

— A sosit *la femme brave şi le capitalne*, se adresă Rainiaro unei femei înfăşurate într-un sari, care presa flori. Fără să-şi întrerupă activitatea, aruncă tinerei femei o

privire; iar Catherine observă că ochii îi erau umbriţi, dar atenţi şi plini de inteligenţă. Avea pielea ciocolatie brăzdată de riduri. O privire îi fusese de ajuns şi femeia căreia Catherine îi dădu optzeci de ani îşi reluă lucrul. Presa flori galben-portocalii cu o piatră.

I se adresă lui Danton în malgaşă, iar acesta îi răspunse calm; femeia încuviinţă din cap. Avea părul sârmos, împletit în codiţe. Îi făcu semn fetiţei să se apropie, să ia câteva flori şi să le aşeze pe o tăbliţă de lemn.

Fetiţa făcu ceea ce i se ceruse. Femeia presă florile.

— O cheamă Raniala, îi spuse Danton tinerei femei. În malgaşă asta înseamnă Mama pădurii. E bătrână dar e foarte bună. Face tapet. M-am gândit că Madeleine ar fi interesată.

Descumpănită de gestul lui, Catherine dădea doar din cap. De ce făcea Danton asta pentru fiica ei? Era cuprinsă de sentimente contradictorii. Îi arăta compasiune şi Catherine fu fascinată.

Madeleine fu încurajată să ia mai multe flori din coşuleţ. Raniala lucra cu fibre vegetale şi fixa florile, iarba şi frunzele în materialul ca papirusul. Când termina o fâşie, o atârna la lumină, de pervazul unei ferestre. Era mai fină decât tot ceea ce văzuse Catherine până acum.

Femeia zâmbi dezvelindu-şi gingia de sus fără dinţii din faţă.

— *Mom mini ina.*

— Ce-a spus? voi Madeleine să ştie.

— Viaţa e dulce, traduse Danton.

Stătură acolo mai mult de două ore. De pe scaun, Catherine ajunse pe jos lângă Madeleine pentru a o putea urmări mai bine pe femeia malgaşă. Mâncară împreună orez fiert, cu bucăţi de cili, condimente şi peşte, cu boabe de piper şi coriandru, portocale şi papaya.

Când masa se termină, Da mon şi Rainiaro mulţumiră femeii malgaşe, apoi le însoţiră pe Catherine şi Madeleine afară. Se lăsa întunericul şi cineva aprinse nişte torţe de-a lungul aleii pe care arborii de vanilie îmbrăţişau celelalte trunchiuri.

— Unde mergem, Rainiaro? întrebă Madeleine. Ce grozav a fost. Îmi place doamna aia, şi-mi plac şi florile. Uite! Mi-a dat una, spuse ea arătându-i o floare galbenă veştejită.

— Surpriză!

Catherine se întreba ce vrea să spună. Se făcuse târziu, iar surpriza ei pentru Madeleine putea să aştepte până dimineaţa. Îşi făcuse planuri să o sărbătorească pe

Madeleine... Se opri brusc.

La o masă îngustă decorată cu felinare de hârtie era echipajul lui Danton: un amestec de piraţi spanioli şi malgaşi neînarmaţi. Îşi scoseseră pălăriile; erau spălaţi şi dichisiţi. Văzând-o pe Madeleine se ridicară toţi ca la un semn:

— La mulţi ani, Maddy, răsunară vocile la unison într-o engleză stâlcită.

Catherine se uită imediat la Danton care, pasiv şi nonşalant spuse:

— Alţii mai buni n-am găsit.

Capitolul 7

— Unde naiba mi-e ocheanul? urlă Danton în biroul său în care, în afară de el, nu se mai afla nimeni. Stătea în spatele altarului chinez căutând prin mulţimea de hărţi. Acum două zile, ocheanul se afla pe masa lui, alături de micul scrin cu ţinte din Tunisia, decantorul de coniac Ludovic al XIV-lea, din argint şi cristal, figurina *blanc de Chine* din secolul al XVI-lea şi oul necrăpat deloc, al păsării elefant.

În enervarea lui, împinse oul ca să caute sub un vraf de hârtii. Oul se clătină în suportul său de abanos încât Danton, ca să-l salveze de la dezastru, îl prinse bine cu amândouă mâinile.

— *Mierda...* înjură el. Agitaţia făcu sângele să curgă năvalnic prin vene. Oul aepyornis era un mister; iar Danton nici nu putea să-şi imagineze pasărea care-l făcuse. Nimeni, de altfel, nu putea şi asta făcea ca oul să preţuiască mai mult în ochii lui Danton decât oricare dintre bogăţiile sale.

Se ridică şi puse oul pe un colţ al biroului alături de cutiile de betel. Înconjurând biroul se aplecă, se uită şi găsi

pe jos o pană căreia i se rupsese vârful, o cutie de ceară de sigiliu şi o bucată dintr-un coral portocaliu. Nici urmă de ochean.

Se întoarse la scaunul său şi, aşezând coralul pe o plăcuţă, îşi încrucişă mâinile. Nu trebuia să se întrebe cum ajunsese coralul în biroul lui, nici de ce pe spatele unor hârtii importante se aflau desene, nici de ce de inelul de la uşa camerei sale era legată o panglică albastră folosită pentru strânsul părului, nici de ce pe globul său erau urme lipicioase.

Nu, pentru că răspunsul la aceste întrebări prosteşti era: Madeleine.

Copilul îi invadase viaţa, domeniul, existenţa lui de zi cu zi. De la petrecerea dată de ziua ei, cu o săptămână în urmă, se lipise de el ca o meduză. Era incorigibilă şi sâcâitoare. Toca ore în şir şi el n-avea habar despre ce era vorba. Prindea frânturi de versuri, vorbea de rochii de mireasă, de cineva pe nume Nanette; şi întreba dacă lui îi plăcea orezul, pentru că ei îi plăcea.

Răsfăţata... îl durea inima când se uita la ea mai mult timp.

Intra în biroul lui dimineaţa şi stătea toată ziua... Trecea de oamenii lui de pază, Eduardo şi Antonio, pentru că

descifrase misterul. Trădătorii o lăsau înăuntru. O adorau pe *nina pmciosa* şi se dădeau peste cap să-i facă pe plac. Unul o căra pe umeri, altul o arunca în sus şi o prindea, iar râsul ei se rostogolea prin încăperile lui. Apărea în cadrul uşii, ciufulită, cu ciorapii căzuţi sau desculţă cu un bastonaş de candel în mână. Bănuia că zahărul îl obţine de la James Every. Trebuia să ia atitudine faţă de băiatul ăsta care o ajuta.

Se auzi bătaia ceasului de aur. Înăuntrul lui se afla o sirenă goală acoperită de pietre preţioase care se răsuci să lovească clopoţelul de unsprezece ori.

Madeleine nu sosise încă. De ce oare? în sfârşit poate că maică-sa se hotărâse s-o ţină în frâu. Ajunsese la concluzia că Catherine i-o trimitea pe cap ca răsplată pentru faptul că nu le dusese la Paris. Pusese la cale să-l exaspereze. Ce puţin ştia Catherine Le Clerc despre el!

Începu să se gândească. Catherine fusese foarte mirată de ziua fetiţei; exact aşa cum dorise el. După ce-şi revenise în urma şocului pe care-l avusese văzându-i echipajul spilcuit, îi zâmbise. Zâmbetul acela avusese un efect ciudat asupra lui. Îşi dori s-o sărute, să-i exploreze gura şi s-o simtă lipită de el.

Toată noaptea aceea îi urmărise expresiile feţei: fericire,

încântare, timiditate, când îl văzuse privind-o.

În lumina torţelor părea un înger. Pletele blonde îi ajungeau până la brâu, iar faţa îi era încadrată de zulufi. Se bronzase şi culoarea îi venea bine punându-i în evidenţă pistruii de pe nas.

Catherine stătuse vizavi, iar Madeleine la capătul mesei. Raniala îi făcuse o coroniţă pe care fetiţa şi-o pusese pe cap. Danton îi dăduse instrucţiuni bucătăresei Tanala să facă o prăjitură şi s-o aducă, mai devreme, la casa lui Rainiaro. Bucătăreasa nu prea ştia să facă prăjituri dar pusese la un loc biscuiţi cu portocale, făină dulce de cartofi, bucăţi prăjite de banane şi nucă de cocos.

La întoarcere Catherine fusese foarte gânditoare, Madeleine îi adormise în poală. O surprinsese aruncându-i nişte priviri ca şi cum n-ar fi ştiut ce să înţeleagă din toată seara aceea. Îi plăcea să ştie că o descumpănise. Îi plăcea să vadă în ochii ei nedumerire pentru că şi el era la fel de nedumerit. Se îndrăgostea de ea şi se gândise să mai prelungească un pic războiul dintre ei pentru a-şi verifica sentimentele.

Văzu, totuşi, că răbdarea ei era pe sfârşite, drept pentru care se gândise la un atac. Madeleine Le Clerc cea sporovăitoare îl agresa permanent.

Danton bătu cu degetele în birou. Ajunsese s-o aştepte pe Madeleine şi din cauza asta nu putea lucra. Orice zgomot, orice scârţâitură care se auzea prin casă îi distrăgea atenţia.

Dintr-odată încetă să mai bată.

Poate că fetiţa era bolnavă. Se ridică, apoi se aşeză din nou. Nu putea să fie bolnavă. Era sănătoasă tun. Avea bujori în obraji, carnea-i era tare ca piatra şi dinţii puternici.

Dar aşa fusese şi Esteban.

Danton îşi trânti coatele pe masă şi-şi acoperi ochii cu podul palmelor nemaivrând să se gândească la fiul său altfel decât ca la un copil viguros de trei ani. Nu fusese lângă el când murise; numai mama lui fusese alături şi cerşetorii din Madrid. De la medicul familiei, care-i rămăsese credincios, în ciuda faptului că n-avusese să-i dea niciun ban, aflase că Esteban murise în sărăcie. La o săptămână murise şi Elena la fel. De ce nu putuse să-i salveze?

Pentru că zăcuse în închisoare.

Iar acum, soarta îi dădea o nouă lovitură atât de puternică. Încât numai gândindu-se la Madeleine simţi că se-nmoaie. Doamne, cum putea să scape de ea? îl tulbura,

îl bucura. Faţa ei veselă topea masca lui rece, prefăcută. În fiecare zi îi aducea în suflet puţin soare. Simţea că se topeşte.

Mietda.

Nu mai fusese într-un raid de când cu povestea cu flota spaniolă. Nu-i intra în obicei. De două săptămâni studia hărţile calculând, cercetând coasta africană ca să găsească un loc unde să le ducă fără să-şi pună echipajul în pericol.

În disperare, găsise azi dimineaţă un port, deşi n-ar fi vrut să le ducă acolo. Acum se simţea răspunzător de soarta lor şi nu putea lua uşor hotărâri.

Se simţise uşurat când Rainiaro îl informase, în urmă cu câteva ceasuri, despre un vas turcesc care urma să pătrundă în apele lui. Danton nu îndrăznise să-l urmărească pe Sadi, mai ales cu Catherine şi fetiţa pe insulă. Dar, dacă vasul aparţinea turcului, trebuia să-l urmărească, nu putea să se ascundă, aşteptând să vadă ce o să se întâmple şi cercetând marea, lucru care, acum, fără ochean, îi era chiar imposibil.

Cu un geamăt, ridică ochii. – Imaginea din cadrul uşii îl paralizează. Groaza puse stăpânire pe el. Madeleine sosise dar, degetele, corpul, obrajii, bărbia şi buzele îi erau pline

de sânge închegat.

— *Madre De Dios!*

Danton sări de pe scaun. O luă în braţe şi o strânse la piept.

— Unde te-ai tăiat?

Neprimind niciun răspuns se gândi că leşinase: *Merde!*

Înnebunit, începu s-o scuture. Ochii albaştri ai fetiţei îl priveau. Scoase un sunet tremurat: nu măăă scuturaaa.

— Doamne, scumpo, iartă-mă! Se simţea neîndemânatic. Cum te-ai tăiat? Un miros dulceagacrişor îl pătrunse: sânge, sângele ei. Groaza îl paraliză din nou: unde te-ai tăiat?

— Dar n-am nimic, domnule pirat.

— Bineînţeles că ai, urlă el. Eşti plină de sânge. Madeleine se uită la rochiţa ei:

— Dar ăsta nu-i sânge, e de la fructe.

— Fructe!? începu să fiarbă. Era gata să explodeze: fructe?!

— Alea care cresc pe lângă copacul ăla mare. Îşi ţuguie buzele înroşite. Mâncam şi-am căzut în tufiş. Mama o să se supere. Am plâns; m-am pierdut de Rainiaro şi m-am dus la colibă dar mama nu era acolo. N-am mai plâns şi am venit la tine.

Danton se lovi cu palma peste frunte: *Hijo de la pertu!*

— Ce-ai spus, domnule pirat?

— Ceva urât. Se duse la raftul cu lichioruri, scoase o sticlă de porto şi-i desfăcu dopul. Nu se mai sinchisi de pahar şi trase o duşcă.

Se uită la Madeleine. Auzi, fructe!

— Nu mă placi, nu-i aşa?

Nu putu să mintă: acum, nu.

— Dar când o să am cinci ani, o să mă placi? zise ea ridicând toate degetele.

— Atunci n-o să mai fi aici.

— Ştiu, mama a luat ocheanul şi acum caută o corabie care să ne ducă la Paris, în Franţa.

— Ocheanul meu? urlă el. Mi-a luat ocheanul!

— Da. Eu l-am luat.

— Tu? Danton strânse sticla atât de tare că degetele i se albiră. Tu mi-ai furat ocheanul?

— Mama mi-a zis, zise Madeleine îmbufnată.

— De ce? întrebă Danton cu un calm forţat văzând că e gata s-o facă să plângă.

— Ţi-am spus. Ca să găsească un vapor să ne ducă în Franţa, la Paris.

— Unde e mama ta, acum, scumpo? scrâşni el.

— Probabil că e pe plaja părăsită. Da, acolo e. I-a spus lui Rainiaro să aibă grijă de mine dar ne-am pierdut când mâncam fructe, zise Madeleine ştergându-şi urmele de pe încheietura mâinii. A luat şi cremenea şi amnarul. Am întrebat-o de ce dar mi-a spus să tac din gură. Întotdeauna le ia cu ea. În fiecare zi. La grămada de lemne.

Danton îşi imagina deja. Cu cremenea şi amnarul făcea focul. Cu ocheanul căuta un vas. Un foc de avertizare putea să aducă o corabie pe insula lui. O corabie care putea fi chiar şi militară.

Catherine Le Clerc îl condamnase.

— Antonio! Eduardo! Furios, Danton trânti pe raft sticla, care se clătină şi apoi căzu spărgându-se şi stropindu-i cizmele şi marginea pantalonilor cu vin roşu.

Madeleine se uită la harababura de pe jos:

— Eşti supărat? Vrei să te înveselesc? Pot să zbor ca un liliac. Ia uită-te, domnule pirat.

N-o băgă în seamă, dar ea continuă:

— Uită-te. Uită-te.

Se uită bombănind la ea cum sărea în cerc şi-şi arcuia braţele.

— Nu zbor, de fapt. Sar. Mă prefac că zbor. Nu-i aşa că arăt ca un liliac? spuse ea zâmbind şi arătându-şi

gropiţele. Pe dinţi era roşie. Ochii albaştri străluciră ca marea în soarele de după-amiază.

Madeleine se opri la o palmă de el şi-l întrebă:

— Nu-i aşa că arăt ca un liliac, domnule?

O făcuse. Îl rănise cu ochii, cu zâmbetul ei. I se rupea sufletul. Simţi durerea de a trăi.

Danton se eliberă. Trebuia să se stăpânească, să-şi păstreze integritatea.

— Antonio! Eduardo! Străbătea nervos camera. Apărură şi cei doi spanioli: Staţi cu fetiţa şi n-o pierdeţi din ochi. Toată lumea să fie în alertă. S-ar putea să avem necazuri.

— *Si, Căpitan*, răspunseră ei în acelaşi timp.

Danton ieşi în fugă din biroul său şi se duse în dormitor unde îşi prinse teaca cu pumnalul cu lamă îngustă. Îşi căută pistoalele şi le puse la brâu. Fără să mai piardă timpul, ieşi din casă, intră în ţarc şi încălecă pe Santo.

Galopă prin culturile de manioc până când zări ţărmul. Lumina reflectată de nisip îl orbea. Capul începu să-i vâjâie.

Plaja părăsită.

Doar un singur loc corespundea descrierii: partea de nord-est.

Ocheanul lui Danton era mai greu decât îşi imaginase

Catherine. Îi amorţise braţul din cauza greutăţii bucăţii de aramă. Se uită prin deschidere ca să vadă cerul şi oceanul. De trei ore se tot uita la acest cer de albastru şi verde şi nu vedea nimic...

În prima zi fusese optimistă; chiar şi-n a doua zi. Dar, această a treia zi o făcea să-şi piardă încrederea.

Insula Sufletelor Pierdute era prea departe ca cineva s-o poată localiza. Nu putea să plece decât cu ajutorul lui Danton.

În seara petrecerii date în sănătatea fetiţei, Catherine se gândise să-l lase pe Danton să se ocupe de asta. Îi câştigase respectul văzându-l aşa de generos şi plin de compasiune.

Dar, acum trei zile se întâmplase ceva şi asta îi schimbase planurile.

O găsise pe Madeleine stând pe jos în colibă, cu o cutie lângă ea; se apropiase ca să vadă jucăriile pe care le găsise Madeleine: era o cutie pentru pistoale.

Din fericire, nu erau încărcate. Bineînţeles că Madeleine ştia dar impulsul de a le atinge şi de a se juca cu cele două arme fusese prea puternic. Dacă armele ar fi fost încărcate, ar fi putut să se rănească. Nici nu voia să se gândească.

Oricâte zile i-ar fi sărbătorit Danton, Catherine nu putea să uite acest incident. Toată ziua căutase prin colibă să vadă dacă găseşte muniţie. Nu mai găsise nimic în afara cutiei cu cele două pistoale, pe care, de altfel, o pusese sus pe raft în dulap, pentru ca Madeleine să nu poată ajunge la ea.

Nu-i spusese lui Danton ce se întâmplase. Poate că ar fi trebuit. Era sigură că el n-ar fi vrut să-i facă niciun rău fetiţei şi că s-ar fi supărat foarte tare. Dar, nu-şi putea permite riscul încă unei întâmplări de acest fel.

Data viitoare s-ar putea ca Madeleine să nu mai aibă acelaşi noroc.

Se convinse, astfel, că trebuie să facă totul ca s-o pună pe Madeleine la adăpost.

Faptul că îl înşela pe Danton nu-i făcea nicio plăcere şi avea inima grea. Dar, n-avea de ales.

În curând Danton o să-şi dea seama de lipsa ocheanului. Se simţise înfiorător când îi ceruse copilului să i-l aducă. Putea să se prefacă totuşi că nu ştie nimic, dar era posibil ca el să n-o creadă.

Se resemnă şi se gândi că trebuia să se întoarcă la colibă pentru că Rainiaro ar fi putut să se întrebe de ce lipseşte aşa de mult. Îl păcălise spunându-i că trebuie să

se gândească la problemele ei şi că simţea nevoia să se plimbe pe plajă.

Era prima zi în care n-o luase pe Madeleine cu ea. Copilul obosea şi, pentru că nu avea nici măcar succes, nu mai voia s-o care degeaba după ea.

Când să-şi ia ocheanul de la ochi, ceva străluci la orizont şi-o făcu să clipească. Făcu ochii mari ca să poată să vadă mai bine. Când privi din nou văzu că acel ceva avea contur.

Inima îi săltă de bucurie.

Silueta putea fi o pânză sau un catarg.

— Mai aproape, glăsui ea, mai aproape.

Începură s-o doară ochii din cauza efortului. Clipi şi se uită din nou. Ochii îi lăcrimau. Speranţă şi teamă.

O corabie.

Văzuse o corabie!

Să alerge mai întâi s-o ia pe Madeleine? Ar fi durat prea mult? Vasul putea să dispară până atunci. Ezită. Inima începu să-i bată cu putere.

Ce să facă?

Ajunse la concluzia că nici măcar nu se gândise bine. Până ar fi adus-o pe Madeleine ar fi putut pierde ocazia.

Catherine puse ocheanul pe nisip şi se duse repede la

grămada de vreascuri. Luă amnarul şi cremenea şi le lovi de mai multe ori. Din ochi începură să-i curgă lacrimi. Dar, Nu erau lacrimi de izbândă ci de nesiguranţă. Era bine ceea ce făcea? Scântei mici săriră în grămadă şi, pe când sufla, un gând îi veni în minte: Dacă corabia aceasta aparţinea unui duşman al lui Danton! Bunăoară, turcului? Sau, chiar mai rău: autorităţilor? Oricum, n-ar fi vrut să-l vadă pe Danton în închisoare.

Un sentiment de vinovăţie puse stăpânire pe ea.

Nu mai suflă ca să încingă focul. Se uită la orizont şi nu văzu nimic fără ochean. Îşi muşcă buza şi, repede, începu să acopere beţele care ardeau cu nisip. Acum, că venise momentul, nu se simţea în stare.

Libertatea ei nu valora cât posibilitatea de a-l sacrifica pe Danton şi pe ai săi. Trebuia să se gândească la altceva.

Se ridică şi alergă spre ţărm. Lumina soarelui reflectată de apă o orbi. Punându-şi o mână la ochi, încercă să vadă dacă corabia se apropia fără semnalul ei. Trecu un timp, când. Deodată, auzi ceva trosnind în spatele ei. Focul cuprinsese uscăturile. Catherine se repezi să le stingă. Flăcările se înmulţiseră. Aerul fierbinte o izbi. Se sperie. Căldura era aşa de mare încât aproape se arse.

Se gândi să stingă focul.

Fumul începu să se ridice. Se duse la o oarecare distanţă şi se uită la ce făcuse. La câteva picioare de foc, strălucea ceva.

Ocheanul lui Danton.

Îşi ridică fusta şi, înfăşurându-şi mâinile în material, se repezi să-l ia de acolo.

Briza se schimbase. Flăcările se ridicară, scăzură, apoi năvăliră iar, în sus, ca nişte beţe de orez într-un câmp bătut de vânt. Catherine îngenunche şi-şi întinse mâinile până când simţi că-i pocnesc încheieturile de efort. Faţa îi ardea. Era aproape, dar nu suficient.

Se ridică şi, învinsă, se dădu câţiva paşi înapoi.

— Ce-am făcut?

Privi din nou spre apă, încercând să vadă dacă apare vreo corabie. Sângele îi pulsa în tâmple. În spatele ei se auzeau vreascurile arzând. Nu mai putu gândi. Şi apoi... văzu catarge, pânze şi un steag negru.

Acum vedea bine: era o fregată. Venea direct spre ea. Căpitanul văzuse semnalul. Nu îndrăznea să vadă cui îi aparţinea corabia. Trebuia să-l avertizeze pe Danton. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji şi le şterse cu dosul mâinilor ei murdare.

Trebuia să-l avertizeze pe Danton.

Catherine fugi spre cărare, dar genunchii i se înmuiară. Inima îi bătea puternic şi ameţi. Se clătină şi o cuprinse frica.

Danton Cristobal venea spre ea pe calul său arab.

Capitolul 8

Cu părul în vânt, Danton galopa spre foc ridicând un nor de nisip. Cu vesta sa maronie bătută-n ţinte de aur părea un demon. Ochii săi erau asemenea flăcărilor care se ridicau spre cer. O ţintui cu privirea-i acuzatoare, apoi zbieră: Catherine!

Catherine porni, dar picioarele parcă i se muiau şi intră în panică. Se răsuci şi o porni alergând în direcţia opusă. Picioarele i se afundau în nisip încetinindu-i fuga. Se îndrepta spre partea unde nisipul era ud; odată ajunsă acolo, porni mai departe. Nu ştia încotro să meargă. În Madagascar găsise un loc să se ascundă; aici, însă, nu. Plaja era deschisă şi nu erau decât câţiva arbuşti.

De abia respirând, îl auzi pe Danton urmărind-o. Nu-şi putea permite să întoarcă spre el capul şi să măsoare distanţa care-i despărţea. Întreaga ei fiinţă se concentra asupra respiraţiei.

— Catherine!

Sunetul numelui o izbi şi întorcând capul spre stânga, aproape că se izbi de calul lui Danton.

El descălecă şi îi bară drumul lăsându-i liber numai

drumul către mare. Nu avea încotro să se îndrepte decât spre mare. Plaja era goală şi nimic nu ţinea piept valurilor oceanului Indian care se izbeau de ţărmul drept. Apa îi trecu peste pantofi; poalele rochiei se udaseră trăgând-o spre apă.

Ceva o prinse cu putere de mijloc aruncând-o înapoi; se lovi de coapsele lui. Danton ridică un genunchi şi o opri lipind-o de el.

— Lasă-mă! ţipă ea. O dureau coastele. O ţinea prea strâns, ca şi cum ar fi vrut s-o pedepsească.

Veni un val mare care se prăvăli prefăcându-se într-o spumă albă. Curentul îi prinse picioarele şi începu s-o tragă. Căzură amândoi, iar apa sărată, curată, le acoperi umerii.

Catherine scuipa, iar Danton înjura. El se ridică şi o trase şi pe ea până la mal, ţinând-o ca într-un cleşte. O aruncă pe nisip şi se prăbuşi peste ea. Mânerele pistoalelor îi loviră bazinul şi Catherine scânci. Picioarele lui o ţintuiră, iar pieptul său îi înăbuşea orice urmă de protest.

— Catherine, îmi pui răbdarea la încercare. Catherine îi simţea în ureche respiraţia fierbinte. Picături sărate cădeau pe nasul ei din pletele lui Danton. Se uită în ochii ei şi ea se cutremură. Dacă ai fi fost bărbat, te-aş fi omorât.

— N-am vrut să fac asta, spuse ea înăbuşit. Trebuie să mă crezi.

— Dar nu eşti bărbat, *chérie.* O apăsă pe bazin, în ciuda fustelor strânse pe lângă ea, simţi căldura masculinităţii lui, forma periculoasă a acesteia. Simţi un gol în stomac. Era un bărbat viril care făcea întotdeauna aşa cum voia el. Îl sfidase din nou. Acum, avea să suporte consecinţele.

Danton se rostogoli şi sări în picioare. Cu soarele în spate părea un păgân.

— Ridică-te.

Catherine se gândi din nou, foarte serios, să fugă. N-ar fi făcut, însă, altceva decât să prelungească goana şi să-i sporească furia. Aşa de mult îşi dorea să simtă iar vântul lovindu-i obrajii!

Inspiră adânc. Îşi dădu seama că n-avea niciun rost să încerce să scape. Alerga mai repede şi era mai iute decât ea.

— Ridică-te, Catherine, zise Danton pe un ton egal care nu admitea replică şi-i întinse mâna – gest pe care odată ezitase să-l accepte.

Se auzi o explozie în depărtare. În apropierea fregatei, apa se-nvăluri. Era o salvă de avertizare trasă de echipajul lui Danton.

— Dacă ţii la viaţă, ridică-te, Catherine.

De data asta nu mai zăbovi. Întinse mâna şi degetele lui puternice se strânseră; nu-i ţinea prizonieră numai mâna: întreaga ei fiinţă se concentra asupra lui. Cu o singură mişcare, o ridică.

— Nu putem rămâne aici. Vezi, *mon petit maki sauvage*, ai greşit corabia pe care ai chemat-o în ajutor.

— Îmi pare rău! Am vrut să sting focul.

— Un foc pe care tu l-ai aprins. O trase după el, iar ea nu rezistă. N-avea de ales.

Lemnele continuau să ardă umplând văzduhul de fum. Când fură în siguranţă, Danton îi dădu drumul şi se îndreptă spre foc. Catherine urmări îngrozită cum îşi recuperă ocheanul fără să se sinchisească dacă se arde sau nu. Fără frică, întoarse spatele pârjolului. Nici direcţia schimbătoare a vântului nu-l făcu să se teamă.

O apucă, apoi, iar de mână şi porniră mai departe.

— N-am chef să fiu împuşcat.

Nisipul se lipea de fusta tinerei femei făcând-o să i se strângă între picioare.» Nu putea merge în condiţiile astea; şi era şi greu să ţină pasul cu Danton care mergea cu agilitatea unei feline.

— De ce nu mă crezi? spuse ea spăşită. Ţi-am spus că a

fost o greşeală. Îmi pare rău.

— Să spui aşa oamenilor mei.

Se mai auzi încă o salvă de tun. De data asta venea dinspre fregată. Deşi îi era greu, Catherine grăbi pasul.

— Îţi dai seama ce ai făcut?

Înfricoşată, strigă:

— Da şi-mi pare rău!

— Nu ajunge să-ţi pară rău, spuse Danton rece pentru că la prova acelei fregate este cel mai de temut corsar, Trevor Tate.

— Cine e Trevor Tate? înghiţi ea cu greu, duşmanul tău?

Danton se opri, iar ea aproape că se izbi de el. Îi arătă ocheanul.

— Al meu şi al altora. Uită-te. Catherine duse obiectul la ochi şi se uită la ambarcaţiunea care plutea încet. Steagul. Descrie ce vezi.

Vântul o ajută să vadă mai bine. Pe un fundal negru nu se vedea decât o cupă de argint.

— Este un potir. Ce ţară e asta?

— Nicio ţară, spuse Danton luându-i aparatul. Nu-l vrea nicio ţară. Este cel mai rău lup de mare. Potirul este, de fapt, o glumăr grotescă a lui Tate. După ce îşi prinde duşmanii, îi omoară şi le bea sângele dintr-o cupă de

argint.

Catherine păli:

— Nu... ştiu ce să spun.

Dinspre ţărm se auzi o altă salvă. Bum! una. Bum! două. Bum! trei. Era clar că oamenii lui Danton nu intenţionau să-l lase pe Trevor Tate să se apropie de Insula Sufletelor Pierdute.

Dintr-odată Catherine înţelese de unde veneau salvele. Golful unde Danton ţinea La Furia.

Madeleine. Intră în panică. Îşi imagină copilul prins între focuri: „Trebuie să merg la Madeleine!”

Făcu un pas, dar el o prinse de braţ.

— Asta ar putea fi curată sinucidere. Nu-ţi poţi risca viaţa mergând pe o plajă goală, fără niciun copac.

— Dar ţi-ai risca tu viaţa dacă eu n-aş fi aici. Se uită la mâna lui plină de cicatrice. Degetele fuseseră atât de tăiate încât erau acoperite cu cicatrice albe şi contrastau cu pielea bronzată.

Ochii lui îi urmăriră privirea:

— Viaţa mea nu-mi aparţine.

— Nici a mea. O am pe Madeleine şi am făcut ceva îngrozitor. De aceea trebuie să fiu cu ea.

Schimbul de salve de tun continuă pe fundalul refuzului

lor de a se supune. Apoi, brusc, fregata începu să tragă în jurul lor.

— *Mierda*! Tate şi-a dat seama că eu sunt cel pe care îl are în vizor. Se ghemui şi îi făcu semn să procedeze la fel: fugi, Catherine, şi nu te opri până n-ajungem la cal.

Făcu întocmai. Se îndreptară în fugă spre calul arab care, nervos, se îndepărtase de foc. Cu coada ridicată şi nările fremătânde, Santo se apropie când Danton îl strigă.

Danton o urcă pe Catherine pe cal ca şi cum ar fi fost un fulg. Stătea în amazon, un picior spânzurându-i peste burta calului. Danton îl apucă pe Santo de coamă şi se aruncă pe spatele lui tocmai când o nouă salvă de tun porni spre ei.

Groaza îi înmuie picioarele şi-i paralizã simţurile. Dacă n-ar fi fost Danton, ar fi căzut de pe cal. El o prinse de mijloc şi aplecându-se în faţă, îşi înfipse genunchii şi călcâiele în burta armăsarului.

Pe când fugeau de-a curmezişul plajei se auzi răpăitul îndepărtat şi ineficient al muschetelor şi explozia ghiulelelor de tun.

— Trevor Tate n-a ştiut niciodată unde mi-e bârlogul! strigă Danton. Am pierdut ceva important.

Cuvintele lui Danton căzură ca nişte cuţite asupra ei.

Insula este protejată, dar sunt cei care s-ar crampona de ea numai pentru praful de puşcă.

Cum putea să-l facă să înţeleagă că-i pare rău? Era inutil să mai încerce acum... oricum, n-o credea.

În faţă se întindea jungla protectoare. Odată intraţi în ea printre palmieri mari şi mici şi viţă, nu mai constituiau ţinte.

Ca să ajungă la plajă îi trebuise cam o oră de mers pe jos; pe calul lui Danton nu făcură mai mult de cincisprezece minute.

Cerul plin de fum avea o culoare şocantă; ceva între auriu şi roşu. Cel puţin douăzeci şi cinci de tunuri fuseseră puse în poziţie de tragere. În mod sistematic, piraţii armau tunurile pe rând, dând posibilitatea reîncărcării lor. Pentru a putea prinde reculul tunurile fuseseră aşezate pe nişte şasiuri uşoare şi legate cu frânghii.

Cei trei lemuri ai lui Danton ţipau din vârful palmierilor. Când apăru stăpânul lor, zburară prin aer şi se năpustiră după Santo.

Catherine tuşi şi-şi acoperi nasul cu mâna ca să se ferească de mirosul îngrozitor de praf de puşcă şi fum. Aerul era gri de fum şi avea un miros înţepător. Nu mai văzuse niciodată aşa o luptă. Sigur că echipajul lui Danton

o ura pentru că-i băgase în această luptă infernală. Îi era ruşine.

Danton îl opri pe Santo şi descălecă iute. Fără să ezite o luă pe Catherine de pe cal şi o lăsă jos.

— Du-te la mine acasă. Madeleine e acolo.

Apoi o părăsi. Văzu încordarea de pe faţa lui.

Incapabilă să facă ceva să-l ajute, fugi pe cărare spre reşedinţa roz şi deschise uşa. Paşii ei răsunară pe ţiglele de la intrare.

— Madeleine! Căută în fiecare cameră până când auzi glasul fetiţei.

— Aici, mama! Sunt aici!

Catherine ştia drumul spre biroul lui Danton. Ajunse la uşa placată cu fier care fusese închisă. O împinse. În cameră, Madeleine stătea la biroul lui Danton, iar Tanala pe un alt scaun.

Alergă spre ea.

— Mama, şi Catherine văzu pe faţa copilului încercările disperate pe care aceasta le făcea ca să nu plângă. Eduardo mi-a arătat scaunul şi apoi a pus mâna pe pumnal. Am ştiut că trebuie să stau aici cu Tanala. Altfel mă omora.

Catherine ascultă cuvintele fetiţei şi o strânse în braţe.

Ştia că Eduardo n-ar fi omorât-o niciodată pe Madeleine. O sărută ştergând urmele lacrimilor dulci ale copilului.

— Am fost cuminte, mama, suspină ea. N-am mers nicăieri.

Bucătăreasa, Tanala începu să vorbească repede în malgaşă dând din mâini, dar Catherine nu putu înţelege.

Madeleine spuse:

— Vrea să stăm aici. Afară sunt jocuri de artificii şi eu nici nu le-am văzut.

— Sunt aşa de mândră de tine, spuse Catherine ştergându-i lacrimile cu mâna şi zâmbind ca să n-o mai necăjească.

Tanala se aşează la loc şi luă o pipă aprinsă de pe biroul lui Danton. Se auzi clănţănitul dinţilor prinzând muştiucul. *Lefona*! scuipă ea şi inspiră, apoi, tutunul aromat: *Lefona ala!*

— Ce s-a întâmplat cu tine, mama?

Catherine se uită la rochia ei udă şi murdară.

— Am căzut în ocean. Încercă să râdă. Afară, se auzea vuietul împuşcăturilor. Acum, că Madeleine era în siguranţă. Trebuia să meargă să va dă dacă poate să-l ajute pe Danton şi pe oamenii lui. Să încerce să repare ceea ce stricase. Mi-e frig, Madeleine. Trebuie să-mi

schimb rochia. Stai aici cu Tanala.

— Dar, vreau să vin cu tine.

Catherine o strânse la piept inspirând mirosul unic al copilului:

— Mă întorc imediat, nici n-o să-ţi dai seama când mă-ntorc. Îndepărtând puţin copilul de ea, zise: vreau să-mi desenezi jocuri de artificii. Ca cele pe care le-am văzut la Calcutta, mai ţii minte?

Fetiţa încuviinţă: Da.

— Foloseşte pana lui Danton şi uite şi nişte hârtie, zise Catherine luând prima foaie de hârtie pe care o găsi şi negândindu-se da că e un document sau nu.

— Întotdeauna folosesc lucrurile domnului pirat. Dar nu prea cred că-i place.

— E-n ordine. L-am întrebat eu.

Madeleine dădu din umeri şi-şi ţuguie buzele.

— Repede, mama.

Luă pana în mână şi îi înmuie vârful cu grijă în cerneală.

Catherine se ridică şi se îndreptă repede spre uşă. Părăsi casa şi o luă pe aleea care ducea spre plajă. Odată ajunsă, îl căută pe Danton dar nu-l găsi.

Rainiaro ■ veni spre ea. Pălăria îi stătea pe cap într-un fel agresiv. Era obosit şi plin de sudoare.

— Eşti o femeie curajoasă, dar nu e cazul. Du-te înapoi la casă.

— Nu pot. Trebuie să ştiu că e în siguranţă.

Rainiaro deveni curios, apoi se încruntă:

— Suntem bine cu toţii. Puterea noastră de foc este mare şi-l convingem pe Tate să se întoarcă.

Deşi Trevor Tate şi oamenii săi erau barbari, gândul că purta vina morţii lor o făcu să se cutremure.

— Crezi că Trevor Tate o să ia în seamă avertismentul lui Danton?

— Niciun căpitan nu-şi pune în pericol corabia dacă poate să evite asta. Şi, pe când vorbea Rainiaro, artileria de pe fregata lui Tate tăcu. Catargul se roti şi o porni spre nord-est.

— Danton ar fi putut s-o scufunde, rosti Catherine răguşit. Dar n-a făcut-o, nu e ca... clătină din cap: nu-l înţeleg.

— Nu, femeie, nu-l înţelegi, spuse Rainiaro încet. Danton nu lasă oamenii fără corabie şi fără altă şansă decât aceea de a înota până la ţărm.

— De ce?

— Acolo este o barieră de corali care sfâşie omul care trebuie să treacă peste ea. Îşi poate tăia mâinile şi rămâne

fără cizme.

Catherine înţepeni. Re văzu în minte mâna cu degete lungi şi subţiri de culoarea ierbii arse de soare. În ciuda cicatricelor, mâna era frumoasă şi puternică. Îl văzu pe Danton în bariera de corali luptându-se cu capcanele mării. Apoi sânge. Mâinile şi picioarele erau tăiate şi-l dureau. Inima i se umplu de milă.

— Ce s-a întâmplat cu el? Rainiaro şi vocea ei răsuna obosită.

Malgaşul se încruntă:

— Numai el poate să-ţi spună asta, femeie; nu eu. Dar, dacă ai să te uiţi mai atent, ai să vezi că şi Antonio şi Eduardo şi jumătate din oamenii lui Danton au aceleaşi cicatrice!

În acel moment Danton se îndreptă spre locul unde se afla ea cu Rainiaro. Dokobe, Razana şi Pousse-Pousse săreau şi alergau după el, încă tensionaţi şi zgomotoşi.

Faţa lui Danton era acoperită de praf, iar la colţurile ochilor se vedeau dungi. Urme de praf negru îi acopereau braţele şi mâinile, iar scânteile îi găuriseră pantalonii. Nevoia de a-l mângâia, de a fi lângă el, de a-i spune ce rău îi pare, o făcu să tremure. Dar trăsăturile lui erau parcă cioplite în piatră. Ochii-i erau întunecaţi, reci şi distanţi.

Îndreptă spre ea un deget acuzator:

— Ai pus în pericol viaţa echipajului meu, insula mea, lemurii mei şi binele copilului tău. Continuă să meargă şi trecu mai departe. Catherine se uita la el cum pleacă: Pregătiţi-vă amândouă de plecare. Mâine vă duc la Zanzibar.

Capitolul 9

— Ce-a spus proprietarul? rosti Catherine ezitând.

Danton aşezat vizavi de ea îi aruncă o căutătură cruntă. Nu părea entuziasmată să stea într-o cafenea în Zanzibar, aşa cum ar fi trebuit să fie. În ochi i se citea prudenţa şi, dacă gura, frumos conturată, ar fi fost ascunsă sub negrul buibui, n-ar fi văzut-o încruntându-se. Materialul trebuia să-i acopere faţa, dar îi alunecase sub nas. Danton considerase întotdeauna obiceiul arabilor de a-şi acoperi femeile din cap până-n picioare" ca ceva primitiv, dar privirile pofticioase pe care le atrăgea Catherine îl făcură să-şi reconsidere părerea.

Nu voia s-o expună.

Strângându-şi picioarele sub bancă, Danton rosti:

— Mi-a spus să citesc *Kadhi ya chakula* şi că nu controlează luna care influenţează fluxul în Zanzibar. Vocea lui exprima nemulţumirea faţă de îngâmfarea proprietarului şi felul în care Catherine îşi arăta indiferentă feminitatea.

— Kad... ce e aia? se chinui ea să repete.

Privirea lui alunecă pe buzele ei care încercau să repete

cuvintele arabe. N-ar fi trebuit să se uite la ea aşa cum o făceau ceilalţi. Ar fi trebuit să fie încă furios, aşa cum fusese când plecaseră de pe insulă. Dar, cu cât se apropiau de coastă, cu atât se topea supărarea lui. Însă, nu-i spuse. Grija lui era acum alta – oare fusese bine grăbindu-se să le ia cu el pe Catherine şi Madeleine?

— Un document pentru alimente, explică el scurt, arătând spre hârtia prinsă pe perete.

Ochii tinerei femei se măriră de uimire privind simbolurile care parcă curgeau marcate de puncte şi curbe. Pe faţă i se citea emoţia. Nu-şi ascunse rezerva faţă de acest oraş străin: nu înţeleg ce scrie.

— E scris în arabă.

— M-am gândit eu. Se uită neliniştită împrejur. Danton se gândea s-o scoată din clădire şi să încheie cu această idee ridicolă a ei de a ajunge la Paris. Dacă nu l-ar fi înfuriat aşa de tare n-ar fi fost aici.

De când Trevor Tate îi asediase ţărmul, nu mai vorbise cu ea. După ce-i spusese să-şi facă bagajele, se dusese direct în biroul lui să studieze harta. Enervarea îi sporise când le găsise pe Tanala şi Madeleine înarmate cu hârtie şi pene desenând pe spatele hărţii Zanzibarului. Le gonise şi-i spuse bucătăresei să trimită „guraliva” la colibă. Îşi luase

apoi busola şi linia încercând să se concentreze. Dar, în orişicare moment, mintea îi era numai la Catherine.

Recunoscu de nevoie că nu o ascultase pe plajă pentru că nu suporta să-i audă minciunile. Nu făcuse focul întâmplător. Niciun foc nu se aprinde din senin, îl durea că încercase să-l înşele aşa de uşor. Ar fi vrut ca ea... ce? Să ţină la el? Să-l iubească?

Nimeni nu-l putea iubi pentru ceea ce era. Şi ea demonstrase acest lucru.

În dimineaţa următoare, la răsăritul soarelui ea urcase la bord cu un zâmbet tensionat dar fără pic de răutate. Din ochi parcă îi cerea iertare şi nu vorbise aproape deloc. Ascultase supusă hotărârile luate de el.

Îi ordonase să nu-i stea în drum pe La Furia.

Se conformase.

Îi spusese să ţină copilul deoparte.

Se conformase.

Îi ordonase să rămână jos şi să nu urce decât după ce apunea soarele.

Făcuse întocmai.

Din locul lui de pe catarg, o urmărise când ieşea cu fetiţa de mână. Catherine lua fetiţa în braţe, o strângea la piept şi stăteau amândouă lipite de balustradă privind

oceanul în aceste momente de intimitate. Stropi de apă străluceau în părul desfăcut de pe cele două capete. Lui Danton i se punea un nod în gât: tabloul din faţa lui era inocent şi dezinvolt şi se ruga lui Dumnezeu să mai poată şi el face parte din el, să se simtă din nou întreg, să aibă o familie.

Dar nu mărturisise nimănui aceste gânduri; nici măcar lui Rainiaro. Nici lui însuşi nu-i venea să-şi mărturisească această dorinţă care-i slăbea puterea şi îi umbrea scopul. Ţipase la echipaj şi mâncase singur. Misiunea de a scăpa de Catherine se întorcea acum împotriva lui. În ciuda necazurilor pe care i le făcea, nu era sigur că le-ar fi lăsat să plece şi nici că ea era dispusă să plece în condiţiile astea, dar mândria îl împiedica s-o asculte.

În loc să-şi irosească energia pentru ceva ce nu putea schimba, mai bine s-ar uita mereu prin ochean scrutând orizontul şi căutând corabia Korufus a lui Sadi şi şi-ar face planul cum să se răzbune definitiv pe turc. Numai Sadi era important, iar el nu trăia decât pentru a-l ucide.

Când văzu crestele de safir şi jad ale coralilor şi triunghiul de un alb orbitor al coastelor, Danton simţi că i se ia o greutate de pe inimă. Încercase să se convingă că ar fi fost mai bine să scape de ea în Zanzibar, ca să se

poată ocupa de treburile lui mai importante pe care le neglijase, cum ar fi jefuirea galioanelor majestăţii sale.

Catherine se ţinuse de promisiune: îl ascultase întocmai. Trebuia să se ţină şi el: o va duce pe un vas corespunzător.

Când îl întrebase dacă ar putea să-l însoţească în oraş, la început refuzase categoric. Locuitorii Zanzibarului erau o populaţie suahili, din descendenţii africani, apropiaţi şi prietenoşi; sultanii mahomedani, însă, nu erau aşa. Mai fusese pe insulă acum şase ani când venise sub pavilionul regelui Filip să ia fildeş şi cuişoare. Îi cunoştea pe arabi.

Dar, felul calm în care Catherine acceptase hotărârea lui, îl făcuse să se răzgândească. De ce anume, nu voia să se gândească. Reevaluase situaţia şi-i spusese că putea să-l însoţească cu două condiţii: s-o lase pe Madeleine în grija lui Rainiaro şi să-şi pună un buibuipe care-l cumpără Antonio din ordinul lui.

Catherine fusese de acord; dar acum, pânza îi alunecase de pe faţă.

Danton se aplecă, luă capătul materialului, spunându-i:

— Acoperă-te, Catherine, şi-l duse până-n partea cealaltă a feţei, mângâindu-i pielea catifelată.

Ea tresări la atingerea lui, se înroşi şi, luând buibui-ul din

mâna lui, îl prinse în spatele urechii. Nu se mai vedea decât conturul ochilor de smarald, ceea ce crea un tablou chiar mai senzual.

Nu fusese o idee bună să vină la cafenea. Nu voia să stea şi să rişte să se încaiere pentru ea. Dar, după privirea neliniştită pe care o avea, şi ea părea dornică să plece.

Danton mătură cu mâna câteva fărâmituri de pâine pe care ocupanţii dinainte ai mesei le lăsaseră.

— Am să-i spun proprietarului ce dorim şi o să luăm mâncarea cu noi.

Catherine clipi uşurată.

Un sfert de oră mai târziu, Catherine şi Danton ducând un padiet cu mâncare, pătrunseră pe străzile aglomerate ale Zahzibarului; Antonio şi Eduardo care stătuseră la intrare cu braţele încrucişate o luară pe urmele lor.

Oraşul nu avea un birou de îmbarcare pentru că exportul era făcut de negustori independenţi sau de ţări care nu aveau reprezentanţi în Zanzibar. Găsise harta portului în vasul său Sung şi, după ce studiase îndelung istoria şi geografia locului, stabilise că Zanzibarul era potrivit şi pentru el şi pentru Catherine. Ca să nu mai vorbim de faptul că-l şi cunoştea.

Traficul portuar era în funcţie de flux; locurile libere erau

repede ocupate de nou-veniţi. Ieşirile în larg nu erau controlate de oficialităţile arabe care guvernau insula. Din cauza acestei dezordini, La Furia era în siguranţă şi putea să ancoreze aici.

Pentru locuitorii Zanzibarului acest sistem era bun dar el trebuia să afle unde mergeau corăbiile pentru ca s-o ştie pe Catherine în siguranţă.

De nevoie, porni spre aşezarea Bwawani, sperând ca Bedr să fie încă acolo. Îl cunoscuse pe Bedr din Khalifa în urmă cu şase ani când venise să cumpere fildeş. Arabul ştia exact de unde se poate cumpăra fildeşul cel mai bun la un preţ mai mic, dar cu un comision pentru el. În cinstea acestor tranzacţii, Bedr deschisese uşa locuinţei sale lui Danton şi echipajului său, asigurându-le femei, băutură şi tutun. Bedr folosea haşiş şi se înconjurase de o şleahtă dezgustătoare dar autoproclamatul sultan ştia totdeauna când cineva fluiera în biserică.

Chiar dacă lui Danton nu-i prea surâdea ideea de a o duce pe Catherine la Bedr, numai acesta putea şti dacă vreo corabie pleca spre Franţa sau oricare alt port european.

Străzile pe care le alesese Danton erau întortocheate, unele chiar atât de înguste încât osiile căruţelor lăsaseră

urme pe zidurile clădirilor cu trei sau patru etaje. Aleile erau scăldate din când în când de razele soarelui, ceea ce făcea să sporească frumuseţea uşilor arabe inimos sculptate, a cadrelor grele şi a decoraţiilor cu motive de lotuşi şi lanţuri.

— Ne-am rătăcit? întrebă Catherine cu voce tremurătoare.

Danton se uita la ea. Rămânea în urmă, apoi grăbea pasul. Părea nervoasă şi ochii îi erau mereu în alertă: se temea şi nu avea încredere în străzile acestui oraş.

— *Chérie*, nu te poţi pierde în Zanzibar, întotdeauna vei ajunge în locul de unde ai plecat. Problema este să găseşti locul unde vrei să ajungi. Dar ţin minte unde locuieşte Bedr.

— Ştii unde mergem? iar îi căzu vălul şi şi-l aranjă din nou.

— Nu te-ndoi de mine, Catherine, spuse el înconjurând o rogojină încărcată cu obiecte din aramă. Cunosc pe cineva destul de puternic care să te poată duce la Paris. Trecuseră pe lângă mese de lemn pe care se găseau tămâie, rechin uscat, curmale, mătăsuri şi muselină, udate de apă.

Intrară într-o grămadă de oameni şi mirosul degajat în

aceste locuri deveni greu. Piaţa era plină de oameni bronzaţi, cu favoriţi, sandale şi turbane, îmbrăcaţi cu fuste lungi, Kauzus. Femeile nu aveau voie să cumpere sau să vândă.

Din toate părţile se auzeau voci bărbăteşti care atingeau octave înalte pentru că arabii şi băştinaşii suahili se tocmeau şi-şi vindeau marfa. La brâu aveau iatagane cu mânere de argint.

Danton îşi aminti că trecuse prin acest loc cu Bedr când se iscase o ceartă între doi vânzători rivali, care se încheiase cu un pumnal înfipt în burtă şi o baltă de sânge.

Fără să rostească un cuvânt, Danton o prinse pe Catherine de mână. La rândul ei, îi strânse mâna şi îi aruncă o privire recunoscătoare care-l încântă.

Prezenţa familiară a pistoalelor pe care le avea la brâu îi dădea un sentiment de forţă. Jură s-o apere.

Merseră pe această stradăpână ajunseră în partea bogată a oraşului. Pe străduţele de aici mai puţin populate, se zăreau moschei şi minarete. Temele sfinte şi decoraţiunile din aur curat contrastau puternic cu piaţa.

În această aglomeraţie de care, un copac cu flori roşii îşi întindea ramurile acoperind o suprafaţă imensă. Părea o ciupercă uriaşă care se întindea spre reşedinţa Bwawani

cu balcoane albe.

— Am ajuns, zise Danton dându-i drumul şi trimiţându-l pe Antonio şi Eduardo să cerceteze aleea îngustă din spatele casei. După scurt timp cei doi se întoarseră, iar Danton le spuse să stea în locuri strategice lângă pereţii groşi: unul în partea de sud, iar celălalt în partea de nord.

— Crezi c-o să avem neplăceri? întrebă Catherine şi fruntea i se brăzda de cute.

— În ramura asta – spuse el apucând mânerul şi lovind uşile din lemn sculptat – neplăcerile n-au nevoie de cauză. Este suficientă intervenţia unui prost.

Soarele făcea să strălucească armătura de aramă a uşii. Catherine simţi un nod în gât şi abia se stăpâni să nu plângă. Ce se întâmplă cu ea? Atât aşteptase acest moment; îşi dorise să fie liberă. Şi acum... că libertatea era în spatele acestei uşi, îi era frică să se despartă de Danton. Fusese protectorul ei şi se obişnuise ca el să-i spună ce să facă. Dar, n-avea importanţă. Îşi dorise independenţa şi trebuia s-o întâmpine cu braţele deschise, dar, de abia putu să-şi păstreze zâmbetul conciliant adresat servitorului, apoi îşi dădu seama că el n-avea cum să-i vadă gura acoperită cu buibui.

Imediat, ea şi Danton fură conduşi pe un hol lung şi,

după ce urcară trei scări cu balustrade de fier, ajunseră pe acoperiş. Spaţiul fusese decorat cu palmieri în ghivece, coşuri cu flori şi măsuţe cu picioarele scurte.

Pe un divan roşu, stătea întins un bărbat cu turban şi barbă care fuma dintr-o pipă ciudată. Un furtun lung şi subţire era ataşat la o sticlă şi, când pufăia, apa bolborosea. Inspiră adânc din pipă, păstră fumul în el câteva secunde, apoi îi dădu drumul.

Văzându-l pe Danton, zâmbi cu gura până la urechi. Avea un veşmânt din mătase şi bumbac care semăna cu o cămaşă de noapte. Avea o mulţime de bijuterii de aur, inele, brăţări şi cercei. Catherine înţelese că ăsta era Bedr. Omul care putea s-o ajute să ajungă la Paris.

Parcă ceva îi umbla prin stomac. Nu părea deloc cu influenţă.

Spre dezamăgirea ei, Danton şi Bedr începură să vorbească în arabă şi nu putu să înţeleagă niciun cuvânt.

Într-un târziu, Bedr i se adresă în engleză:

— Sunt sultanul Bedr bin Khalifa. Poţi să-mi spui Seyyid, aşa cum îmi spune căpitanul. Iar eu am să-ţi spun Cat. Bedr o privi într-un fel care o înfioră. Mi-a spus că eşti franţuzoaică, dar ştii engleza. Vom vorbi în engleză. Vino, şi îi arătă un morman de perne.

Danton încuviinţă, iar Catherine îl urmă. Într-un colţ al terasei, se mişcau frunzele copacului pe care-l văzuseră mai devreme; mirosul era nemaipomenit.

— Vă este foame, spuse Bedr şi ridică un clopoţel care se afla pe masă lângă narghilea. Am să vă dau de mâncare...

Danton oferi sultanului bucatele pe care le adusese.

— Am adus nişte prăjituri...

— Mă jigneşti, căpitane, rosti Bedr înşfăcând pachetul din mâinile lui Danton şi aruncându-l peste acoperiş.

Catherine înmărmuri de surpriză.

— După miros, zise Bedr, mi-am dat seama că nu sunt bune pentru mine. O să mâncaţi bucatele mele. Şedeţi. Şedeţi.

Sultanul se aşează cu picioarele încrucişate şi le făcu semn să se aşeze la fel.

Se auzi clinchetul clopoţelului prin care Bedr îşi chema servitorii. Apăru un adevărat harem de femei îmbrăcate în veşminte diafane purtând tăvi cu bucate. Din jurul gleznelor se auzea o melodie, iar ochii lor, daţi cu cărbune, aruncau priviri furişe lui Danton.

Privirile ademenitoare o indispuseră pe Catherine. Era prea marcată de felul în care-i ţinuse mâna când

traversaseră piaţa. Dăduse prea multă importanţă gestului intim. Nu se simţea bine când era multă lume. Însemna oare că n-o să-i placă la Paris? Trăise prea mult timp în sălbăticie. Mai întâi în Africa, apoi în India. Iar mai nou, se obişnuise cu liniştea de pe insula Sufletelor pierdute. O să fie nevoie să se acomodeze din nou cu o societate plină de neastâmpăr, înţelese că n-o să reuşească aşa uşor cum crezuse.

— Alegeţi una sau, dacă doreşti, pe toate cinci, spuse sultanul aruncându-i lui Danton o privire malefică.

Îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă ce voise să spună sultanul. Vorbea despre femei. Femei care să-i satisfacă poftele lui Danton, dacă el voia asta. După jena iniţială, invitaţia neruşinată a lui Bedr o enervă.

— Nu, Seyyid.

Zbuciumată de emoţiile ei teribile, Catherine nu putu să-l privească pe Danton. Era fericită de refuzul lui; fericită că nu-i plăcuseră servitoarele. Ideea că să fi putut să le sărute aşa cum o sărutase pe ea, îi înfăţişă un tablou dureros. Gândurile ciudate şi neliniştitoare începură să-i umble prin minte. Încercă să se convingă că agitaţia se datora nervilor, dar ştia că era mai mult decât atât.

Voia ca el s-o dorească.

— Ăsta a fost răspunsul tău şi data trecută, căpitane. Bedr lovi o curmală dintr-un vas de porţelan de genunchiul său. Erai credincios unei soţii. O mai ai? Sau Cât i-a luat local?

Catherine simţi că se sufocă. Soţie? îşi imaginase multe lucruri în trecutul lui Danton, dar la nevastă nu se gândise. E căsătorit. Căsătorit... căsătorit... căsătorit. Unde era soţia lui? Era vorba cumva despre vreo femeie malgaşă de pe insulă, pe care o ţinea ascunsă? Căsătorit... şi o sărutase pe ea. Căsătorit... şi ea care crezuse c-o s-o mai sărute. Căsătorit... până la moarte. Căsătorit...

Catherine ameţi.

— Nu Seyyid. Nu mai am soţie.

Gura îi era uscată, iar răspunsul lui nu o consolă. Nu schimba cu nimic faptul că nu-i pomenise de soţia lui. Nu că ar fi fost obligat... dar ea îi spusese că fusese căsătorită. Catherine se uită la Danton. Voia să pună totul cap la cap, dar nu voia să-i întâlnească privirea.

Bedr bătu din mâinile sale încărcate cu bijuterii trimiţând femeile de acolo; acestea râdeau şi încercau să-i atragă atenţia lui Danton.

— De vreme ce nu mai ai soţie, căpitane, poţi să te înfrupţi din aceste dulceţuri fără să te mustre conştiinţa.

Nu-i dădu lui Danton ocazia să refuze din nou, sau să-şi schimbe părerea şi să accepte, şi se şi repezi la Catherine. Poţi să-ţi scoţi *purdah-ul,* Cat. Nu sunt atât de înapoiat să mă simt jignit să văd faţa unei femei. Mi-ar plăcea s-o văd pe a ta.

De data asta Danton o privi şi Catherine citi dezaprobarea în ochii lui. Încă şocată, îşi scoase vălul.

— Încântătoare. Nemaipomenită. Ochii căprui ai lui Bedr o cercetau. Şi eşti din Paris?

— Da. Şi vrei să te întorci acolo.

— Foarte mult. Dar greşelile pe care le făcuse până acum nu puteau fi ignorate: mai întâi încrederea ei în De Gids; apoi, felul în care se urcase pe La Furia; trei, focurile pe care le făcuse şi care nu fuseseră altceva decât o cutie cu praf de puşcă. Nu cumva dacă se încrede în acest sultan face a patra greşeală?

— Vom vorbi despre Paris după ce mâncăm.

Catherine nu era prea sigură că O să poată mânca. Foamea îi dispăruse. Acest Berd, acest om mojic care mirosea a iarbă arsă, cum putea, oare, s-o ajute să ajungă acasă? Părea un neruşinat, prea plin de el ca să se mai sinchisească de alţii. Nu-i plăcea. Nu-i plăcea felul în care îşi lingea buzele când se uita la ea, ca şi cum ar fi fost o

bucăţică în care dorea să-şi înfigă dinţii.

— Nu porţi uniforma, căpitane. Nu mai eşti în marina spaniolă?

— Sunt propriul meu stăpân, Seyyid.

Bedr îşi lăsă capul pe spate şi râse din toată inima. Dinţii lui urâţi contrastau cu buzele galbene.

— Te-ai făcut pirat, nu?

Muşchii de pe gâtul lui Danton se încordară.

— Cunosc mulţi corsari, căpitane. Deşi prietenii mei suahili vă numesc panyas – adică şobolani – îmi plac oamenii care iau ceea ce vor. Pirateria este un meşteşug bun. Înmuie o bucată de pâine în sosul de pui şi, fluturând mâna în care ţinea bucata de pâine, zise: Mâncaţi. Mâncaţi.

Catherine se uită la farfuria din faţa ei. Nu avea furculiţă. Uitându-se la Danton, văzu că acesta mânca la fel ca şi Bedr, cu mâna dreaptă.

Făcu şi ea ca ei, străduindu-se să nu se cutremure de scârbă când sosul de carne începu să alunece pe braţ.

— Îţi place mâncarea mea, Cat. Nu era o întrebare ci o afirmaţie, iar Catherine nu putu să-l contrazică politicos. Încuviinţă din cap şi mâncă o felie de mango. Bun, spuse Bedr. Mănâncă. Fructele mele sunt aduse din pădure şi

sunt dulci ca trestia de zahăr. Bedr le indică un aperitiv care, însă, nu prea părea că poate fi mâncat cu mâna. Ăsta este bokoboko. E foarte bun.

Sultanul îşi termină masa plescăind şi ştergându-şi degetele pe o bucată mare de pânză. Acum, despre povestea cu Parisul, căpitane. Cât de repede vrei să ajungi?

— Ea vrea, clarifică Danton uitându-se la Catherine care simţi că se topeşte sub privirile lui. Iar vinovăţia ei parcă se dublase. Vrea să plece cât mai repede posibil. Mai este un copil. Corabia trebuie să fie în regulă.

— Azi, legalitatea este o problemă. Mâine s-ar putea să nu mai fie. Aşa stau lucrurile în Zanzibar, căpitane. În trei zile am s-o urc la bordul unei corăbii persane care se îndreaptă spre Capul Bunei Speranţe. Dar, odată ajunsă acolo, va trebui să se descurce. După cum ştii, corăbiile de aici nu mergdirect la Paris. Va trebui să schimbe multe vase, sau, dacă poate aştepta o săptămână, se aude că un mic vas englezesc va veni aici după cumpărături şi se îndreaptă, apoi, spre Londra.

— O săptămână, repetă Catherine nefericită.

— E prea mult o săptămână, zise Danton înpingându-şi farfuria la o parte şi turnându-şi cafea în ceaşcă. Mirosul

de mirodenii pluti în aer.

Bedr se uită la Catherine.

— De ce vrei să scapi de floarea asta? Căpitane...

— Nu te-nţeleg. E tocmai bună să fie culeasă.

Degetele lui Danton strânseră cu putere toarta ceştii, dar nu-i luă apărarea.

— O săptămână e prea mult repetă el, nu pot aştepta atât.

Catherine de abia îşi ţinea lacrimile. Dacă dorise să o tortureze cu aceste cuvinte, reuşise. Ar fi vrut să-l scuture, să-l facă s-o asculte şi să înţeleagă.

Pe La Furia se comportase aşa cum îi ceruse el şi încercase să se scuze de nenumărate ori. Dar el nu voia s-o ierte. Aşa că o să-l lase şi-o să-şi ducă nefericirea acasă. Un loc care nu înseamnă nimic. De vreme ce-l dezamăgise.

Venind spre Zanzibar, îl surprinsese privindu-le pe ea şi pe Madeleine şi uitându-se la ea ca şi cum ar fi vrut s-o rănească. Şi, totuşi, au fost momente când crezuse că ar fi vrut s-o ţină în braţe. Dar, pe măsură ce se apropiau, ştia cât de inutil era gândul acela, iar cuvintele lui de acum îi confirmau dorinţa de a scăpa de ea.

— Dacă nu poţi aştepta, n-am cum să te ajut, căpitane.

Astea sunt singurele posibilităţi. Poate mâine lucrurile se vor schimba. Fhixul se schimbă mereu. Bedr îşi termină banana şi puse coaja pe farfurie.

Omul care le deschisese mai devreme uşa intră pe terasă cu palmele lipite. Se închină în faţa lui Bedr, apoi se aplecă şi-i vorbi sultanului discret. Bedr dădu din cap şi se încruntă, apoi servitorul se înclină şi plecă.

Sultanul se ridică în picioare.

— Te rog să mă ierţi, căpitane. Am o problemă urgentă. Se uită la Catherine apreciativ insistând asupra sânilor şi liniei gâtului. Stai până mă întorc, Cat. Am să te ajut. Da, da.

Apoi ieşi.

Danton se ridică brusc şi zvârli restul cafelei peste acoperiş. Îşi turnă un pahar cu lichid incolor care, însă, era prea siropos ca să fie apă.

Atmosfera era apăsătoare. Supărarea i se vedea însă pe faţă şi în mersul încordat. Catherine simţi că îl supărase faptul că Bedr vorbise despre soţia lui. Soţia pe care n-o mai avea. Ar fi vrut să-l întrebe despre ea dar se opri. I-ar fi spus să-l lase în pace şi să-şi vadă de treburile ei. Dar ea voia să afle despre femeia care fusese cândva în inima lui. În loc de asta, Catherine întrebă:

— Ce bei?

— Vin de orez. Ţi-aş da, dar o să ţi se facă rău.

— Dar eu beau lichior.

— Nu e momentul să-mi demonstrezi. Catherine se ridică, se îndreptă spre balustrada albă cu coloane şi se uită spre port.

— Bineînţeles că nu... Răspunse ea ânţepată. Frunzele palmierilor începură să se mişte sub adierea alizeului. În aer plutea parfumul florilor roşii. Pe apă se vedeau bărci de pescuit legănându-se dezordonat. Văzu corăbiile arabe pe care Danton le numi dhow şi pânzele lor triunghiulare. Văzu La Furia dar, de la distanţa asta, oamenii de pe punte nu păreau mai mari decât nişte degetare.

Îi era dor de Madeleine şi dorea să fie alături de ea. Se întoarse şi-l văzu pe Danton lângă ea şi vru să spună ceva dar amuţi. În ochii lui, de obicei atât de adânci, dar, acum, de limpezimea cristalului, citi tot ce voia să ştie.

— N-am să te las aici cu el trei zile numai ca să ajungi la Cape Town. Suntem în Africa, *chérie*, nu la Paris.

În ciuda propriilor nelinişti, încercă să aplaneze situaţia.

— Poţi să stai cu mine şi cu Madeleine până când apare altă» corabie. E prietenul tău...

— Pentru femei, prietenii se omoară între ei, iar tu *linda*,

eşti un premiu pentru care un bărbat merită să-şi rişte viaţa. Danton se prinse de balustradă. Acum trebuie să mă gândesc dacă va încerca să mă omoare.

— Cum să te... omoare.

— Cine ştie ce o să facă Bedr, zise Danton dând peste cap ce mai rămăsese în pahar. Briza făcu să-i fluture părul de culoarea abanosului; o şuviţă îi intră în ochi. Îşi dădu părul la o parte. N-ar fi trebuit să te aduc în Bwawani.

Afirmaţia lui îi întări îndoielile şi o făcu să se întrebe ce-l determinase să-şi schimbe părerea. Credea că vrea să scape de ea. Schimbarea lui îi alimentase nesiguranţa în legătură cu Franţa şi frica faţă de propria independenţă. Până acum făcuse numai prostii; îi venea să plângă.

Nimic nu mergea ca lumea. Nici Zanzibarul nu era un răspuns uşor. Dar sultanul îi promisese c-o ajută. Dar cum? Ucigându-l pe Danton ca s-o poată avea?

— Mai cunoşti pe cineva?

— Chiar de Aş cunoaşte tot Zanzibarul, n-ar avea nicio importanţă. Nu pot dicta când trebuie să plece un căpitan. Faţa lui Danton se întunecă. *Maudit*! Şi nu pot sta, în port o săptămână. Chiar şi în Zanzibar vin autorităţile. Nu prea des, dar aş putea fi spânzurat aici.

Orice ar fi vrut Catherine nu dorea moartea lui.

— Atunci pleacă. Lasă-ne aici. Ia-ţi corabia şi du-ţi oamenii la adăpost. Găseşte-ne, te rog, un han unde să putem sta şi...

— Nu.

Între ei se lăsă tăcerea. Încet şi pe neaşteptate, Catherine întrebă: Ce ar fi făcut soţia ta dacă ar fi vrut să meargă acasă?

Lui Danton începură să-i tremure nările:

— Soţia mea m-ar fi ascultat.

Catherine simţi lacrimile curgându-i pe obraz. Bineînţeles. Aşa cum îl ascultase ea pe Georges Claude. Oare Danton nu putea înţelege cât de greşit era raţionamentul ăsta: Că ascultarea distrugea, în timp, sufletul?

— Nu vreau să mă lupt cu tine, Danton. Se auziră zgomotele din port; strigătele pescarilor şi al navigatorilor. Catherine inspiră adânc: Ce facem?

Danton ridică uşor capul:

— Am să aştept o zi sau două să văd ce găsesc. Scrutând golful spuse: Sunt multe corăbii. Trebuie să fie una pe care să te poţi îmbarca.

— Şi dacă nu găseşti?

— Atunci o să trebuiască să te întorci la mine, răspunse

el continuând să privească pânzele catargelor, punţile, până când vom... Se opri brusc. Ochii i se făcură mici, iar mâinile se încreştară pe balustradă.

Catherine se uita la corăbii întrebându-se ce văzuse Danton. Nu observă nimic:

— Cee?

— Iisuse, exclamă cu voce scăzută şi furios. Degetele i se albiră. Este Sadi. Corabia lui este în port.

Capitolul 10

Danton îi trimisese înainte pe Antonio şi Eduardo ca să avertizeze echipajul şi pe Rainiaro. Efortul pe care-l făcea era la limita puterilor şi simţea cum carnea de pe coapse ia foc. Cât priveşte Catherine, picioarele ei implorau, parcă, un răgaz. Şi, totuşi, el nu abandonă ritmul.

Sadi! strigă în mintea lui, străbătând străzile întortocheate ale Zanzibarului.

Cu respiraţia întretăiată, Catherine ţinea pasul. Danton îi strângea mâna ca-ntr-o menghină. Nu se plânse şi nici nu protestă. Picioarele ei încălţate în papuci alergau alături de cizmele lui lovindu-se de poalele rochiei, străbătând aleile pavate cu gresie, străzile pietruite şi drumurile pline cu praf. Rezistenţa de care Catherine dădea dovadă îl surprinse pe Danton care crezuse că numai voinţa îi era puternică. Se înşelase.

La ieşirea din oraş se întindea târgul plin de lume, corturi şi tarabe. Dacă voia să ajungă direct în port, Danton trebuia să o ia prin mulţime.

Ud din cauza lăturilor, pământul devenea alunecos şi noroios. Catherine se împletici şi scânci uşor. Danton o

prinse de talie şi se uită atent la ea ca să vadă dacă mai putea continua. La colţurile ochilor se adunase sudoare şi praf, dar nu se lăsa.

— Sadi e turcul, nu-i aşa? spuse ea de-abia respirând.

Danton încuviinţă din cap.

— Fugi! strigă ea. Fugi înainte, Madeleine... Spuse ea suspinând.

Danton îi prinse din nou mâna, i-o mângâie şi o luă din nou la fugă, ocolind lăzile cu orătănii şi carele încărcate cu saci de orez. Înţelese groaza ei pentru că acelaşi gând îi trecuse şi lui prin minte şi spera că echipajul văzuse deja corabia lui Sadi, pentru că, altfel, dacă bătălia începea înainte ca el să ajungă la chei, n-ar mai fi putut ajunge la corabie şi la copilul ei.

Danton împrăştie o grămadă de coşuri care se rostogoliră în urma sa însoţite de valul de înjurături rostite de vânzătorul cu tichie urâtă. Pe marginea aleii se aflau colivii cu papagali verzui care ţipau şi dădeau din aripi, împrăştiind fulgi spre nemulţumirea negustorilor.

— Pe aici! Danton vedea cele trei catarge ale corăbiei sale. În faţa sa, se întindea plaja murdară împrăştiind o duhoare de gunoaie şi mâncare stricată. Fuga lor stârnea roiuri de muşte şi alte insecte, mirosul fetid învăluia plaja

ca într-un nor.

Femeii îi veni să vomite şi-şi duse cealaltă mână la gură.

— Aproape că am ajuns, strigă Danton strecurându-se printre dunele de nisip şi stivele de gunoaie. Nu te lăsa!

Când se repezi pe panta mică, scându-rile cheiului şubred scârţâiră sub greutatea lui Danton. În urma lui venea Catherine; cei câţiva marinari şi negustori care se aflau pe chei se dădură la o parte din calea lui Danton, când acesta scoase pistolul şi-l îndreptă spre ei.

Cu tâmplele pulsând, Danton se prinse de balustrada de lemn şi, o împinse pe Catherine spre puntea principală. Îi întâmpină Rainiaro. Malgaşul era pregătit de luptă. La brâu avea un stilet, iar pe umăr îi spânzura o muschetă.

Ceilalţi membri ai echipajului curăţau puntea de alte obstacole, ridicând baricadele şi aşezându-se în poziţia de luptă.

Prin deschizătura vestei, strălucea pielea întunecată a lui Rainiaro:

— L-am văzut pe Sadi nu departe de aici, într-un han turcesc, Hamasa. Nu era singur; e însoţit de trei din oamenii lui. Cum îl prindem, căpitane?

Danton îşi băgă pistolul în pantaloni şi o împinse pe Catherine spre ofiţerul său care o prinse de cot:

— Ridicaţi pânzele – comandă Danton.

— Căpitane? spuse Rainiaro privindu-l critic.

Cu umerii prăbuşiţi şi bustul plecat, Catherine inspiră adânc. Se uita în ochii lui Rainiaro şi se lupta să-şi redobândească răsuflarea:

— Unde... unde este Madeleine?

— Jos cu James, spuse îndată Rainiaro apoi se uită fix la căpitan ca şi cum n-ar fi auzit bine ce rostise acesta.

— Căpitane? Ordinele?

— Ridicaţi pânzele, repetă Danton când Antonio şi Eduardo apărură pe culoarul care ducea la depozit. Ieşiţi din port, Rainiaro. Du La Furia de-a lungul coastei până la insulă.

— Să fug, căpitane?

— Da, să fugi! părăseşte Zanzibarul. Eduardo îl pândea pe Danton. În mână avea două muschete pe care le luă Danton. Eu rămân.

— Nu! protestă imediat Catherine îndreptându-şi spatele. Dacă noi plecăm, mergi cu noi. Îşi lăsase buibui-ul la Bedr, aşa că, din coada împletită, începu să alunece şuviţe de păr. Era înflăcărată şi părea sălbatică, neîmblânzită, gata să se bată dacă ar fi avut în mână o puşcă. O admira şi simţi dorinţa să o ia în braţe şi să-i

spună că ar vrea să rămână, dar că trebuie să se întâlnească cu Destinul. Îi era, însă, teamă că n-o să înţeleagă ce înseamnă dorinţa de răzbunare; ucidea cu premeditare, ştiind că, pentru asta, va ajunge în iad. Catherine venea dintr-o lume civilizată, era prea sensibilă ca să găsească înţelegere pentru ceea ce voia el să facă.

Danton privi în ochii ei disperaţi, şi, fără să se mai gândească la echipajul care-l privea cu ochi atenţi, o trase spre el şi o sărută, nu uşor, ci plin de pasiune. Catherine îşi apăsă gura întredeschisă pe gura lui şi ultimele cuvinte fură înăbuşite: Ai să fii în siguranţă, *cherie,* ai grijă de fiica ta. Are nevoie de tine. Îi dădu drumul şi se întoarse spre tovarăşul său.

Eduardo îi dădu mai multe pungi cu pulbere şi un butoiaş pe care Danton îl prinse de butucul puştii. Controlă cu grijă dacă avea suficiente pungi şi gloanţe şi, concentrându-se asupra a ceea ce trebuia să facă, îşi scoase din minte orice altceva.

Catherine îl prinse de mânecă:

— Nu poţi să rămâi singur.

El privi mai întâi pumnul în care strângea o bucată din mânecă, apoi ochii albaştri-gri. Nu se gândise niciodată că o să fie pradă slăbiciunii unei femei. În acest moment al

traiului său zbuciumat putea să uite tot ceea ce jurase să răzbune. Să şteargă ultimii patru ani de căutări şi să uite răzbunarea. Putea să plece din Zanzibar fără ca Sadi să ştie măcar că fusese acolo. Viaţa lui s-ar scurge la fel ca până acum, dar, pirat sau bărbat, ar fi la fel de amărât, de zbuciumat, şi desigur şi şi-ar pierde demnitatea.

Cu patru ani în urmă îşi pierduse onoarea în imperiul albastru; azi, va redobândi onoarea şi demnitatea.

Dacă voia să fie liber, trebuia să-l omoare pe omul acesta. Dar asta, numai dacă voia să ia viaţa de la început.

— Nu pot să stau, spuse Danton făcând să curgă alte lacrimi pe obrajii tinerei femei. Dacă ar fi fost atât de indiferent pe cât pretindea, i-ar fi şters lacrimile nesimţind nimic. Dar nu putea pentru că simţea ceva. Ţinea la ea.

Rainiaro făcu un pas înainte.

— Dar asta o să işte ceartă, căpitane. De când aşteaptă băieţii ziua aceasta. Hotărât, îi desfăcu degetele şi încercă să se rupă de privirile ei. Eduardo şi Antonio vin cu mine.

— Am nevoie de ei ca să aibă grijă de gabier.

— Şi cum ai să te întorci?

— O să văd.

— Căpitane, mormăi Rainiaro, coborând vocea, ăsta nu e numai războiul tău. Ai oameni care te pot ajuta. Care pot

sta lângă tine.

Danton se uită la Catherine. Era plină de pasiune şi voia să-l facă să-şi schimbe părerea. Goni demonii care-i dădeau târcoale şi voi să se rupă de ea. Eduardo, Antonio. *Vamonos.*

În tăcere îşi salută ofiţerul. Rainiaro era încă supărat dar Danton refuză să cunoască grijile lui. Cu nările tremurânde, malgaşul îşi aruncă pălăria împodobită şi bătu cu pumnul în parapet. Danton îşi zise că putea să-i permită asta. Iisuse, s-ar putea ca să nu-l mai vadă niciodată pe Rainiaro...

De abia când erau pe puntea de coborâre, Danton auzi înjurătura lui Rainiaro şi comanda:

— Pânzele sus! Ridicaţi ancora!

— Nu... spuse Catherine încet, atât de încet încât Danton de abia o auzi. Nu. Danton, nu se poate. Vino cu mine. O să te omoare.

Danton înclină capul în direcţia ei.

— Am să mă întorc*, chérie.* Am trăit destul. O să mai trăiesc.

La Furia era gata să navigheze şi Danton mergea înainte. Ignoră zgomotele pânzelor lovite de alizeu. Nu era drum de întoarcere.

Flancat de Antonio şi Eduardo, Danton se îndepărta de corabie şi de Catherine. Îşi simţea pistoalele de la brâu şi butoiaşele cu pulbere. Astea îi aminteau de ceea ce avea să facă.

Revăzu clar, ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri, ziua când, în urmă cu patru ani, jumătate din echipajul său a fost omorât, iar cealaltă jumătate, dezarmată şi ţinută la respect cu sabia. Legat de catarg, Danton nu putuse apăra bogăţiile de pe corabie. Luaseră tot. Cinci sute de mii de livre, diamantele şi trei sute şaptezeci şi cinci de mii de livre, mătăsuri, porţelanuri şi alte bunuri pentru regele Filip. După ce a încărcat toate bogăţiile, Sadi a dat ordin ca supravieţuitorii să sară în apă. Sadi a trecut înapoi pe corabia sa şi a bombardat Cabo cu ghiulele de tun, scufundând-o.

Abandonat în apa plină de rechini, Danton se simţise înnebunit de furie. Ura i-a dat puterea să înoate până la malul care era destul de aproape, dar care era păzit de o barieră de corali foarte ascuţită. Se tăiase el, se tăiase şi ceilalţi dar supravieţuiseră.

Danton supravieţuise pentru acest moment.

Se îndreptă spre tavernele marinăreşti. Vântul sufla umflându-i cămaşa. În nări simţi mirosul sării, iar în gură

gustul sângelui răzbunării.

Hanul Hamasa nu era departe de chei. Uşile duble de la intrare aveau arcade şi erau împodobite cu motive de flori de lotus şi gravuri reprezentând curmali. Danton împinse una din uşi şi intră împreună cu Cei doi însoţitori.

Înăuntru, ochii i se adaptară repede la lumina pală a felinarelor cu ulei; fumul cenuşiu se ridica în spirală şi mirosul de tutun se amesteca cu cel al vinului. Pe pereţii smălţuiţi se aflau tapiserii din mătase colorată reprezentând scene din Coran.

La mese acoperite cu piele, stăteau bărbaţi cu bărbi mari, îmbrăcaţi în haine lungi albe, care beau vin şi jucau Shatrang. Privirile lor neîncrezătoare se întoarseră spre Danton şi spaniolii săi; acesta nu recunoscu nicio persoană. Deşi întâlnirea cu turcul fusese scurtă şi umilitoare, Danton era sigur că îl va recunoaşte pe turcul blestemat.

Danton păşea încet şi hotărât. Zăngănitul armelor purtate de el şi de însoţitorii săi mărturisea intenţiile cu care veniseră.

În fundul hanului, la o masă rotundă, se aflau patru oameni; în faţa lor se aflau vase cu măsline, smochine şi portocale şi ulcioare metalice cu arabescuri. Purtau

veşminte tradiţionale şi dolmane în culori vii: roşu turcesc, verde din India, albastru persan şi interzisul auriu.

Danton îl privi pe omul înveşmântat în haine aurii şi inima prinse să-i bată cu putere. Bărbuţa ascuţită, neagră era brăzdată de fire argintii. Avea un nas puternic, iar trăsăturile păreau din bronz. Ochii negri îi întoarseră privirea cu aroganţă, iar Danton abia se stăpâni să nu se repeadă la el, într atât de puternică era dorinţa de a-i tăia gâtul. Se controlă, însă, amintindu-şi că, atunci când te hotărăşti să-ţi ucizi duşmanul, trebuie să-ţi pregăteşti acţiunea. În sfârşit, îl găsise. Yousuf Ahmed Sadi Abram. Aceeaşi privire răutăcioasă pe care o avusese când tăbărâse pe La Estrella del Cabo.

Sadi luă alene o smochină şi muşcă din ea atrăgând atenţia asupra a ceea ce purta la gât: un şiret de piele cu o punguţă din moleschin.

— Ne cunoşteam? întrebă el în turceşte, scoţându-şi o sămânţă dintre dinţi cu unghia.

Sosise momentul. Danton ştia bine ce are de spus.

— Îl cunoşti pe Danton Luis Cristobal, marchiz de Sevilia, căpitan în marina regală a regelui Filip al Spaniei?

— Nu, răspunse Sadi plictisit. Ceilalţi trei companioni cu hangere încrustate cu pietre preţioase şi pistoale nu

păreau neliniştiţi. Unul chiar trase de şiretul raba-ului ce se afla pe masă.

Danton îşi stăpâni vocea. Dezgustul şi furia făcură ca sângele să-i alerge mai iute prin vene.

— Îl cunoşti pe omul numit Regele piraţilor?

— Am auzit de el, răspunse Sadi sec. Încă nu ne-am întâlnit dar, când o vom face, sigur ne vom încrucişa săbiile.

Turcul îşi admiră unghiile degetelor încărcate cu inele de aur:

— De ce oare mi-a trimis Allah un om care pune atâtea întrebări fără rost? Cine eşti?

Furios şi cu inima bătând năvalnic, Danton răspunse:

— Sunt doi oameni. Sunt un om pe care nu-l recunosc.

Sadi îşi bău vinul, apoi izbucni în râs.

— Vorbeşti în parabole. Azi, Allah se distrează cu mine.

— Am să mă distrez şi eu, Sadi, spuse Danton întinzându-se peste masă şi apucându-l pe turc de gulerul moale al caftanului. Antonio şi Eduardo erau în spatele lui cu armele îndreptate împotriva turcului.

Ceilalţi trei turci îşi scoaseră pistoalele, dar nu traseră pentru că Sadi ridică mâna şi-i opri.

— Te distrezi, scuipă Sadi cuvintele, dar eu nu mă amuz

de nebunia ta. De unde-mi ştii numele?

— Cum de m-ai uitat? întrebă Danton uitându-se în ochii înceţoşaţi de băutură ai lui Sadi, furios că Sadi nu-şi amintea de el. Distrusese chiar atât de mulţi oameni încât nu-şi mai amintea nici feţele, nici numele lor?

— Am întrebat cine eşti, spuse Sadi micşorându-şi ochii şi coborându-şi privirea spre mâna care-l apucase de veşmânt. Ca să pot să te blestem atunci când te voi ucide.

Danton spumega de furie şi, cu respiraţia sacadată, rosti printre dinţi:

— Sunt fostul marchiz de Sevilia şi actualul Rege al piraţilor. Poţi să-mi spui oricum pentru că numele tău va fi blestemat atunci când te voi ucide.

Însoţitorii lui Sadi dădură scaunele la o parte şi se rezemară de masă. Totuşi, Sadi le opri atacul ridicând mâna şi ordonând:

— Nu. Nu, până nu-mi spune cum de mă cunoaşte.

Danton îi dădu drumul şi se îndreptă încet:

— Mi-ai luat titlul, soţia, fiul, viaţa. M-ai lăsat dezonorat şi fără posibilitatea de a le recâştiga.

Sadi nu se mişca.

— La Estrella del Cobo, rosti Danton, dorind să-i trezească simţurile.

— Numele unui vas, mârâi Sadi cu nările tremurânde, şi ce-i cu asta?

— O sută cincizeci de oameni. Spanioli, navigau dinspre India spre Spania şi au fost prinşi de alizee dincolo de insula Jahanna din Oceanul Indian.

Sadi avea aceeaşi privire inexpresivă.

Danton bătu cu pumnul în masă şi-şi apropie faţa de Sadi.

— Douăzeci şi patru mai 1714. O zi fără nori; vântul lovea pânzele corăbiei, tu m-ai atacat, ai năvălit pe punte şi ai luat...

— Diamantele, completă Sadi şi ochii îi sclipiră împrumutând strălucirea pietrelor.

Asta este dovada că începuse să-şi amintească ziua în care Danton Cristobal îşi pierduse onoarea.

Danton continuă.

— Pietrele valorau o jumătate de milion de lire englezeşti. Cele mai valoroase erau cele treisprezece reprezentative pentru toate. Una era încoloră, cinci erau roz, patru galben-canar şi...

— Trei, albastre. Mi-aduc aminte. Sadi se ridică încet. Cutele dolmanului său se desfăcură într-o mare de aur. Am atacat corabia ta, am scufundat-o şi te-am lăsat să pieri.

Zâmbi şi zâmbetul său părea al unui nebun. Dar n-ai pierit, aşa că acum trebuie să-mi mânjesc mâinile...

— Încearcă, urlă Danton şi se repezi la gâtul lui. Nu se mai gândea să folosească armele pe care le avea; voia să-i înăbuşe viaţa cu mâinile goale; să i-o ia încet, respiraţie cu respiraţie, astfel încât turcul să ştie ce înseamnă să te sufoci. Iar atunci se va termina şi Sadi nu va mai simţi nimic în afară de flăcările purgatoriului care se vor apropia şi-i vor arde carnea.

Masa reprezenta un obstacol şi Danton încercă să o îndepărteze lovind-o cu piciorul, când, deodată, simţi o arsură sub coaste. Durerea îi paraliza muşchii şi cămaşa i se umezi. Fără să mai ezite, înţelese că fusese înjunghiat. ■ Se împletici şi căzu pe spate trăgând şi şiretul de piele şi punguţa de la gâtul lui Sadi. Şiretul se rupse, iar degetele lui Danton se încleştară şi închiseră în pumn punguţa.

Danton le strigă lui Antonio şi Eduardo: Este al meu! de frică să nu-l omoare şi să-i ia şansa de a se răzbuna. Dar cei doi spanioli se luptară de zor cu ceilalţi trei turci, doborâră unul cu o împuşcătură, iar cu cei rămaşi se băteau cu săbiile.

Danton se lupta cu patul pistolului de argint de la brâu

întrebându-se de ce Sadi nu-l împuşcase. Turcul, sadic, se uita la el şi râdea. Danton simţi că-şi pierde cunoştinţa, faţa lui Sadi era din ce în ce mai puţin clară. Cu braţul tremurând, Danton ridică pistolul, armă şi trase. Explozia îl orbi, pe moment şi îl asurzi, iar zgomotul ei se amesteca cu răcnetele lui Sadi. Apoi, totul se întunecă în jurul lui. Durerea era cumplită, iar sângele începu să se răspândească pe abdomen. Simţea mirosul dulceag al vieţii care-l părăsea. Antonio şi Eduardo îl prinseră, atunci, de braţe, îl scoaseră din han şi se afundară într-una din străzile înguste ale Zanzibarului, ca să se apere de urmărirea lui Sadi.

Ultimul gând al lui Danton nu se îndreptă spre turc. Ultima imagine era Catherine.

Oare o s-o mai vadă vreodată?

La apusul soarelui, Catherine privea norii mov, liliachii şi negri ridicându-se deasupra ei. Venea noaptea. Brizanţii loveau plaja şi în spatele ei jungla devenea de un verde închis.

În depărtare, dinspre sat, se auzea tam-tam-ul tobelor, într-o cadenţă continuă al cărei ritm o înnebunise pe Catherine. Acestui zgomot i se adăugau strigătele de jale ale lemurilor lui Danton.

Şi-fac! Şi-fac!

Deşi nu se auzeau cuvinte, silabele erau clare. Lemurii parcă rosteau: O lună! O lună!

O lună de când Rainiaro dusese corabia din Zanzibar. Trecuse o lună şi Danton Luis Cristobal nu se întorsese pe insula Sufletelor Pierdute.

Devenise şi el un suflet pierdut...

În fiecare zi, Catherine aştepta, spera şi se ruga ca el să se întoarcă. Şi, în fiecare zi, soarele apunea şi el nu se întorcea.

Deşi nimeni de pe insulă nu îndrăznea să spună, Catherine simţea că ei credeau că el pierise ucis de pumnalul lui Sadi, turcul. Şi, odată cu el, Antonio şi Eduardo. Numai Rainiaro tăcea şi se părea că se-ndoieşte de moartea lui Danton, dar nu discuta despre asta cu nimeni. Nici măcar cu ea. Se baricadase în casa roz şi se zvonea că trăgea zdravăn la măsea; a refuzat să meargă chiar şi la Raniala când aceasta îl chemase.

Catherine încercase să-l abordeze, dar o îndepărtase. Nimeni nu-i spunea nimic, dar ştia că echipajul şi băştinaşii o considerau vinovată de dispariţia lui Danton.

Dacă ea şi Madeleine n-ar fi fost pe La Furia, toţi oamenii lui Danton ar fi luptat alături de el şi n-ar mai fi

trebuit salvată „încărcătura preţioasă”. Dacă nu l-ar fi forţat pe Danton s-o ducă de pe insulă, el n-ar fi ajuns în Zanzibar. Ea şi Danton n-ar fi apelat la Bedr bin Khalifa să-i ajute şi nici n-ar fi fugit de sultan.

Deci, când piraţii de pe insulă începură s-o privească cu dispreţ, Catherine se bucură de privirile lor acuzatoare pentru că ea însăşi se acuzase deja de mii de ori. Dacă... dacă Danton era într-adevăr mort, ea îl omorâse.

Catherine luă o frunză din arbustul de vanilie şi o strânse între degete. Se plimba pe plaja pustie.

Încerca din greu să se autoconvingă că Danton trăia. Respira, înjura şi trăia ca să-i spună că n-o va mai duce la Paris decât atunci când va găsi o altă posibilitate. Dar, în nopţi ca aceasta, în care tobele băteau, iar Dokebe, Razana şi Pousse-Pousse îşi strigau durerea, Catherine era disperată.

În tristeţea ei era singură. În regretul ei, în temerile ei era singură. Madeleine era singura care-i mai alina durerea. Nu îndrăznea să-i ceară nimic lui Rainiaro. Se resemnase şi aştepta ploile dinspre sud-vest care indicau începutul lunii noiembrie şi al musonilor. În acest anotimp era imposibil să navighezi în jurul Capului. Multe corăbii se sfărâmau de stânci. Mai bine aştepta până în martie când

începea anotimpul musonilor uscaţi. Poate cu trecerea lunilor, Rainiaro şi ceilalţi o vor ierta.

Până atunci, însă, Catherine trebuia să-şi suporte singurătatea pe care Madeleine, cu tot zâmbetul ei însorit, nu putea s-o umple. Copilul îi umpluse întotdeauna zilele cu bucurie. Deşi isprăvile zilnice ale fetiţei erau o sursă de bucurie, ceva lipsea. Ceva ce nu ştia că existase până când îl pierduse şi îi simţea lipsa.

Putuse să îmbrăţişeze pe altcineva. Un alt bărbat în afara lui Georges Claude. Acest bărbat fusese Danton.

Oftă şi lăsă frunza să cadă. Zgomotul valurilor acoperea tam-tam-ul, iar soarele cobora sub linia orizontului.

Nu cunoscuse adevărul despre ea însăşi decât, când fusese prea târziu. Întotdeauna se gândise la Danton ca la un hoţ şi un renegat. De la început fusese atrasă de el dar, ştia că e ceva periculos. Faptul că semăna cu Georges Claude prin viaţa pe care o ducea în afara legii, îi întunecase judecata. Nu văzuse omul din el, personalitatea care o vrăjea.

Riscase totul ca să o apere pe ea şi pe Madeleine. Înfruntase privirile echipajului când abandonase urmărirea acelei*flotas* spaniole. În ciuda exteriorului dur, Danton era gentil şi înţelegător. Îi organizase fetiţei o petrecere de

ziua ei. Un gest pe care nici măcar Georges Claude nu-l făcuse pentru copilul său. Celelalte trei aniversări, Madeleine le sărbătorise fără tatăl ei care era plecat în expediţii.

Şi, chiar dacă era gânditor şi nemulţumit, ştia să râdă. De obicei, de ea. Dar acum îl iertase. Se gândea la felul în care o tachinase când îi fusese frică de lemuri. Şi cum se distra când Madeleine spunea câte ceva sau făcea un gest cu o francheţe inocentă.

Îi lipsea şi altceva. Bărbatul plin de pasiune şi forţă care o luase în braţe şi o sărutase cum n-o mai sărutase nimeni. Şi felul protector în care-i ţinuse mâna.

Oare aşa o sărutase şi pe soţia lui? Soţia pe care nu o mai avea.

Nu va şti niciodată.

Catherine inspiră încet şi recunoscu că începuse să se îndrăgostească de Danton Cristobal.

Se simţea atrasă de masculinitatea lui brutală, vigoarea şi îndrăzneala lui, zâmbetul lui deşi rar. Toate le avea în minte. De câte ori îşi amintea aceste calităţi şi faptul că le dăduse la o parte, îi venea rău. Nu putea să mănânce din ceea ce îi aducea Tanala decât atât cât să reziste.

Se îndrepta spre leagănul pe care-l făcuse de curând

pentru Madeleine. Se aşeza pe bucata îngustă de lemn. James Every, unul din puţinii care-i vorbeau, îi tăiase corzile. Catherine aprecia ajutorul, iar Madeleine îşi petrecea ore în şir în acest leagăn.

Scrutând marea, Catherine îşi făcu încet vânt. Apusul se reflecta în apă în culori schimbătoare. Apoi norii se îngroşară şi întunecară cerul. Aşa cum se întâmplase în ultimele săptămâni, ploaia venea noaptea. O răpăială care, câteodată, devenea atât de puternică, încât trebuia să tragă obloanele barăcii.

Catherine se bucură de ploaia neaşteptată. Îşi îndoi genunchii şi împinse pământul. Leagănul prinse viteză. Avea nevoie de o eliberare. O eliberare de durerea vinovată care o mistuia. Copilăria ei trecută îi era la dispoziţie; se lăsă pe spate şi întinse picioarele, apoi veni în faţă şi strânse picioarele.

Zbura din ce în ce mai sus şi, în noaptea înmiresmată, părea pendulul unui ceas.

Ploaia îi lovi faţa şi închise ochii.

Mai sus. Şi mai sus.

Părul îi flutura, apoi îi umbrea faţa cu bucle, inima îi bătea din ce în ce mai tare. Nu voia să plângă.

Şi mai sus.

Ajunse la o înălţime când poziţia ei era aproape paralelă cu pământul, dar continuă să-şi facă vânt. Parcă naviga prin furtună. Se pregătea să zboare şi rochia şi părul îi erau pline de apă. Să zboare din leagăn aşa cum mai făcuse în copilărie. În momentul în care va zbura şi când numai mâinile Domnului o vor mai ţine, va scăpa de griji. Va fi absolvită de orice vină.

Inspiră repede, deschise ochii şi se gândi la aterizare. Dădu drumul corzii. Nu mai exista nimic. Nimic deasupra, nimic dedesubt decât spaţiul infinit. Şi iertarea.

Atinse pământul fără să cadă, uimită că-şi mai amintise cum se sare din leagăn. Impactul îi tulbură vederea şi picioarele-i tremurau dar reuşi să rămână în picioare. Uitase ameţeala pe care o avea, copil fiind, când se dădea în leagăn. Îşi stăpâni cu greu râsul isteric pe care-l simţea în gât.

Într-un fel supărarea îi dispăruse şi se hotărî să se întoarcă la colibă. James era cu Madeleine, dar era timpul s-o culce.

Cu privirea încă înceţoşată porni clătinându-se spre colibă. Se împiedică şi deschise ochii larg să vadă pe unde merge. La un moment dat văzu un bărbat îndreptându-se spre ea. Ridică repede capul şi-i văzu conturul luminat un

moment de un fulger, înalt, îmbrăcat într-un costum demodat de catifea cu dantelă la gât şi la mâneci, Danton Luis Cristobal se uita la ea.

Partea de jos a feţei era umbrită de o barbă. Picături de ploaie alunecau pe fruntea udă pe care era legată o eşarfă pentru ca părul să nu-i intre în ochi. Pantalonii până sub genunchi care se mulau pe picioarele lungi erau din satin; pantofii aveau smaralde la cusături.

Catherine nu se putu abţine şi dădu drumul râsului care o chinuia de câteva momente încoace. Fantoma lui Danton îi zâmbi.

Era şi parcă nu era el. Danton pe care-l cunoştea ea n-ar fi purtat niciodată aşa un veşmânt sofisticat. În disperarea ei, crezuse că seamănă cu Danton.

— Dumnezeule... Simţi că totul începe să se învârtească cu ea. Danton... te-am chemat din mormânt.

Capitolul 11

— Dacă aş fi fost mort, aş fi ars în iad. Danton îşi aruncă un pantof, apoi celălalt. Aterizaseră amândoi lângă trunchiul unui palmier din apropiere. Se gândea să-şi scoată pantofii şi ciorapii caraghioşi care-i strângeau pulpele.

O surprinse pe Catherine uitându-se la el cu o expresie nedumerită. Se clătină ca şi cum ar fi băut.

— Eşti... viu.

— Ţi-am spus, *chérie*, că mă-ntorc. Se îndreptă spre Catherine care stătea ţeapănă ca şi cum ar fi prins rădăcini.

Era udă leoarcă. Pânza subţire se lipise de sâni dezvelindu-i *formele* rotunde de mărimea palmei. Linia gâtului îl invita; pielea de culoarea piersicii era palidă în întuneric. Părul, în mod obişnuit, de culoarea grâului copt, era o masă udă care-i atârna până la şold.

Când el făcu un pas spre ea, Catherine făcu un pas înapoi, ca şi cum n-ar fi crezut că este el. Putea să îi demonstreze că e foarte viu; simţea încă durerea

sâcâitoare a rănii şi căldura care-l invadase când o văzuse zburând din leagăn. Gestul ei cutezător îi oprise respiraţia. Plutise prin aer ca un înger fără aripi.

— Când mi-ai spus c-ai să te întorci... Nu te-am crezut.

— Poate că acum o să mă crezi.

Gura generoasă a tinerei femei se întredeschise. Era udă şi linse apa de pe buze:

— Am vrut, dar când am văzut că nu mai vii, m-am gândit... totuşi, am sperat, oh, doamne. Tremurând, întinse mâna şi-i atinse braţul ca pentru a se convinge că este aievea.

— Sunt aici, Catherine, rosti el răguşit. În aceste ultime săptămâni nu se gândise decât la ea. La zâmbetul ei. La voinţa ei, la curajul şi la inteligenta ei.

— Eşti. Închise ochii şi ridică bărbia. Danton crezu c-o să leşine. Apoi înţelese. Se ruga. Buzele ei se mişcau încet. Uşurată, îşi arcui spatele, iar gâtul ei graţios păru că se lungeşte.

În poziţia aceasta era de-o senzualitate subtilă.

Întorcându-se spre el, Catherine îşi băgă degetele reci în vesta lui de mătase. Mângâie coastele prin ţesătura subţire a cămăşii. Marginile compacte ale oaselor erau calde. Mâinile ei îl mângâiau încet, rugător.

O lăsă să-l mângâie.

Apoi, îl trase spre ea şi-şi strânse braţele în jurul lui. Îşi lăsă faţa pe dantela care cobora ca o cascadă pe piept.

Danton simţi o senzaţie ascuţită şi sălbatică. Ştia că ea nu intenţionase să-l seducă dar nu putu stăpâni căldura care-l invada. Rochia era alunecoasă la atingere şi-i puse mâinile peste rotunjimea feselor şi-o împinse spre el.

Catherine ridică blând capul şi îl privi în tăcere. Fruntea îi era acoperită cu stropi de apă, la fel obrajii, nasul. În gene îi aninau stropi argintii. Îi prinse faţa în mâini, îi mângâie obrajii şi îi sărută gura dulce. Buzele erau calde şi catifelate şi aveau gustul coniacului; un gust puternic şi greu care-l ameţea şi-l făcea să nu-i mai pese de nimic. Îşi strecură degetele în părul ei şi o sărută.

Catherine îşi ridică mâinile pe umerii lui şi-l trase aproape de ea până când inimile lor începură să bată împreună. Danton o săruta ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze. O muşcă de buza de jos înfigându-şi dinţii şi o mângâie cu limba. Catherine îi veni în întâmpinare şi începu să-i exploreze gura, luptându-se cu ea şi devenind tot mai nerăbdător.

Picături mari de ploaie cădeau peste ei învăluindu-i într-o căldură umedă.

Mâinile îi alunecară pe gât. Un fior îl străbătu – un fior cum nu mai simţise niciodată. Era dominat; nu se mai putea controla, nu se mai putea gândi că ceea ce făceau ei acum se va întoarce împotriva lor.

— Danton... Catherine îl mângâie cu buzele şi vocea ei era plină de emoţie. Am crezut că te-am omorât.

— Şi, când colo, iată-mă, *linda.* Îi sărută colţurile gurii redescoperindu-i dulceaţa interioară; cum ai putut să crezi că m-ai omorât?

Braţele ei i se încolăciră în jurul gâtului, iar degetele începură să-i rătăcească prin plete. Pe măsură ce-l mângâia, dorinţa lui creştea.

— Erai în Zanzibar din cauza mea spuse ea cu voce nesigură şi îndurerată.

Danton începu să-i sărute faţa, urechile. O simţi înfiorându-se. Puteam să-l întâlnesc pe Sadi oriunde.

— Dar...

Danton îi puse un deget pe buze. Nu voia să vorbească despre turc. Se gândea numai la ea, la cât de bine era s-o ţină în braţe, la curba lină a sânilor ei lipiţi de pieptul său, la coapsele lui şi la bărbăţia lui lipită de abdomenul ei.

Ea-l sărută pe gât şi pe firele rebele de barbă care-i scăpaseră lui la bărbierit. Îi luă bărbiar între palme şi cu

degetele începu să-i mângâie buzele.

Danton înţelese că, dacă nu continua să-l atingă, să-l mângâie, să-l stârnească şi să-şi piardă controlul, va face dragoste cu ea pe patul de nisip al plajei, învăluiţi de ploaie. Ea n-o să-l oprească, dar va regreta. Intimitatea dintre ei nu va schimba nimic ci va apropia despărţirea lor.

Ea tot îl va părăsi. Iar el, în ipocrizia lui, o va lăsa să plece.

Mâinile ei prinseseră marginile hainei şi-l trase aproape lipindu-şi buzele de ale lui. El gemu, o dorea aşa de mult. O vedea goală în braţele lui abandonându-i-se în întregime.

Catherine îl sărută intensificând dansul dragostei început de el. În ciuda dorinţei care creştea în el, nu mai putea s-o sărute şi s-o lase să-l sărute. Îşi aminti din nou cine erau şi care va fi viaţa lor, odată ce ea se va întoarce la Paris. Deşi fusese măritată şi avea un copil, era în ea o nevinovăţie care-l făcu să creadă că, în afara soţului ei, nu mai cunoscuse alt bărbat. Nu putea risca să o lase însărcinată. Avusese relaţii cu femeile de pe insulă, care, însă, ştiau să se ferească luând tot felul de ierburi. Deşi avea încredere în remediile vechi, riscul de a face un copil cu ea îl opri... Îi luă mâinile şi i le prinse la spate

încleştându-şi degetele în ale ei şi mângâindu-i palmele. Savură sărutul, îi eliberă mâinile şi se îndepărtă de ea. Văzu regretul pe buzele ei rănite de săruturi.

— Să fugim din ploaie, spuse el fără entuziasm. Inima-i bătea atât de puternic că şi auzi bătăile în urechi.

— Ce s-a întâmplat cu tine, unde ai fost? Stropi de ploaie îi loviră faţa şi Danton nu putu să spună dacă plângea sau nu. I-ar fi plăcut să ştie că plângea pentru el, că-i simţea lipsa, că avea nevoie de el.

— În Zanzibar.

— Tot timpul ăsta?

— Am zăcut de pe urma unei lovituri de pumnal. Amintirea lamei care-i străpunsese muşchiul sub coaste îi reîmprospăta durerea din locul unde Antonio îi lipise pielea.

Înfiorată de groază, se uită la eşarfa de pe frunte.

— Te mai doare capul?

— Nu capul mă doare, râse Danton. Aşa ar fi trebuit. Pentru că mintea lui, atât de dură, acum nu se mai putea concentra decât asupra ei. Asta nu se putea controla.

— Dar, eşarfa?

— Mi-a crescut părul prea mult şi n-am avut altceva la dispoziţie ca să-l împiedic să-mi mai intre în ochi. Îşi ridică

apoi cămaşa: uite, aici m-a lovit, arătă el cicatricea roz.

— Oh, suspină ea îndurerată.

Nu era pregătită ca să-l atingă, aşa că se dădu brusc la o parte. De abia începuse să se liniştească aşa că nu-şi putea permite să se încingă din nou.

— Cine te-a înjunghiat? Sadi?

Nevrând să comenteze evenimentele, dar ştiind că n-o să-i dea pace, Danton se resemnă şi-i spuse adevărul. Nu-i plăcea că trebuie să-i spună că ucisese un om, dar ea trebuia să ştie de ce era el în stare.

— Hai să plecăm din ploaie. O luă de braţ şi porniră repede spre colibă. Unde-i fetiţa?

— Înăuntru, cu James.

Danton îşi aminti de vorbăreaţă. În zilele care treceau aşa de greu, îi simţise lipsa, ceea ce nu crezuse că se va întâmpla.

Norii începură să se împrăştie, iar luna lumina cărarea care ducea spre colibă. Ploaia se transformă în burniţă. Danton înţelesese de mult că musonii sunt plini de neprevăzut, stârneau vânturi şi apoi torente.

— L-ai omorât pe turc?

— Nu ştiu. Şi chiar nu ştia. Îşi aminti din nou de întâmplările de la han. L-am împuşcat, dar nu ştiu dacă l-

am omorât.

— Oh, Danton. Câtă durere îţi provoacă nesiguranţa.

Simţi mila din vocea ei. Nu-i părea rău. Dacă Sadi trăia, ceea ce era foarte probabil, îi lipsea ceva foarte important din garderobă: punguţa de moleschin şi ceea ce era înăuntru. Nimeni nu ştia ce găsise el. Nici Antonio şi nici Eduardo. La început pusese mâna pe ea fără să se gândească şi ştia că Sadi nici nu observase. Dar, acum trebuie că ştia. Îi lipsea ceea ce era în punguţă.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, *chérie.* Nu-mi pasă că m-a înjunghiat. M-am răzbunat şi eu. Minţea. Nu putea să fie liber acum că ştia posibilităţile pe care i le oferise punguţa. L-am înfruntat şi i-am adus aminte cine eram şi ce-mi făcuse.

Catherine încetini pasul. Ceaţa o înconjură. Chiar aşa udă, nu mai văzuse pe cineva atât de încântător.

— Ce ţi-a făcut, Danton? Ce poate să-ţi facă cineva încât să doreşti să-l ucizi?

— N-am timp să-ţi spun acum. Ne-ar prinde dimineaţa. O mângâie pe obraz. Dar am să-ţi spun, Catherine, povestea vieţii mele. N-am crezut c-o să vreau să vorbesc despre ce mi s-a întâmplat acum mai bine de patru ani. Am să-ţi povestesc. Dar nu acum.

Ea acceptă şi nu se opuse.

— Dar Antonio şi Eduardo sunt bine? întrebă ea reluând plimbarea. Sunt cu tine?

— Da. I-au omorât pe însoţitorii lui Sadi, apoi au salvat viaţa lui Danton cărându-l afară, pentru că nu mai ştia ce se întâmplă în han şi că începuse bătaia şi aruncatul scaunelor.

— V-au urmărit?

— Neînsoţit, Sadi n-a plecat după noi. Am părăsit hanul şi ne-am dus la Bedr.

Ea scoase un sunet de surpriză făcându-l să zâmbească.

— Spuneai că sultanul te-ar fi putut omorî pentru mine.

— Da, dar nu când i-am oferit serviciile lui Antonio şi Eduardo pe durata convalescenţei mele. Danton se considera norocos că fusese lovit atunci. Privind înapoi, Danton zâmbi ironic de felul în care fusese impresionat de averea redusă a lui Bedr. Când eram pe terasă, Bedr a primit plângerea unui negustor local.

— Îmi amintesc.

— Bedr s-a găsit implicat într-o afacere neclară. Danton nu spuse că negustorul în cauză era furnizorul de haşiş al lui Bedr. Unul din vânzătorii lui Bedr a ameninţat c-o să-i scoată ficatul şi-o să i-l prăjească dacă Bedr nu-i plăteşte

ce îi datorează. Sultanul l-a plătit, dar numai când negustorul i-a blestemat casa. Temându-se pentru casa lui, Bedr a fost bucuros să primească întăriri.

— Vrei să spui că Bedr ţi-a aranjat să te întorci acasă.

Danton bombăni.

— Nu, Am navigat cu Henry Greenspot, un...

— ... pirat, încheie ea fără resentiment.

Lui Danton nu-i conveni că trebuia să recunoască.

— Henry este un tip jovial atunci când vrea. A avut grijă de noi.

— Văd. Hainele, zise Catherine zâmbind uşor.

— Ale mele erau într-un hal fără de hal. Acestea, rosti el uitându-se la ele, au fost luate de la vreun nobil care şi le-a pregătit pentru înmormântare acum un secol.

— Nu ţi se potrivesc deloc.

Danton închise ochii. Nu era vanitos, dar faptul că ea îl văzuse îmbrăcat aşa îl necăjea.

— Prietenul tău – Henry – poţi să ai încredere în el?

— Henry, ştie cât valorează un avertisment din partea mea. Danton lovi o creangă de pe cărare şi îi făcu loc. N-o să dea sfoară-n ţară.

Ajunseră la colibă. În spatele perdelelor se vedea lumină.

Catherine îşi împreună mâinile.

— Vrei s-o vezi pe Madeleine?

— Nu. Nu voia să se întâlnească cu ea. Era nedumerit de descoperirile pe care le făcuse. Crezuse că n-o să-l mai atragă niciun copil, dar, în timpul convalescenţei, descoperise contrariul. Insula era mică şi o va vedea pe Madeleine curând. Se scuză grăbit.

— Încă n-am ajuns acasă. N-am vorbit decât cu Rainiaro şi cu câţiva dintre băieţi. Vreau să dorm, *chérie.*

— Desigur.

O tăcere jenantă se lăsă între ei. Văzu reţinerea Catherinei.

— Ce e, Catherine?

Ea trase aer în piept şi răspunse:

— În legătură cu plecarea mea la Paris...

Danton ştia că asta va urma, mai devreme sau mai târziu. Îşi dorea prea mult libertatea ca să renunţe.

— Cred c-ar fi mai bine ca Madeleine şi cu mine să aşteptăm până în martie. Mi-ajunge ce s-a întâmplat şi n-aş vrea să ne mai pască şi o furtună, îşi strânse degetele. N-o să te deranjăm. Am să am grijă şi de Madeleine.

Amânarea îl surprinse foarte tare.

— Când ai ajuns la concluzia asta?

— Din ziua în care am...

— ... făcut focul.

Ea dădu din cap, îşi privi degetele apoi se uită la el.

— Voiam să-l las să ardă dar mi-am dat seama că nu puteam să-ţi fac rău ţie şi alor tăi şi am încercat să-l sting. A fost un accident dar a fost cauzat de ceva în legătură cu Madeleine.

— Ce? ridică el nelinişţit sprâncenele.

— Am descoperit-o pe Madeleine jucându-se cu un pistol. Nu era încărcat. Ridicase o scându-ră din duşumea şi găsise o cutie cu arme.

— *Maudit*, Catherine, ar fi trebuit să-mi spui.

— Ştiu.

— Ce-ai făcut cu armele?

— Le-am pus bine ca să nu mai poată ajunge la ele.

Era furios pe el:

— O să vă mutaţi în casa mea.

— Nu e nevoie, spuse ea repede. Nu cred că mai e vreun pericol. Am controlat.

Danton inspiră adânc:

— Cred că trebuie să-mi cer scuze pentru felul în care locuieşti.

— Dar n-aveai cum să te pregăteşti pentru sosirea mea.

Şi nici nu-ţi trebuia aici o femeie şi un copil. Am înţeles acum că mă ţineai pe insulă nu ca să mă pedepseşti ci pentru că te gândeai la binele meu şi al ei. Trase aer în piept şi oftă: nu ştii ce greu mi-a fost să recunosc asta.

— Cred că ştiu.

— Mi-ar plăcea, totuşi, s-o duc pe Madeleine la Paris. Dar n-am să mai aduc vorba până la primăvară.

Danton era mulţumit de perspective. Fără aceste discuţii dintre ei, viaţa putea fi foarte dulce. Gândindu-se la zilele care aveau să vină, zâmbi şi zise:

— Poţi să stai, Catherine, cât vrei.

Florile de jacaranda căzură peste Catherine ca o ploaie violentă. Stătea pe o bancă veche şi tăia lămâie să facă punch. Mirosul amarilelor se amesteca cu mirosul citricelor.

— Dau o petrecere, mama. Madeleine se juca cu păpuşa lângă arbuştii sălbatici de cafea. Drept farfurii, folosea frunze. Pe fiecare aşează câte o bobiţă ca de cireaşă. Zic că sunt biscuiţi. Toată lumea are câte unul, iar Nanette poartă rochia pe care i-ai făcut-o tu de ziua mea.

Zâmbind, Catherine îşi şterse zeama de pe mâini. Imaginaţia fiicei ei devenise singura ei resursă; din fericire, Madeleine putea inventa şi crea orice.

Madeleine îşi plimbă păpuşa. Catherine dorise să fi avut destul material să-i facă şi fetiţei o rochiţă nouă. Dar nu mai avea. Rochiţa păpuşii o făcuse dintr-o rochie veche de-a ei, care nu mai putuse fi reparată. Ţesătura se subţiase atât de mult în unele locuri, încât ar fi putut să se rupă oricând.

— Pot să-l invit pe domnul pirat la ceaiul meu?

— Nu, răspunse Catherine imediat.

— De ce nu? Nu l-am văzut de o groază de ani.

Catherine îşi reţinu un zâmbet. Madeleine încă nu ştia diferenţa între săptămână, o lună şi un an. Pentru ea erau încă o eternitate.

— Pentru un domn Pirat s-a întors de abia de o zi şi este foarte ocupat.

— N-am cu cine să mă joc, se plânse Madeleine.

— O ai pe Nanette.

Medeleine îşi ţuguie buzele.

— E urâtă şi nici nu vorbeşte.

— Madeleine, o certă Catherine. Credeam c-o iubeşti pe Nanette.

— O iubesc dar n-are păr. Uite-te. Vezi, mama, îi cade părul.

Catherine inspectă păpuşa. Când fusese nouă, părul

negru avusese o coafură stil cu zulufi de fiecare parte a feţei. Cu timpul, zulufii se lungiseră şi se pierduseră în traversarea a doua continente. Mai rămăseseră câteva fire, dar copilului îi era greu să accepte.

— Da. Are nevoie de alt păr. Să mă gândesc ce putem face.

— Cât îţi trebuie să te gândeşti?

Întorcându-se de la lămâi, Catherine spuse.

— După ce termin punch-ul am să mă ocup de tine.

Madeleine tăcu apoi se încumetă:

— Dar nu pot aştepta toată ziua.

Catherine râse.

Deodată, faţa dezamăgită a fetiţei se lumină:

— Am o idee, mama!

Înainte să apuce să întrebe, Madeleine intră în colibă şi se întoarse cu foarfecele de la trusa de cusut.

— Am să tai din părul nucilor de cocos şi o să-l lipim pe capul păpuşii, spuse ea mândră.

Arcuindu-şi sprâncenele, Catherine o privi pe Madeleine cu neîncredere şi încercă s-o descurajeze:

— Nu cred că se poate.

— Ba da, se poate, insistă Madeleine încăpăţânată. Trebuia S-o lase să se descurce singură. Nu putea să nu

observe firele caraghioase de pe capul păpuşii.

— Bine, Madeleine, dar fii atentă cu foarfecele, spuse ea îngrijorată deşi începuse s-o înveţe elementele de bază ale cusutului şi Madeleine ştia să folosească foarfecele care oricum nu erau ascuţite. Chiar dacă ştii să le foloseşti, ai grijă de vârfuri. Să faci aşa cum te-a învăţat mama.

Madeleine lăsă vârfurile în jos. Aşa.

— Sigur. Stai pe-aproape ca să mă auzi când te chem.

— Da, mama. Păşea atentă cu foarfecele în jos în prelungirea mâinii. Făcu vreo zece paşi şi se opri lângă nişte tufe de piper.

Catherine îşi reluă activitatea. Ceea ce începuse ca o aventură era acum noutatea folosirii foarfecelor.

Albinele zumzăiau în aerul după-amiezii. Ploaia căzută în timpul nopţii înviorase totul. Pământul se uscase sub căldura toridă a soarelui, iar parfumul florilor jacaranda era şi mai puternic.

Catherine se sculase devreme şi se dusese la livada de lămâi de unde culesese câteva fructe. Se hotărâse să facă punch pentru tot echipajul şi spera că ei vor accepta împăcarea pentru că Danton se întorsese. Lui Antonio şi lui Eduardo trebuia să le ducă personal un ulcior. Nu mai trebuia să se ferească de cei doi spanioli. Erau ei înalţi ca

nişte girafe şi musculoşi ca nişte lei, dar avuseseră grijă de Danton în Zanzibar. Loialitatea lor o făcea să-i respecte.

Tăie un nou fruct şi zeama ţâşni pe mâinile ei. Ar fi trebuit să-i ceară bucătăresei un fund, dar acum începuse şi n-avea rost să-şi întrerupă treaba.

Se întreba dacă Danton o va vizita azi. N-ar fi trebuit să se aştepte la vizita lui pentru că avea alte probleme, dar sărutul lui fusese mai mult decât mulţumirea reîntoarcerii acasă. Se simţiseră fizic unul pe altul şi îi păruse rău când Danton trebuise să plece.

Îşi amintise cât de mult îi lipsise. Cât de mult îi lipsise sărutarea, tovărăşia şi prietenia lui.

Singurul ei prieten fusese Hadi dar şi el fusese respectuos şi rezervat. Nu putuse vorbi cu el despre subiecte mai vaste. Şi nu-l sărutase niciodată. Era surprinsă că relaţia ei cu Danton Cristobal era acum o prietenie liniştită. Nu crezuse că va dori tovărăşia unui pirat. Nu crezuse că nu va ţine seama de aparenţe.

După ce tăie şi ultima lămâie, îşi clăti mâinile cu apă dintr-o sticlă:

— Madeleine? strigă ea. Aşteptând răspunsul nu ridică ochii. Îşi luă şervetul din poală şi-l puse deoparte: Madeleine?

Nevenind niciun răspuns, Catherine ridică ochii şi văzu că lângă tufele de piper nu era nimeni:

— Madeleine?

Nimic.

Se ridică şi o căută din ochi. Se uită spre colibă, spre grădina de flori, dar zadarnic. Nicăieri nu se zărea vreo pată de roz.

— Madeleine: strigă ea cu nerăbdare. *Viensici!*

Dar Madeleine nu veni.

Catherine încercă să-şi păstreze calmul să nu intre încă în panică. Madeleine se rătăcise şi probabil că acum tăia tot ce găsea pe insulă. Cine ştie pe unde era acum. Dar, când o va găsi, îi va arăta ea.

Danton nu era nici adormit, dar nici treaz. Venise în locul acela ca să poată auzi cântecul cucului din vârful copacilor şi să se încălzească la soare. Veranda deschisă de la dormitorul lui era prea tentantă. Întins în hamac, ţinea un braţ îndoit peste frunte şi un picior atârnat; se legăna uşor. Sforile legate de portic scârţiau; parcă era un cântec de leagăn. De câte ori zăcuse el aşa în miezul zilei? Rana îl făcuse leneş. Dar ce rană? Era sănătos tun, iar lenea sa venea dintr-un sentiment de pace.

Se hotărâse să renunţe la piraterie. Nu ca să se întoarcă

la viaţa de dinainte. Asta murise odată cu soţia şi fiul său. În Spania nu putea să mai calce decât dacă îşi răscumpăra greşeala. Şi asta nu putea s-o facă decât cu ajutorul hărţii şi a diamantului de şaisprezece carate din punguţa lui Sadi.

Deşi Danton nu căutase niciodată diamantele furate de Sadi, ştia că nu apăruseră pe nicio piaţă.

Pentru că diamantele formau o colecţie aparte, Danton presupusese că turcul le va vinde treptat şi se va îmbogăţi. Dar, se părea că Sadi le îngropase. Asta reieşea din harta pe care o găsise în punguţă alături de un diamant care amintea de comoara regală.

Dacă găsea diamantele, se putea întoarce să i le ducă regelui Filip şi să-i ceară iertare. Acum trebuia să găsească insula pe care, conform însemnelor de pe hartă, Sadi îngropase diamantele. Dracu ştie, dar soluţia părea prea simplă. Va trebui să caute bine locul, dar nici când îl va găsi, nu avea certitudinea că presupunerea lui era corectă.

Dar, dacă găsea diamantele, înapoierea lor însemna pentru el sfârşitul unei călătorii care-l transformase într-un om dezamăgit. Nu putea reînvia trecutul. Fiul lui nu va mai putea niciodată sta în braţele sale şi nici nu va mai putea face dragoste cu soţia lui. Trebuia să meargă înainte.

Trebuia să reînceapă să trăiască. Danton suspină şi muşchii i se relaxară. Căldura soarelui îl învăluia. Gândurile lui pluteau în întuneric.

Nu ştiu cât dormise dar se trezi tras de păr şi îi simţi prezenţa. Deschizând pleoapele văzu nişte ochi albaştri înfricoşaţi. Pupilele dilatate păreau nişte pietre semipreţioase rotunde şi şlefuite. Pe faţa copilului se citea un sentiment de vinovăţie.

Danton mormăi.

— Nu mă omorî, *monsieur Pirate*, şopti ea. Am greşit. Bărbia ei trecu peste marginea hamacului şi se retrase repede înapoi.

— Ce? întrebă el încercând să se Trezească.

— Să nu mă spui mamei. Te rog.

Din tonul ei, Danton înţelese că necazul ei era serios.

— Madeleine, ce-ai făcut?

Închise brusc guriţa ca şi cum Danton i-ar fi dat un elixir. Îi întinse foarfecele. Danton se încruntă:

— Mama nu te lasă să umbli cu foarfecele, nu-i aşa?

Copilul încuviinţă din cap:

— Mi le-a dat. Dar nu trebuie să mă tai sau să tai ceva.

— Te-ai tăiat?

Dădu din cap în semn că nu. Atunci Danton înţelese.

— Înseamnă c-ai tăiat ceva ce nu trebuia.

— Îhî.

Se ridică şi se încruntă nefiind prea sigur că vrea să ştie. Chiar îi lipsise vorbăreaţa asta mică?

— Ce ai tăiat, Madeleine?

Îi întinse o şuviţă de păr. Neagră, lungă. A lui.

Începură să-l mănânce palmele şi nu s-a putut abţine să nu-şi frece bărbia. Trebuia să se controleze. Nu era decât un copil, iar copiii nu ştiu ce e bine şi ce e rău. Oare?

— Foarte urât din partea ta, scumpo, mârâi el adunându-şi părul pe umărul stâng.

— N-ai să mă spui, nu-i aşa? zise Madeleine uitându-se la el cu o privire în care se citea speranţă şi îngrijorare.

— De ce mi-ai tăiat părul?

Calmul cu care pusese întrebarea o făcu să se liniştească.

— Pentru păpuşă. Nanette. Uite-o acolo. Madeleine se răsuci şi luă de jos ceva zdrenţuit. N-are păr şi e urâtă. Voiam să tai nişte păr de la nucile de cocos, dar n-am putut. Foarfecele alunecau şi am încercat din nou. Dar nuca aia era tare şi verde şi n-avea păr şi nu puteam să mă urc în copac. L-am scuturat dar n-au căzut nuci. Şi aşa m-am trezit aici pentru că mama mi-a spus că te-ai întors

şi voiam să te invit la ceai, dar mama mi-a zis că nu. Trase aer în piept şi adăugă serioasă: mă bucur că te-ai întors şi că nu te-au omorât oamenii răi. Noi am crezut c-ai murit şi mama a plâns foarte mult.

Catherine plânsese pentru el? Danton căzu pe gânduri.

— Când te-am văzut aici legănându-te şi tot părul ăsta... Se potrivea cu al păpuşii. Madeleine îi întinse păpuşa ca să-i arate că are dreptate. Chiar se potriveşte. Pot să mai tai?

— Ai tăiat deja, răspunse el sec. Buza de jos a copilului începu să tremure şi el continuă. Păstrează ce ai tăiat.

— O să mă spui?

Danton se gândi la ce ar fi urmat dacă i-ar fi spus.

O cunoştea bine pe Catherine. Pedeapsa ar fi fost pe măsura greşelii dar, oare, pedepsele erau bune? Aşa era Madeleine. De ce să-i înăbuşe energia creatoare? Chiar dacă nu-i plăcea să recunoască, îl atrăgea felul ei de a fi.

— Nu cred că trebuie să-i împuiem capul mamei. Copilul zâmbi larg deschizând gura ce păru canalul Mozambicului. Şi aşa trebuia să mă tund.

Madeleine întinse mâinile încercând să-l îmbrăţişeze: îmi place de tine.

Danton deveni rigid. Afecţiunea fetiţei îi topea reţinerile.

Fără să ■ se mai gândească începu s-o mângâie pe spate. Era stângaci pentru că nu era obişnuit cu asta. Trecuse prea mult timp.

— Chiar îmi place de tine. Nu eşti urâcios. Eşti bun.

— Hm, mormăi el. Mai bine ai lăsa păpuşa aici. Am să găsesc pe cineva care să-i coasă părul.

— Mulţumesc! Se îndepărtă. Acum o să fim prieteni, iar eu o să stau aici cu tine pentru totdeauna şi tu o să fii tatăl meu.

Danton se înecă şi începu să tuşească cu putere.

— Nu-i aşa c-ar fi frumos, *monsieur Pirate?*

Danton nu putu răspunde.

— Nu-i aşa?

Insistenţa ei cerea un răspuns pe care nu putea să i-l dea. Mormăi, iar Madeleine luă asta ca pe un răspuns afirmativ...

Mierda, avea acum un aliat periculos de care era legat prin nimicurile unui copil de patru ani.

Noaptea, Danton se aşeză în cămaşă de noapte la biroul lui în colţurile căruia ardeau două lumânări lungi; la lumina lor Danton studia harta lui Sadi. Se chinuia cu hârtia asta prea mică, cu cerneala ştearsă de apă sau grăsime. Porcul îşi pusese mâncare pe piept. Imaginea reprezenta o insulă,

una dintr-o mie. Erau marcate punctele cardinale care nu prea-l ajutau pentru că ele nu indicau decât poziţia insulei. În conturul insulei fusese trasat un cerc ca şi cum ar fi fost vorba de o crăpătură... poate un vulcan. Prin cerc trecea un râu trasat cu cerneală roşie. Iar în partea de nord-vest a sferei era un X. Nu era foarte original dar mergea.

Obosit de atâtea gânduri, Danton îşi întinse picioarele şi scoase acul din trusa lui marinărească pe care şi-o adusese mai înainte. Îşi umezi degetele cu salivă şi trecu câteva fire de păr prin urechile acului, bău un pahar de Madeira şi se apucă de cusut. Cu o mână sigură, obişnuită cu repararea pânzelor, Danton începu să prindă părul de capul păpuşii. Nu ştia ce-i venise şi de ce făcea el asta. Îşi zise că nu apucase să i-o dea bucătăresei şi pentru că găsise blestemata asta de jucărie într-un coş de lângă biroul lui, se gândi să se amuze. În timp ce cosea, putea să se gândească la hartă. În plus, trebuia să-şi intre-n mână. Nu mai cosese nimic de când venise din Spania în Madagascar, după ce fusese închis. Se angajase ca marinar şi muncise mult.

Numai că ceea ce făcea acum era treabă migăloasă. Danton mai bău o înghiţitură şi-şi reluă lucrul.

Aşa cum muncea, o să stea aici toată noaptea.

Se gândi la Estebar. Fiind plecat pe mare, îl văzuse destul de puţin, dar, oricum, era imaginea ideală a unui fiu. Acum începea să-şi pună întrebări. Nu prea avusese grijă de fiul său. Nu-i reparase niciodată o jucărie. De aspectele astea se ocupa mama sau servitorii. Nu-i sărbătorise nicio aniversare. Venea doar, îl lua în braţe în timp ce servitorii se ocupau de detalii.

Acum, că era pirat şi văzuse şi cealaltă faţă a vieţii, înţelese cât de egoist fusese stilul său aristocratic. Ar fi trebuit să se implice mai mult în existenţa copilului său.

Pe la ora unu, când ceasul de aur marcă ora, ceva îi lumină mintea. Bătaia îl aduse la realitate: Era mai importantă creşterea unui copil decât o prezenţă devotată.

Capitolul 12

— Oare vomită? întrebă Danton nerăbdător ca şi când faptul că era vorba despre boală l-ar fi făcut şi pe el să vomite.

— Simt că am să vomit, mama.

Şi Catherine se simţea rău dar îi era jenă să recunoască în faţa lui Danton că-i vine să vomite. Le luase cu el pe dealuri ca să le arate cum extrag băştinaşii uleiul folosit pentru obţinerea parfumurilor din florile de ylang-ylang. La început, mirosul fusese plăcut, mai apoi, însă, devenise aşa de puternic c-o apucase durerea de cap.

— O să vomite? repetă Danton.

— Nu cred. N-a vomitat decât o dată, îl linişti Catherine. Pe când avea doi ani. Călătorea pe cămile pe muntele Jammu. O ţineam în poală dar soarele şi drumul au dat-o gata. Amintindu-şi, Catherine zâmbi. N-am ştiut că aceste animale sunt aşa supărăcioase. Supărată că în coama ei se întâmpla ceva, creatura a întors capul, a clipit şi a încercat s-o ciupească pe Madeleine de genunchi

— Muntele Jammu? întrebă Danton privind-o pe Madeleine. Catherine îi urmări privirea. Madeleine îşi

ridicase poalele rochiţei acoperindu-şi nasul.

— Din India. Răspunse ea neinsistând. Madeleine, lasă-ţi rochiţa.

Fetiţa se supuse zâmbind.

— Mi se face rău de mirosul ăsta.

Catherine se întrebă dacă n-ar fi bine să-i sugereze lui Danton să plece de acolo, dar nu vru să-l jignească. Excursia era ideea lui.

Suspină, lăsându-l pe el să hotărască plecarea, dar el nu spunea nimic. Părea interesat de munca localnicilor.

Danton îşi trecu mâna prin păr pentru a împiedica şuviţele mai scurte să-i intre-n ochi. Tăiase vreo trei încă de când venise, în urmă cu două săptămâni. Stilul anterior fusese sălbatic şi dezordonat şi se potrivea unui pirat. Pe cât fusese de intrigată de vechea lui nesupunere, pe atât era, acum, de încântată de noul stil mai îngrijit, dar tot cu cercel.

La prima lor întâlnire păruse un nobil necizelat. Văzându-i acum trăsăturile frumoase, cămaşa albă, pantalonii verzi şi cizmele negre, fu convinsă că era un aristocrat.

Danton nu adusese vorba despre trecutul său de atunci de când îi mărturisise că ar vrea să discute despre viaţa lui

anterioară. Nici ea nu-l întrebase; nu avea niciun drept, deşi ardea de nerăbdare să afle despre soţia lui. Cine fusese? Ce se întâmplase cu ea? Curiozitatea ei creştea cu fiecare zi.

Catherine îşi aminti de după amiaza când Madeleine dispăruse cu foarfecele. O găsise la Danton acasă, în jurul lui jucându-se cu colecţia de cutii din lemn de nuc, pe când Danton îşi făcea curat pe birou. Când intrase ea, se uitaseră unul la altul conspirativ. Dar când îi întrebase ce puneau la cale, niciunul nu-i răspunsese. Uluitor pentru Madeleine care nu putea să ţină un secret.

Danton le invitase la masă. Era prima invitaţie de când sosise pe insulă. Nu putea să refuze.

În seara aceea, când o culcă pe Madeleine, Nanette fu de negăsit. Madeleine nu se culca niciodată fără ea şi Catherine crezu că o să facă un tărăboi nemaipomenit. În loc de aşa ceva, Madeleine ridicase din umeri şi spusese că poate a uitat-o pe afară.

A doua zi, Danton o aduse pe Nanette cu păr negru şi cusut în şuviţe. Catherine îl întrebă de la obraz de ce şi-a cusut părul pe capul păpuşii. Drept răspuns, îi zâmbi şi-i spuse că asta era treaba lui şi a fetiţei.

Deşi aproba prietenia dintre Danton şi Madeleine, era

îngrijorată de ataşamentul acesteia. În martie, când voi părăsi insula, copilul va suferi, îşi dorea aşa de mult un tată. Georges Claude nu fusese atât de atent cu ea. Pentru Madeleine, existenţa unui bărbat care să-i acorde toată atenţia era o experienţă nouă. Nici Hadi nu făcuse aşa ceva.

— N-am să vomit, mama, dacă plecăm de aici.

Sugestia fetiţei o scoase pe Catherine din gândurile ei şi o făcu să-şi îndrepte atenţia asupra propriului stomac care dădea semne de nelinişte.

— Cred că-i o idee bună. Fără să mai aştepte părerea lui, se îndreptă spre un copac, Danton le urmă.

Toţi trei se aşezară la umbra Copacului şi, de aici, îşi continuă observaţiile.

O duzină de femei îmbrăcate în veşminte viu colorate, unele având copii legaţi în spate, munceau în jurul arborilor ylang-ylang. Ramurile erau tăiate ca să poată fi la îndemâna culegătoarelor. Crengile cădeau uşor, pline de flori. Era impresionată de discurile pe care le purtau pe cap. Culegeau florile repede şi le îndesau în coşurile lor.

Un vas de cupru care fierbea emana un miros puternic. Bărbaţi înfăşuraţi în sari puneau cutiile cu flori în distilerie. Florile cădeau într-o cascadă galbenă, strălucitoare. Uleiul

începu să curgă şi umplu un vas mic. Dulceaţa esenţei o făcu să-i dea lacriminile, chiar fiind la distanţă.

Văzând-o gata să plângă, Danton chicoti:

— Hai să mergem înăuntru.

Catherine încuviinţă bucuroasă.

Fără să ezite, Madeleine îl luă pe Danton de mână. Catherine observă că nici el nu se feri. Rezerva ei o opri să-i zâmbească încurajator fetiţei.

La o oarecare distanţă de locul unde se lucra, era o casă acoperită cu iarbă. Pereţii erau din lut care păstrau răcoarea în interior. Unii membri ai tribului lui Rainiaro coborâseră din munte ca să ajungă la strânsul florilor ylang-yiang. Înăuntru, Raniala gătea orez pe o sobă care se aerisea printr-o gaură din tavan.

Bătrâna malgaşă ridică ochii şi zâmbi. Îi ură bun venit lui Danton în limba ei şi le făcu semn să se aşeze pe rogojinile bozaka.

Catherine îşi revenise şi mirosul de pui cu mirodenii şi usturoi îi treziră foamea. Luă loc lângă Madeleine care stătea cu picioarele încrucişate pe duşumea.

— Nu mai mi-e rău, mama, pentru că nu mai miroase de la florile alea.

Danton se aşează în faţa ei şi-şi îndoi picioarele cam cum

făcuse Madeleine. Cizmele frumoase îi scoteau în evidenţă picioarele musculoase. Datorită poziţiei, pantalonii se mulară nemailăsând-o să-şi imagineze nimic.

— Ţi-e foame, *mon petit maki sauvage*? Şi, senzualitatea cuvintelor o făcu să roşească. O prinsese uitându-se la el ca şi cum ar fi vrut să-l devoreze.

— Da, murmură ea. Răspunse uimită şi neîndrăznind să-i întâlnească privirea.

Raniala puse castroanele în faţa lor apoi se aşeză alături pe o rogojină ţesută. Pe când femeia mânca, i se adresă lui Danton.

— *Aloalo*, gesticulă ea cu degetele ei boante.

— Ce spune? întrebă Catherine bând o gură de apă.

Danton îi traduse.

— A spus că a ţinut un post al morţilor şi a avut o viziune.

Catherine începuse să înţeleagă unele din credinţele băştinaşilor din grupul Merina. Oamenii spiritualizaţi – cărora le aparţineau Raniala şi Raniaro, erau foarte religioşi, credeau în toteme şi în ritualuri de înmormântare sacre, în deshumarea morţilor, ceea ce Catherine nu prea considera a fi o practică prea ortodoxă, dar nici nu-i putea condamna pentru că erau diferiţi.

Raniala îşi continuă povestea, mâinile ei arătau spre cer, spre nori şi păsări.

Danton zise:

— A văzut un do – şarpe – şi din capul lui a ieşit un roi de insecte: unele zburau, altele se târau. S-au răspândit în pădure devorând copacii şi animalele.

Faţa bătrânei se întristă: *Tsy misy ala.*

— Dacă nu există nicio pădure, traduse Danton.

— *Tsy misy mna.*

— Nu există apă.

— *Tsy misy vary.*

— Şi nici orez.

Catherine ştia cât de important e orezul pentru malgaşi. Era hrana lor obişnuită. Măsurau chiar timpul în pregătirea orezului.

— Domnule pirat, spuneai că pe insula ta nu sunt şerpi răi, spuse Madeleine băgându-şi lingura în castron ca să scoată o bucată de pui. Spune-i aşa şi ei ca să nu-i mai fie frică.

Danton se adresă femeii, traducându-i cuvintele fetiţei. Catherine fu încântată de acest gest.

Profilul lui Danton îi acapară atenţia; îi studie linia nasului şi grosimea buzelor. O să se sature vreodată să-l

privească? Raniala se întoarse apoi spre ea: Raniala a mai avut o viziune. Despre tine.

— Despre mine? strigă Catherine.

— *Zanahary*, spuse Raniala uitându-se direct la Catherine.

— Creatorul, spuse Danton.

— *Zanahary ampongalahy Kabary.*

— Creatorul şi-a bătut toba şi a început să vorbească.

Catherine înghiţi în timp ce Raniala îşi continuă monologul. Cuvintele pe care le rostea aveau o muzicalitate deosebită. Începu să se agite şi, în final, zâmbi. Întinse mâinile spre Catherine şi dădu din cap.

Degetele bătrânei erau ca un pergament cald înfăşurat prea strâns în jurul unor braţe: *La botine femme*, spuse ea într-o franceză perfectă. Se ridică apoi să cureţe castroanele şi să pregătească orezul pentru următoarea masă.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Catherine.

— A spus că a venit la ea Creatorul şi i-a spus că eşti o femeie bună. O femeie bună, se opri şi se uită la ea contemplativ, pentru mine.

Catherine se îndreptă, făcându-şi de lucru cu firele de iarbă de la capătul rogojinii ei. Oh...

— A spus că El nu greşeşte niciodată. Că ai venit pe insulă pentru a mă salva pe mine.

Ea râse nervos:

— De cine?

— De mine. Intensitatea vocii lui o înfăşură şi rămase nemişcată.

— Aş vrea nişte ciocolată, spuse Madeleine spulberând vraja dintre ei. Mai ţii minte, mama, când mi-a dat omul acela?

— Da, mai ţin. Dar gândurile ei nu erau nici la ciocolată şi nici la ducele englez care-i dăduse ciocolată fetiţei în India. Danton îi susţinea privirea, iar ea abia putea să respire. Privirea lui îi pătrundea în suflet. Dacă ea trebuia să-l salveze, pe ea cine o va salva ca să nu se îndrăgostească complet de el?

Madeleine îşi puse mâinile în mâinile lui Danton:

— Vreau să mă-ntorc acasă. Pot să iau un biscuit cu portocale făcut de Tanala, mama?

Întrebarea copilului străpunse tăcerea fragilă dintre Catherine şi Danton. Fără să-i dea femeii ocazia să răspundă, Danton o luă pe Madeleine în braţe apoi o puse pe umeri.

— Ştiai că am ciocolată? întrebă el.

— Ai! strigă ea. Vreau şi eu.

— Madeleine, o atenţionă Catherine ridicându-se, cere frumos.

— Îmi daţi şi mie, domnule pirat?

— Da, Maddie, sigur că da. Danton se ridică, se îndreptă spre ieşire şi se aplecă pentru ca Madeleine să nu se lovească la cap.

Afară, un vânt din ce în ce mai puternic împrăştia norii care se rostogoleau peste dealurile de un verde intens care în lumina soarelui de amiază păreau albastre.

— Se apropie musonul, observă Danton. Mai bine ne-am întoarce, altfel o să ne prindă ploaia, continuă el şi ea înţelese ce voia să spună.

Catherine se gândi la noaptea când el se întorsese, la picăturile reci care cădeau peste ei, la gura lui acoperindu-i gura, la dorinţa de a fi în braţele lui, la siguranţa pe care o simţise alături de el. Ce bine ar fi dacă viaţa ar fi aşa de simplă! Dar, nu-şi putea permite să uite ceea ce dorea, speranţele ei, visele ei de viitor. Locul ei şi al fetiţei nu era aici, ci în Franţa.

Trebuia să-şi amintească mereu asta, altfel nu se va mai întoarce la civilizaţie.

Mai târziu, când Madeleine dormea dusă, Catherine nu

se putu opri să nu se imagineze în braţele lui Danton. Se gândea la profeţiile bătrânei. Fusese trimisă aici să-l salveze pe Danton. Acum, însă, trebuia să se salveze ea de el, pentru că nu se gândea decât la el, nu-l dorea decât pe el. Nu mai simţise o astfel de atracţie faţă de un bărbat de când îl cunoscuse pe Georges Claude Le Clerc.

Danton Cristobal o făcea să dorească să redescopere plăcerile dintre bărbat şi nevastă – pentru că asta îi lipsise în căsătorie. Faptul că Danton nu era soţul ei era un argument slab. Îl dorea şi nu-i păsa că nu erau căsătoriţi. Gândul ăsta o înfricoşa aşa că respinse invitaţia la masa din seara aceea. Trebuia să stea de-o parte. Trebuia să rămână neutră. Altfel avea de suferit. Nu ştia cât va mai putea continua cu dialoguri politicoase şi aluzii. Era o tortură nemaipomenită, care o făcea să sufere. Catherine se răsuci pe-o parte şi-şi ridică aşternutul până sub bărbie. Musonul făcea ravagii în noapte. Tremură auzind urletul vântului. Acoperişul foşnea de câte ori vântul năvălea asupra colibei. Câteva picături de ploaie pătrunseră printre mănunchiurile de iarbă. Tencuiala începu să se înmoaie degajând un miros de băligar şi clei. Catherine suporta ploaia. Îi plăcea ropotul ei; vântul, însă, o îngrozea. La un moment dat bătea atât de tare încât se părea că un stup

întreg era în fierbere. Picăturile de ploaie loveau sistematic în fereastră, iar trunchiurile palmierilor se îndoiau. Ramurile de Jacaranda scârţâiau şi zgâriau geamul ca nişte gheare. Simţea curentul învăluind-o din toate părţile. Şi-ar fi luat înapoi declaraţia de independentă, dacă asta ar fi însemnat să nu fie singură în aceste momente. Nu ştia ce să facă: s-o scoale pe Madeleine şi să se ducă la Danton sau să stea liniştită. Se gândea c-o să râdă de frica ei.

Apoi musonul se potoli.

Catherine se ridică strângând plapuma la piept. Ascultă atentă dar nu mai auzi urletul vântului. Doar răpăitul ploii şi zgomotul stropilor din tavan.

În depărtare se auzi un muget care devenea tot mai puternic şi care, la un moment dat, izbi coliba. Acoperişul de paie fu spulberat ca şi cum ar fi fost luat de o mână invizibilă. O rafală de vânt pătrunse în interior răscolind hainele şi pantofii de pe rafturi şi răsturnând vasul cu flori portocalii pe care Madeleine îl pusese pe masă.

— Mamă, sări Madeleine.

Catherine alergă de la locul ei spre fetiţă.

— Să nu te temi. Hai, *mon chou!* Trebuie să ne adăpostim!

Luă copilul în braţe. Rafalele de ploaie căzură peste ele

udându-le leoarcă. Catherine căută dulapul care era suficient de mare pentru amândouă.

Catherine intră prima şi o trase şi pe Madeleine după ea. Întinse mâna şi trase uşile. Înăuntru era întuneric beznă. Madeleine începu să ţipe şi mai tare:

— Vreau afară, vreau afară! N-am loc şi e întuneric la fel ca în covorul domnului pirat!

Catherine o luă în braţe: Ştiu, *mon chou*, dar nu se poate. Afară e vânt.

Musonii din India erau mai uscaţi şi mai blânzi. Ploaia era relativ puţină. Chiar dacă ar mai fi trecut printr-o astfel de furtună, ştia că dacă vântul putea să ia un acoperiş, putea să ia şi un copil. Nu voia să pună în pericol viaţa copilului şi spera să poată ajunge la casa lui Danton unde ar fi fost în siguranţă. Se întrebă dacă el auzise grozăvia de afară.

Timpul trecea încet. Începuse să toarne, iar Madeleine nu se lăsă deloc liniştită. Iar ochii ei începură să se umple de lacrimi pe care şi le înghiţi. N-avea voie să fie slabă.

— Danton o să vină să ne ia, încercă Catherine să se liniştească şi s-o liniştească şi pe Madeleine.

— Nu vreau să mai stau într-un loc ca ăsta, mama.

Catherine îi strânse capul la piept: nici eu.

Furtuna urlă şi, la un moment dat, Catherine avu impresia că-şi aude numele. Apoi, chemarea fu mai clară.

— Catherine! striga vocea baritonală a lui Danton.

Şi Catherine se simţi uşurată.

— Aici! O strânse pe Madeleine. Ai văzut? Ştiam că o să vină. Uşa se deschise şi apa năvăli peste ea. Danton îngenunche în faţa intrării. Părul îi era plin de apă, iar îmbrăcămintea i se lipise de piept. Catherine, eşti bine?

— Da.

— Maddie, scumpo, vino aici. Danton întinse braţele şi Madeleine se repezi spre el.

— Mi-e frică! Şi mamei i-e frică!

— *Chérie*, ia-mă de mână.

Catherine îl prinse de mână şi se târî afară. Se bucura de puterea şi siguranţa pe care o oferea Danton şi-şi îngropă obrajii în gulerul lui. Nu-i păsa dacă pare neajutorată şi îngrozită.

— Mergem în casă? Ţine-mă de mijloc, Catherine o sfătui el. Vântul îi fluturacămaşa de noapte. Era desculţ ca şi cum zgomotul l-ar fi luat chiar din pat.

Danton o prinse pe Madeleine de subţiori. Catherine făcu aşa cum îi spusese el; îl prinse de talie şi se sprijini de el.

Antonio şi Eduardo apărură în pragul uşii cu felinare. Eduardo încercă s-o ia pe Madeleine dar aceasta îşi înfundase faţa în umărul lui Danton, iar Danton nu-i dădu drumul. Se adresă repede spaniolilor şi aceştia începură să scoată praful de puşcă şi armele din încăperea demolată.

Danton folosi felinarul lui Antonio ca să lumineze drumul. În curând, în faţa ochilor le apăru clădirea roz cu lumânări pâlpâind la ferestre. Danton împinse uşa care, lovită de vânt, izbi peretele, stingând lumina din hol. Înjurând, închise uşa şi se îndreptă spre camera de primire.

Aici, ardeau lumânări groase în suporturi metalice prinse în perete. Tanala, cu părul împletit într-o coadă, stătea pe un scaun; când îl văzu, se repezi în întâmpinarea lor.

— Doamnă! Doamnă! îşi frânse ea mâinile.

Danton i se adresă, iar ea părăsi încăperea în grabă.

— I-am spus să încălzească puţină apă pentru ceai şi pentru baie. Danton aruncă un maldăr de perne de pe divan şi o aşeză pe Madeleine care tremura şi nu voia să-i dea drumul. O să fie bine, scumpo, rosti el cald. Inima mamei se umplu de tandreţe. O să am grijă de tine. Dădu la o parte şuviţa de păr de pe fruntea copilului. Jur pe viaţa mea şi de data asta nimic n-o să mă-mpiedice. Se uită,

apoi, la Catherine: Nu mai puteţi sta în coliba aia.

Catherine se simţea sfâşiată de emoţie. Danton spusese clar că, de acum, vor sta cu el. Cum mai putea ea să-l ţină la distanţă?

Alternativele erau puţine şi niciuna nu era de bun simţ.

Cu o voce calmă, Catherine răspunse: O să stăm cu tine.

Capitolul 13

— Bea asta, zise Danton punându-i în mână un pahar de cristal. E rom şi lămâie. Nu prea era convins că ea o să accepte acest punch. Când degetele ei tremurătoare apucară paharul, Danton se aşteptă ca ea să-l bea.

— Credeam că ni se pregăteşte ceai.

— Ai prefera?

— Nu. Duse paharul la buze şi sorbi. Nu se scutură şi nici nu rămase fără respiraţie. Sorbi din nou.

Afară musonul urla năpustindu-se în rafale de ploaie şi vânt dar înăuntru nu se simţea nimic. Când şi-a construit casa, cu ajutorul oamenilor din echipaj şi al localnicilor, Danton a avut grijă ca structura ei să reziste tuturor intemperiilor.

— Tu nu bei? întrebă observând că el nu-şi turnase.

— Nu. Se servise deja când ea o dusese pe Madeleine într-una din camerele pentru oaspeţi. Se dusese apoi, în dormitor, îşi schimbase hainele ude cu o cămaşă uscată, pantalonii şi mocasinii înalţi pe care-i cumpărase în timpul unei excursii făcute în coloniile engleze. Reîntorcându-se în biroul său, se pregăti pentru întâlnirea cu Catherine,

sperând că se va întoarce aşa cum o rugase. Se gândea mereu dacă nu cumva o să fie prea obosită şi prea extenuată pentru o discuţie. Avea nervii foarte încordaţi. Ţinea la Catherine mai mult decât era înţelept pentru el şi pentru amândoi.

Când auzise zgomotul, sărise din patul în care cu numai câteva minute mai înainte se zvârcolise într-un somn agitat. Primul lui gând fusese salvarea ei şi a copilului. Începuse să alerge prin casă ca un posedat şi ieşise pe uşă desculţ şi doar cu ce era pe el. Nu le va părăsi aşa cum îi părăsise pe Elena şi Esteban.

După ce intrase în biroul său, îmbrăcat cu haine uscate, băuse nişte rom ca să-şi poată aduna gândurile şi să revadă ceea ce avea să-i spună şi modul în care avea să-i spună. Imaginile din trecut năvăliseră datorită grijii pentru Catherine şi Madeleine. Nu avea nevoie să bea ca să-i povestească de soţia şi fiul său.

O văzu apoi, în pragul uşii, în halatul lui albastru, şi-şi pierdu şirul gândurilor. Se simţi deodată foarte mândru şi toţi muşchii i se încordară. Îşi simţea inima la care în ultimul timp nu se mai gândise decât ca la un instrument care-i menţinea viaţa şi îi susţinea ura. Acum, se simţea agitat şi avea un sentiment de mândrie că ea îi onora

casa.

Catherine se îndreptă spre el.

Îşi legase halatul la mijloc. Materialul uşor se rotunjea pe forma sânilor şi-i scotea în evidenţă şoldurile. Avea picioarele goale, iar părul auriu, mai închis la vârfuri din cauză că era încă ud, părea ciufulit. Şi-o imagina cuibărită lângă fetiţă, Şoptindu-i cuvinte pline de încredere până când Madeleine adormise. De multe ori se gândise la cum ar fi arătat alături de el, cu capul pe perna lui.

Răpăitul ploii pe acoperiş îl trezi pe Danton la realitate. Într-un efort de a-şi ascunde dorinţa, îşi împreună mâinile şi le puse pe abdomen. O greşeală pentru că gestul atrase privirea ei şi-o concentră asupra locului pe care-l dorise în afara atenţiei. Se auzi întrebând-o cu un glas tensionat:

— Te-a încălzit romul, Catherine? înconjură biroul şi se aşeză în spatele scaunului cu spătar înalt.

Ea încuviinţă din cap şi mai luă o înghiţitură. Lingându-şi buzele, gest ce făcu să-i sporească lui Danton jena, spuse:

— Ţi-am spus la sultan că beau alcool. Nu m-ai crezut.

— Acum te cred.

Catherine mai luă o unică înghiţitură, ca şi cum s-ar fi temut că o să-l termine prea repede.

— Totuşi, nu beau foarte des. Mă face... nu-şi continuă

propoziţia, dar din roşeaţa care-i acoperea obrajii, el îşi dădu seama că voise să spună: Alcoolul îi aprindea sângele stârnindu-i pasiuni. Şi el păţea la fel.

Danton abia îşi putea stăpâni dorinţa. Trebuia să-i spună ce avea de spus şi să nu se mai gândească la gâtul ei, la lungimea picioarelor ascunse dehalat.

— Stai jos, Catherine! comandă el răguşit.

Ea-l privi printre gene cu un amestec de curiozitate şi grijă, ca şi cum ar fi dedus din tonul lui că avea s-o dezbrace. În final se înmuie şi se aşeză pe unul din cele două scaune aflate în faţa biroului, iar el se aşeză pe scaunul lui.

— Ce e, Danton? spuse ea luptându-se să pară calmă. Te roade gândul că stăm aici şi, poate, n-ar trebui.

El se încruntă, un pic şocat că ea se poate gândi la propria ei persoană ca la o povară:

— Nu e vorba de asta. Vreau să-ţi povestesc despre mine.

Ochii ei străluciră:

— Despre soţia ta.

— Da. Danton începu să aşeze în cutie penele de scris împrăştiate pe birou.

Catherine se uită la el şi aştepta.

„Fir-ar să fie”, îşi zisese el neputând să rostească niciun cuvânt. De ce se temea oare că, odată ştiind adevărul, ea-l va respinge? Ca să nu se răzgândească, îşi începu povestea:

— Acum unsprezece ani am intrat în Marina Regală a Spaniei. În primii trei ani am navigat în Indiile de Vest, Caraibe, Capul Horn, coloniile engleze şi Coasta de Fildeş. În timpul unei călătorii de întoarcere, la petrecerea dată în cinstea unui amiral care se retrăgea din activitate am cunoscut-o pe Elena Cervantes. Nu avea decât nişte rude îndepărtate, un unchi bătrân, Juan, de care avea grijă şi care servise sub amiral. Era nespus de frumoasă, dulce şi ruşinoasă. Am început să-i fac curte şi, după o lună, am cerut-o în căsătorie.

Se simţea uşurat că ea nu încercase să-l oprească. Nu putea să treacă sub tăcere sentimentele faţă de Elena, numai ca s-o cruţe pe ea. N-ar fi fost cinstit faţă de Elena.

Danton puse capacul peste călimară şi continuă:

— Unchiul ei a murit la scurt timp după nuntă. După moartea unchiului ei, Danton a trebuit să se îngrijească de ea. Când a fost închis, a suferit foarte mult din cauza asta pentru că n-avusese la cine să apeleze: S-au făcut multe speculaţii în privinţa căsătoriei noastre. În familia ei nu era

niciun nobil, iar eu eram marchiz.

Catherine îl studia, dar pe faţa ei nu se putea vedea decât zâmbetul aprobator.

— Ştiam că eşti nobil. Se vede pe faţa ta.

Danton râse dar fără veselie.

— Sunt multe lucruri care vorbesc despre un nobil, *chérie.* Acum sunt renegat pentru faptele mele, nu pentru titlul meu.

— Dar te-ai născut marchiz. Nu poţi să-ţi renegi titlul.

— Nu. Totuşi, mi s-a interzis să-l folosesc. Danton se stăpâni să bea ceva care să-i dea putere. Nu ştiuse cât îi va fi de greu. Numai foarte puţini oameni cunoşteau trecutul lui. Se simţea legat de ei printr-o recunoştinţă bărbătească". Faţă de Catherine Le Clerc nu simţea acelaşi lucru. Nu voia să cerceteze amănunţit motivele pentru care dorea ca ea să ştie despre exilul lui, despre fiul lui, deşi motivul era din ce în ce mai clar.

Începuse să se îndrăgostească de ea. Nu ştia când se întâmplase asta. Nu era imun la farmecele ei, la dragostea ei pentru copil, care-l ademenise la început. Celelalte calităţi îl făceau să se simtă viu.

— Continuă, Danton. Vocea ei caldă îl scoase din gânduri.

— M-am căsătorit cu Elena pentru că am iubit-o. Danton o Văzu pe Catherine îndreptându-şi umerii şi privind în jos ca să încerce să ascundă ceva ce strălucise în ochii ei. O deranja faptul că iubise pe altcineva? De ce... oare se îndrăgostise de el? Nu voia s-o jignească dar voia să fie sincer: nu mi-a păsat că n-am avut avantaje materiale de pe urma căsătoriei mele cu Elena, pentru că eram unicul fiu. După şapte luni, Elena a rămas însărcinată. Am solicitat călătorii care mă ţineau mai aproape de casă. Am fost în Anglia şi în Franţa.

— De asta îmi cunoşti ţara! Vocea ei era puţin tăioasă. De ce crezi că este o mahala pentru săraci şi un paradis pentru bogaţi?

— Asta e părerea mea, Catherine.

— Cred că, dacă aş merge în Spania, aş simţi şi eu la fel, se apăra ea.

— Sunt convins. Nu o contrazise pentru că, la drept vorbind, era adevărat. Şi în Spania erau divergenţe politice. Nimic nu părea corect. De asta se adaptase foarte bine pe insula aceasta. Aici, toată lumea era egală; împărţeau tot ce aveau, navigau împreună şi trăiau împreună ca fraţii. Dar, Catherine nu putea să înţeleagă asta dacă nu ştia mai multe despre el. Elena a dat naştere

fiului meu Esteban. Îl durea gâtul şi vocea îi era răguşită.

Catherine îi puse un deget pe buze ca şi cum şi-ar fi adus, brusc, aminte de un detaliu ascuns. Tăcerea fu umplută de zgomotul ploii. Privirea i se umbri de remuşcări şi, într-un târziu rosti:

— Ţi-am spus odată, că nu ştii ce înseamnă să ai copii. Cât trebuie să te fi chinuit! îmi pare rău. Iartă-mă.

Îşi cerea iertare şi asta însemna, pentru el, mai mult decât scuzele unui rege nebun.

— Nu aveai cum să ştii. Ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o mângâie... Dar, nu putea pentru că voia ca mintea să-i fie limpede. Împinse un teanc de cărţi spre marginea biroului, reorganizându-şi gândurile. După trei ani, am fost trimis la Calcutta. Trebuia să transport diamante şi bunuri care aparţineau regelui Filip şi care-i fuseseră oferite de viceregele Spaniei care se retrăsese – în valoare de un milion de lire englezeşti. Cunoscând valoarea încărcăturii mele, am cerut o goeletă care era mai rapidă decât brigantina mea şi care se numea La Estrella del Cabo.

— Ce înseamnă asta?

— Steaua capului. Danton privi absent spre fereastra închisă. La mai multe mile de ţărm, Cabo îşi doarme somnul în mormântul ei de ape. Era un vas bun, dar când

era încărcat nu putea naviga repede. Auzisem despre piraţii din aceste ape şi mi-am pus oamenii în alertă. Trase aer în piept şi reluă. Am încărcat fără probleme la Calcutta şi, după o săptămână, am pornit spre casă. Ne-a prins alizeul şi ne-a împins spre vest mai mult decât aş fi vrut. În faţa insulei Joahna am reperat o corabie comercială din Indiile de est, care avea pavilion englez.

Catherine sorbi din rom. Paharul îi era aproape gol. Puse paharul pe birou nemaicerând altul:

— Când eram în Surat am văzut multe corăbii comerciale indiene. Erau mari, impunătoare.

— Da, sunt mai mari decât un bric şi pot duce mai multe tunuri.

Ea se juca cu cordonul halatului înfăşurându-i capătul pe deget.

— Corabia lui Sadi, cea din Zanzibar, era o corabie comercială indiană, nu-i aşa?

— Da.

Din expresia ei, Danton deduse că începea să înţeleagă, chiar dacă nu în întregime, cel puţin în parte.

— Corabia ne-a prins în Comore. Am ridicat pavilionul, iar ei şi-au coborât pavilionul englez şi au ridicat steagul lui Sadi. Negru, cu tigvă şi oase. Mi-am dat seama că am

făcut o mare greşeală.

— Dar n-aveai de unde să ştii!

Nu avea nevoie de apărarea ei. În inima lui, ştia că greşise, aşteptându-se ca respectiva corabie să-şi înalţe pavilionul fără să fie pregătit s-o ia la fugă. Greşeala asta îl costase vieţi deşi el nu-şi vărsase sângele. Ar fi trebuit să am mai multă minte.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost abordaţi. Nu aveam decât douăzeci şi unu de tunuri şi treizeci şi patru de muschete pentru o sută treizeci de oameni. Cred că pe puntea turcului erau vreo două sute de turci, furioşi, înarmaţi cu săbii şi pistoale. Am fost înjumătăţiţi în primele cinci minute. Nu ştiu de ce Sadi nu m-a omorât. Continuă pe un ton ridicat: Probabil, pentru că mă credea nebun. M-am bătut deşi aveam sabia retezată. Am refuzat să-mi părăsesc corabia.

— Cred că ai luptat până la capăt, Danton.

— Nu mi-a ajutat la nimic. Am fost legat de catarg, iar tovarăşii mei au fost duşi în cală. Am văzut cum ne-a furat comoara. Amintirile erau amare pentru Danton: După ce mi s-a furat comoara, am fost aruncaţi peste bord. Cabo a fost scufundată.

— Antonio şi Eduardo au fost cu tine, nu-i aşa?

— Da. După ce Sadi a plecat, a trebuit să iau o hotărâre. Ori pluteam pe apă şi aşteptam să fim mâncaţi de rechini, ori înotam până la ţărmul pe care-l vedeam în depărtare.

— Şi aţi înotat.

— Peste bariera de corali.

— Cicatricele. Îi mângâie cu privirea mâinile apoi pieptul. În ochi îi străluciră lacrimi. Danton voi s-o liniştească. Nu regreta că avea cicatrice pentru că ele simbolizau o parte din viaţa sa pe care nu o putea schimba. Îi aminteau cine era şi de ce devenise pirat, în ziua când va crede că se amăgeşte singur, că nu este pirat aşa cum nu era nici Rainiaro, îşi va privi mâinile şi-şi va reaminti de ce era ceea ce era.

— Am ajuns pe nisip. Aici.

— Insula Sufletelor Pierdute? Se uită la el mirată.

Danton zâmbi cu ironie.

— Locuiesc pe insula în apropierea căreia am fost condamnat să mor.

— Nu mă mai miră că îi spui aşa. Întotdeauna am considerat numele morbid. Acum mi se pare trist. Îşi termină romul. Obrajii îi ardeau: Cum ai plecat de pe insulă?

— Am stat aici şase luni, până când a intrat o corabie

prăpădită. Era condusă de piraţii malgaşi.

Catherine îşi ridică sprâncenele întrebătoare.

— Piraţi buni, zâmbi Danton, dacă se poate spune aşa ceva. Pe corabie se afla Rainiaro care, după ce pierduse recolta de orez, încerca să se facă pirat. Este un secund bun, dar băştinaşii se pricep mai bine la pescuit şi la muncit pământul.

— Nici nu mi-am imaginat că Rainiaro este pirat de mult, spuse ea.

Danton îşi întinse picioarele.

— Tocmai îşi pierduseră căpitanul ucis într-o încăierare. Echipajul căuta un loc unde să acosteze ca să-şi repare vasul avariat, înainte de a intra în Madagascar.

— Chiar de atunci era un refugiu al piraţilor?

— Asta s-a întâmplat acum patru ani, *chérie.* Madagascarul a fost întotdeauna un loc bun pentru contrabandă, fiind evitat de autorităţi.

— Rainiaro şi piraţii ăia te-au ajutat?

— Da. Noi le-am reparat corabia cu materiale de aici. Insula era o adevărată minune. Nu ne lipsea nimic. Iar vremea era plăcută. Când am terminat, am plecat cu toţii spre Madagascar. În timpul călătoriei am fost uns căpitan.

— Uns?

— Piraţii, spuse el, sunt foarte corecţi. Căpitanul e ales prin vot. N-am avut concurenţă.

— Dar tu nu voiai să fii pirat, nu-i aşa?

— Nu. Voiam să mă întorc în Spania. Să-i văd pe Elena şi Esteban. Să-i spun regelui ce s-a întâmplat.

— Şi?

— Am refuzat şi ne-am luat rămas bun îmbarcându-ne pe un crucişător portughez care se îndrepta spre un port din apropierea Spaniei. Câţiva membri ai echipajului au rămas în Madagascar temându-se de consecinţele pierderii diamantelor. Nu puteam să-i oblig: Trecuseră cu toţii prin nişte momente înfiorătoare.

— Antonio şi Eduardo?

— Ei au rămas. Lui Danton îi păruse, de fapt, bine. Înainte să plece spre India, auzise zvonuri privind tulburarea mentală de care suferea regele Filip de la moartea primei soţii. Cunoscând valoarea bogăţiilor pierdute, regele Filip s-ar fi răzbunat pe tot echipajul, în loc să se mulţumească cu căpitanul. Danton, însă, nu ştia că va pierde tot, chiar propria identitate. Dar, chiar dacă ar fi trebuit s-o ia de la capăt, tot s-ar fi întors în Spania. N-ar fi putut să-şi părăsească soţia şi copilul.

— Când te-ai dus înapoi, nu i-ai explicat regelui ce se

întâmplase?

— Ba da. Dar el vedea lucrurile numai aşa cum voia el. Nemaiputând sta pe scaun, se ridică şi continuă: Am fost închis imediat pentru infidelitate şi nu mi s-a permis să-mi văd soţia şi copilul.

— Dar ceruseşi un alt vas! strigă Catherine. Ai făcut cum ai crezut mai bine.

— Dar n-a fost suficient. Danton se îndreptă spre fereastră şi privi, în bezna de afară. Esteban îşi sărbătorise deja o aniversare în absenţa mea. Urma a doua. Ar fi împlinit...

— ... patru ani, termină ea tăcerea.

— Mi-am petrecut o lună în închisoare, în nişte condiţii pe care nu îndrăznesc să le descriu. Am cerut să-i văd pe Elena şi Esteban. Cererea mi-a fost refuzată. Într-un târziu, regina Elizabeth mi-a aprobat să-i văd. Începuse să preia unele din responsabilităţile tronului, pentru că regele nu mai putea conduce.

— Sigur că nu mai putea conduce. De ce te aruncase în închisoare?

Danton se prinse de pervazul ferestrei:

— Ca să mă pedepsească. Ca să mă facă să sufăr pentru că am pierdut diamante care nu pot fi înlocuite. Nimic,

însă, nu m-a făcut să sufăr mai mult decât vederea fiului şi soţiei mele care au venit să mă viziteze în zdrenţe şi tuşind. Fuseseră aruncaţi în stradă. Fusesem deposedat de titlu şi de avere. Aveam tot atâta onoare cât are un şobolan în gunoi.

— Danton, rosti ea cu vocea înecată în lacrimi; îmi pare aşa de rău.

Continuă, ştiind că dacă se oprea acum, nu va mai spune niciodată restul:

— Am vrut s-o îmbrăţişez pe Elena dar n-am putut. Între, noi erau gratii. Am vrut să-mi iau în braţe fiul, fiul meu pe care abia de-l mai puteam recunoaşte. Blestematul! Danton înjurase atât de brusc încât Catherine scoase un sunet de surpriză. Blestemat să fie Sadi pentru că mi-a luat tot ceea ce îmi era mai scump. Ochii lui Danton se umplură de lacrimi dar şi le reţinu. Paznicul a venit şi i-a dus. Iisuse! murmură el. Şi acum îl aud pe Esteban strigând: Tată, nu mă lăsa! Tată", nu mă lăsa!

Catherine se ridică de pe scaun, se îndreptă spre el şi-l îmbrăţişă din spate. Pe spate, Danton simţi căldura obrajilor ei. Nu-şi putu stăpâni hohotele care-i zguduiau pieptul. Începu să plângă. Plângea pentru fiul pe care-l pierduse şi pe care nu-l va „mai ţine în braţe niciodată.

Plângea pentru soţia pe care o iubise cu toată fiinţa lui.

— O, Danton, îl mângâie ea uşor pe piept.

Danton se luptă să se stăpânească, să-şi reţină lacrimile pentru care îi era ruşine. Nu mai plânsese niciodată. Poate c-ar fi trebuit. Poate că, astfel, n-ar mai fi fost aşa de greu ca acum. Trase adânc aer în piept şi-şi înăbuşi durerea.

— O lună mai târziu au murit de mizerie. Regina mi-a dat drumul la înmormântarea lor. Ultima oară când i-am văzut, a fost sfârşitul vieţii mele. Moartea marchizului de Sevilla, încheie el şi un fior îl străbătu din cap până-n picioare.

Danton se întoarse şi pe când îi cădea în braţe, văzu faţa ei neliniştită:

— Mă simt groaznic, rosti ea. Lacrimi îi curgeau pe obraz udând gulerul cămăşii lui Danton. De ce nu mi-ai spus mai înainte? De ce ai sărbătorit aniversarea copilului meu, ştiind că şi al tău avea tot patru ani?

— Nu mă pot gândi la viaţa mea şi să întristez şi existenţa altora. Madeleine merita o petrecere. I-am oferit-o.

— I-ai oferit atâtea!

Danton n-avea nevoie de recunoştinţa ei, nu Ştia ce să facă cu complimentele. Mai ales cu cele care aveau

menirea să-i aline suferinţa.

Se întoarse din nou cu faţa spre fereastră. În loc să vadă ravagiile furtunii pe terasă şi pe plajă, văzu doar imaginea lui şi a ei.

Erau ca un cuplu. Ea-i împărtăşea durerea.

El îşi linse sarea de pe buze şi inspiră adânc. Nu intenţiona să-şi deschidă inima în faţa ei ca să poată plânge împreună. Nu era slab de înger. Iar ea avea problemele ei – una dintre ele fiind cum să ajungă la Paris. Şi o va ajuta. În ciuda viziunii bătrânei, Catherine nu putea să-l salveze de ceea ce devenise.

Trebuia să se salveze singur.

Cheia era harta pe care o găsise în punguţa de moleschin a lui Sadi – comoara ascunsă bine. Cercetase de atâtea ori harta încât marginile începuseră să se îndoaie şi să se subţieze. Trebuia să dezlege enigma şi, aşa, se va elibera.

— Danton... ţi-e bine? întrebă Catherine.

El se smulse din gânduri şi-şi privi imaginea din fereastră. Nările îi fremătau, iar respiraţia aburea sticla. Încă nu se hotărâse dacă să-i spună sau nu de punguţa lui Sadi, dar erau încă multe lucruri nerostite:

Nu am fost trimis la moarte datorită reginei Elisabeta. A

preluat domnia şi ne-a exilat. Am deja patru ani de exil. După încă şase am voie să mă întorc. Dar n-am niciun chef să mă întorc. Ţara mea este aici. Pe insula mea. Mai fericit de atât nu pot fi.

— Dar ai merita să fii mai fericit. Nu se îndepărtă de el, iar căldura trupului ei începu să se facă simţită pe braţul lui. Când Catherine îi atinse umărul îi simţi pulsul. De ce te-ai întors pe insula asta?

— Pentru că era singurul lucru logic, răspunse Danton fără să ezite. Eram fără niciun ban. Mi-au trebuit luni să ajung în Madagascar şi am călătorit ca marinar. Odată ajuns, i-am strâns pe Antonio, Eduardo şi ceilalţi câţiva membri ai echipajului meu şi banda de piraţi malgaşi care nu-şi găsiseră, încă, un căpitan.

— Ai redevenit căpitan şi te-ai întors pe Insula Sufletelor Pierdute.

— Nu chiar pierdute. Rainiaro era aici.

— El nu fusese în Madagascar?

— În absenţa mea, el şi membrii tribului său se stabiliseră aici. Pentru grupul Merina, clima şi pământul sunt mai bune. Ne-a întâmpinat cu bucurie, ştiind că poporul lui va fi protejat de invazia feudală atât timp cât apele erau păzite de piraţi. În final, ni s-a alăturat.

— L-ai corupt. Tonul ei glumeţ încerca să înseneze atmosfera.

— Nu l-am obligat, Catherine.

Danton se desprinse din îmbrăţişarea ei şi se îndepărtă de fereastră. Nu avea nevoie de forţa ei. Stătea pe propriile picioare şi căuta cu mintea lui soluţia care sfârşise în Zanzibar şi începuse în locuinţa lui Bedr, unde îşi petrecuse convalescenţa.

— Acum înţeleg de ce ataci vase spaniole. Nu te condamn.

— E singurul fel în care mă pot răzbuna pe rege. Bastardul de Filip mi-a luat tot ce-am avut. Iau şi eu ce pot.

Ea tăcu un timp:

— L-ai găsit pe Sadi. Te-ai răzbunat?

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că da?

— Nu.

— Nu vreau să-l mai văd. Onoarea pe care mi-am pierdut-o o voi recâştiga prin propriile mele mâini, dar nu prin moartea turcului. O să descifreze harta, o să-şi redobândească diamantele şi o să spele ruşinea de pe numele său ducând diamantele înapoi regelui Spaniei. S-ar putea să nu le găsească. Dar, trecuseră deja patru ani. Ce

mai însemnau încă şase?

— Nu, *chérie.* N-o să-l mai caut, dar acum ştiu în ce direcţie să merg.

Ploaia se transformase într-o burniţă, iar ceasul de pe biroul lui Danton bătu ora două. Catherine nici nu-şi putea imagina că se făcuse atât de târziu. Ar trebui să se uite la Madeleine şi să se odihnească şi ea. Dar, după tot ce-i povestise Danton, simţea nevoia să stea cu el. Se gândea cum va reacţiona dacă-i va povesti trecutul ei. În comparaţie cu al lui, părea atât de comun. Cunoscuse un bărbat, se îndrăgostise, se căsătorise, făcuse un copil, iar apoi încetase să-l mai iubească. Danton trecuse prin lucruri mult mai rele.

Dacă o s-o întrebe, o să-i povestească despre Georges Claude. Dar nu acum. Îşi simţea pleoapele grele. Romul o dăduse gata. Dacă n-ar fi fost ora târzie i-ar fi cerut un alt pahar ca s-o ajute să adoarmă. Mintea îi era răvăşită. Nu cunoscuse până acum un bărbat atât de curajos şi de drept. Putea să-l părăsească? Chiar voia asta?

— Ar trebui să te duci la culcare, Catherine.

Danton îşi turnă puţin rom şi-l bău dintr-o înghiţitură.

Ea nu prea voia să plece:

— Dacă mai bei unul, beau şi eu.

Danton se uită la ea pe deasupra uşii dulapului cu băuturi:

— Mă uimeşti, *chérie*. Şi sunt puţini oameni care mă uimesc.

Ea se îndreptă spre el şi luă paharul pe care i-l întinse. Romul era dulce şi acru în acelaşi timp. Băutura aluneca pe gât şi înmuia totul înăuntru.

— Nu trebuie să mă mândresc cu faptul că m-am îmbătat de mai multe ori, recunoscu ea.

— Hai, povesteşte-mi, spuse el ridicând din sprânceană şi zâmbind uşor.

Imediat îi veni în minte noaptea din India când ea şi Georges făcuseră dragoste ultima dată. Era atât de aprinsă încât făcuse lucruri pe care nici nu visase că o să le facă. Amintirea o făcu să roşească:

— Nu-mi pot aminti detaliile, spuse ea încet.

— Mincinoaso, răspunse el şi-şi mai turnă puţin rom. Cred că ai făcut ceva foarte indecent. Mă şochezi, Catherine.

Ea întinse braţul în care ţinea paharul simţindu-se parcă vinovată că mai dorea.

El o servi.

— Dacă ai să te ţii după mine, o să devii indecentă

înainte să răsară soarele.

Catherine căută un răspuns spiritual, dar nu se mai putea gândi decât că avea perfectă dreptate. Nu mai fusese în intimitate decât cu soţul ei. Nu mai întâlnise pe cineva la care să ţină suficient ca să se apropie fizic.

Îşi sorbi romul în tăcere, privindu-l pe Danton pe furiş. Se întorsese spre dulapul cu băuturi şi era cu spatele la ea. Prin ţesătura cămăşii îi vedea muşchii şi aprecia forţa braţelor şi supleţea picioarelor lui. Se gândea la el ca la cineva care să umple golul din viaţa ei.

În felul lui, era un om de onoare. Nu scufundase *flota* spaniolă când le descoperise pe ea şi Madeleine la bord. Cât despre decenţă, era manierat fără să facă eforturi. Bun... avea răbdare cu Madeleine. Iubitor... oare iubitor în sens romantic, sau în sens de amant? Ajunse la concluzia că răspundea ambelor aşteptări. Sărutările lui îi confirmau faptul că ştia ce îi făcea plăcere. Cât despre poziţia socială, în această comunitate era cel mai mare în grad: rege. O atrăgea din toate punctele de vedere dar îi scăpase ceva care nu avea nimic de-a face cu caracterul lui Danton Cristobal. Şi asta era: ceea ce simţea ea pentru el. Simplu: nelinişte în prezenţa lui. Nelinişte faţă de spiritul lui şi faţă de izbucnirile lui temperamentale.

Nelinişte, când o săruta... chiar mai mult.

De curând începuse să se întrebe cum s-ar simţi dacă ar face dragoste cu un alt bărbat decât soţul ei. *Simţea că* totul între ea şi Danton era plin de pasiune. O senzaţie nouă pe care n-o mai încercase şi care părea încununarea tuturor experienţelor.

Sălbatic. Rău. Minunat.

Şi, apoi, deodată, ceva o lovi cu forţa musonului: era îndrăgostită de Danton Luis Cristobal.

Mon Dieu... ce-o să se facă?

Băutura, o relaxase şi o eliberase de tensiune, dar mintea îi era limpede. Deodată, un gând ridicol şi total nepotrivit cu atitudinea unei doamne puse stăpânire pe ea. Ce-ar face el dacă l-ar săruta ea?

— E ceva amuzant? întrebă Danton. Ai rânjetul unei lăptărese proaste.

Catherine deveni serioasă, dar nu putea să nu simtă durerea din piept şi dorinţa de a fi în braţele lui.

— Nu e nimic amuzant.

El îşi îngustă ochii suspicios:

— La ce te gândeşti?

— Nu cred că ai vrea să ştii.

Un colţ al gurii se ridică:

— Te-ai îmbătat?

— Deloc.

— Zi, după tragica mea poveste, amândoi am simţit nevoia să bem.

— Povestea ta nu mă face deloc să vreau să-mi înec necazul în băutură. Vreau să... Puse paharul jos şi se îndreptă spre el: Vreau să te ţin în braţe pentru că sunt tristă pentru tine.

— N-am nevoie de milă, Catherine. Tonul incisiv o descumpăni.

— Dar, nici nu m-am gândit la asta. Eu... îşi muşcă buza. Era îndrăgostită. Şi nu încerca să-şi schimbe sentimentele. Era nemaipomenit şi voia să simtă asta cu toată fiinţa ei.

Îşi puse amândouă mâinile pe umerii lui, se ridică în vârfuri şi-i sărută colţul gurii. Apoi buzele. Aveau gustul luminii calde. Continuă să-l sărute, iar braţele lui se strânseră în jurul taliei ei şi alunecară pe ţesătura moale a halatului.

— Catherine, ştii ce faci?

— Da. Te sărut.

La aceste vorbe, el preluă conducerea şi începu s-o sărute cu pasiune. Catherine ameţi. Îşi arcuispatele, îşi apăsă sânii de pieptul lui voind să-i simtă goliciunea. Pe

sub halat nu avea nimic. Nu se gândise la asta. Voise doar să-l asculte şi să se retragă.

Dar, era mult mai plăcut aşa.

Numai de-ar putea scăpa de capodul ăsta...

Şi, deodată, materialul alunecă de pe umăr, iar degetele lui îi atinseră braţul. Ea tresări de plăcere. Danton începu să maseze curba unde umărul se întâlnea cu gâtul, sărutând-o şi stârnind-o cu gura.

Se rostogoliră pe spate, şoldurile lui lovind marginea biroului. Ea se încolăci pe el.

— Catherine, eşti frumoasă cum n-am mai văzut altă femeie. Danton îşi înfipse dinţii în urechea ei în timp ce cu mâna mângâia sânul. Prin mătasea halatului îi freca sfârcul, iar Catherine simţi până în străfundul pieptului senzaţia unei explozii erotice.

— Tu eşti frumos, şopti ea în părul lui mirosind a ploaie şi vanilie. De când te-am văzut prima oară, am ştiut... Ea gemu când el îi desfăcu cordonul halatului. Simţea pe pielea ei goală răcoarea camerei... că eşti un bărbat cum n-am mai întâlnit. Oh!!

El îi prinse sfârcul cu gura. Căldura limbii lui o excită; picioarele i se-nmuiară. Dacă el n-ar fi susţinut-o, s-ar fi prăbuşit. Degetele ei se înfipseră în părul lui negru,

ţinându-i capul aproape de sânul ei. Voia să savureze ceea ce făcea el; voia să se bucure de clipa asta şi să-ncerce s-o prelungească. Nu cunoscuse astfel de senzaţii şi voia să le cerceteze – până la răsăritul soarelui.

Danton îşi desfăcu picioarele şi ea se strecură între ele, simţindu-i bărbăţia prin pantaloni. Degetele lui alunecară pe şoldurile ei şi între coapse, ajunse în locul Cald al intimităţii ei. Arătătorul începu o mişcare circulară, înainte şi înapoi; masajul acesta trezi în ea plăceri nebănuite.

Catherine tremura când degetul alunecă înăuntrul ei mângâind-o. La început fu şocată, apoi, prin fiecare nerv trăi ceea ce îi făcea el; gura îi sugea sânul, iar degetul lui se mişca în intimitatea ei. Tensiunea din ea începu să crească până când ajunse la o intensitate nemaitrăită pe care o dorea, voia s-o cunoască, pentru a-şi aminti mereu acest moment pe care el i-l dăruise. Se eliberă ca şi cum ar fi fost prizoniera propriilor dorinţe, iar Danton îi dăruise libertatea. Voia să împartă această plăcere cu el, dar nu-l putea opri. Muşchii ei deveniră, dintr-odată, foarte activi, se cutremura, iar picioarele ei rămaseră fără vlagă. Inspiră şi se agăţă de el, bucurându-se de senzaţiile pe care le trăia.

Când el îşi înălţă capul, Catherine îl sărută.

— N-am ştiut, şopti ea, n-am ştiu...

O sărută tandră.

— Îmi pare bine că ţi-am arătat.

Îşi apăsă obrazul de pieptul lui, ascultându-i inima. Îi inspiră mirosul bărbătesc amestecat cu gustul apei sărate de mare şi al brizei. Voia mai mult decât propria mulţumire; voia să se împartă pe sine cu el.

Catherine îşi luă inima în dinţi şi începu să-i desfacă dantelele de la cămaşă. Pielea lui frigea.

— Şi eu vreau să te ating, rosti ea şi trase un şiret.

— Iisuse... gemu el, oprind-o. Invocaţia lui o luă pe nepregătite şi intră în panică. Greşise oare cu ceva? Se opri. Ce s-a întâmplat?

— *Mierda*, rosti el şi îi prinse încheieturile ridicându-i braţele şi îndepărtându-le de el. Respira precipitat şi broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte. Părea că suferă foarte mult.

— *Mierda*, repetă el luptându-se să-i ţină braţele la distanţă.

Catherine începu să nu se sperie de privirea din ochii săi neliniştiţi.

— Nu, rosti el.

Catherine începu să tremure. I se făcuse brusc frig şi se

jenă de goliciunea ei. Dar nu încercă să se acopere.

— Nu ţi-e bine? întrebă ea cu o voce mai puternică decât crezuse.

— Nu, răspunse el răguşit. Nu mi-e bine. Dar măcar tu te-ai simţit bine.

Catherine nu înţelegea ce se întâmplă; se simţea jenată:

— Nu înţeleg.

— Mărturisesc că n-aş vrea să înţelegi. Dumnezeu să mă păzească de încă o astfel de experienţă. Slăbi strânsoarea încheieturilor şi îi lăsă încet braţele în jos, pe lângă corp. Nu vreau să rămâi însărcinată. Îi strânse uşor mâna. Există metode de prevenire a sarcinii dar niciuna nu mi se pare prea sigură. Nu vreau să risc. Nu mai vreau un alt copil. Fiul pe care l-am iubit, l-am pierdut. N-aş suporta să mai pierd unul.

Catherine se simţi umilită şi nu putu rosti cuvintele care i-ar fi îndepărtat grijile.

Ea nu mai putea avea copii.

Se smulse din strânsoarea lui şi îşi strânse halatul în jurul ei cu mâinile tremurânde. Nu voia să-i arate cât de rănită era:

— Nu ştiu ce să spun.

— Nici eu. Te doresc, Catherine. Mai mult decât îţi poţi

închipui.

Tic-tacul ceasului se amesteca cu bătăile frenetice ale inimii ei:

— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi mulţumesc sau să te lovesc.

El nu răspunse, iar ea nu mai putea rămâne. Înainte să-şi piardă respectul faţă de ea, părăsi biroul fără a se uita înapoi.

Capitolul 14

— Mama, noi cu ce ne îmbrăcăm azi, dacă toate rochiile noastre sunt ude?

Catherine stătea întinsă pe un pat cu patru stâlpi, iar Madeleine avea capul vârât sub bărbia ei. Atmosfera era vaporoasă, datorită draperiilor baldachinului. Pereţii erau acoperiţi cu hârtie de culoarea jadului cu motive de viţă ceea ce crea un fundal vital pentru mobilierul de mahtm reprezentat printr-un birou cilindric şi fotolii îmbrăcate în catifea, care contrastau cu patul cu baldachin.

— Nu ştiu. Catherine se întreba dacă se mai putea recupera ceva din lucrurile lor. Ultima oară când le văzuse, erau toate, haine şi pantofi, măturate afară din colibă. Dacă putea găsi ceva, le putea repara. Până atunci, însă, ce vor îmbrăca?

— Mama, am nevoie să fac ceva.

Catherine o lăsă pe Madeleine să se dea jos din braţele ei. Îşi puse mâinile sub cap şi privi baldachinul din lemn negru. Nu voia să dea ochii cu Danton. Faptul că n-avea haine însemna că putea încă amâna întâlnirea. Era foarte jenată. Fusese prea îndrăzneaţă. Cum putuse fi aşa

proastă? îl credea că nu mai voia copii. Cu toate astea, se simţise îngrozitor pentru că ea nu mai putea avea copii.

Prin obloane, lumina se furişa în încăpere desenând un triunghi pe podea.

Trebuia să se ridice, să se pieptene şi se va simţi mai bine. Se gândi, iar, la dilema ei. Nu avea nimic de îmbrăcat în afară de cămaşa de noapte, care şi ea avusese de suferit din cauza musonului. Mai era halatul lui Danton, dar ăsta nu prea era toaletă de dimineaţă. N-avea nimic curat, niciun schimb, nici măcar ciorapi.

Cât despre Madeleine, se culcase într-o cămaşă de-a lui Danton.

Catherine avusese un somn agitat. I se păruse că-l aude pe Danton umblând prin cameră. Se trezise, se ridicase, se uitase dar nu văzuse nimic. Se întinsese la loc în pat, ridicase plapuma până sub bărbie şi încercase să adoarmă din nou. Dar cearşafurile, cămaşa pe care o purta Madeleine şi mătasea halatului ei miroseau uşor a ylang-ylang şi vanilie. Era mirosul distinctiv al lui Danton.

— Ia uite, mama, ce-am găsit!

Catherine se ridică şi se uită spre picioarele patului. Madeleine stătea în pragul unei camere alăturate.

— Madeleine, spuse Catherine dându-se jos din pat, nu

trebuie să intri acolo. Nu e camera noastră.

— Dar, înăuntru sunt lucruri pentru noi! Ştiu eu! Alergă spre Catherine şi o prinse de mână; hai, mama! Hai să-ţi arăt! nici nu-ţi vine să crezi!

Catherine se lăsă trasă de Madeleine. Era desculţă şi podeaua era rece, dar nu-i era frig. Din curentul care se simţea prin cameră, îşi dădu seama că va fi o zi caldă.

Când Madeleine se apropie de uşă, Catherine fu rugată să închidă ochii:

— E mai bine dacă e surpriză. Gata?

Catherine se amuză şi închise ochii:

— Gata, *mon petit chou chou.* Se sprijini de perete şi intră în cea de-a doua cameră. Pot să deschid ochii?

— Nu. Încă nu. Când deschizi ochii vreau să fii aici, zise Madeleine trăgând-o de mână ca s-o îndepărteze de pereţi. Gata! Deschide ochii!

Catherine era în mijlocul camerei. Deschise ochii şi rămase cu gura căscată. Începu să se uite în jur. Peste tot erau articole de îmbrăcăminte. Jupoane pe covoraşele din faţa unui cămin fantezi; rochii în cele mai diferite culori, de la pastel la nuanţe tari, aruncate de-a curmezişul patului; pantofi cu tocuri înalte sau joase şi pantofiori pentru copii, înşiraţi pe măsuţă. Îmbrăcăminte pentru copii – fetiţe şi

băieţi – aşezate cu grijă pe un divan. Hăinuţe cu manşete mari, pantaloni şi veste, rochiţe, şorţuleţe, cămăşi şi berete. Pe un scăunel se afla o cutie metalică plină cu bijuterii.

— Îţi vine să crezi, mama?

Nu-i venea.

Era ceva neobişnuit. Scumpe. Costisitoare.

În afara veşmintelor, mai erau şi tot felul de accesorii, mătăsuri, brocarturi, satinuri, catifele, dantele, volane, podoabe de aur, panglici argintii.

— Pentru tine mi-ar plăcea asta, spuse Madeleine şi ridică o rochie de bal din satin galben, brodată cu flori din fir de mătase. Vezi? Uite şi pantofiori. Se aplecă şi luă o pereche de pantofi din satin cu trandafiri galbeni cu diamante. Îi mirosi: miros a biscuiţi sau a sertar de haine.

Catherine luă pantofii şi-i mirosi la rândul ei. Cuişoare şi cedru. Îi dădu înapoi fetiţei. Probabil că fuseseră ţinute în comode şi de aceea miroseau aşa.

— Cred că ar trebui să te îmbraci cu cea galbenă, spuse Madeleine şi se repezi la divan. Îşi alese cu grijă din maldărul de lucruri o rochiţă violet şi o boneţică la fel. Eu mă îmbrac cu astea. Crezi că îmi vin? îşi puse rochiţa în faţă şi se învârti.

Catherine nu răspunse. Încetase să se mai întrebe de unde veneau toate rochiile frumoase. Pentru că Danton nu avea pe insulă nici soţie, nici copii, niciun magazin cu lucruri moderne, răspunsul era unul singur: Erau furate. Toate. De la mari seniori, poate chiar regi şi regine, care cheltuiseră averi pentru garderoba lor care fusese furată pe mare. Cum putea ea să se îmbrace şi să-şi îmbrace şi copilul cu lucruri furate?

Uitându-se la halatul pe care-l purta, Catherine înţelese că nu avea de ales. Dar numai în dimineaţa asta şi numai într-o rochie simplă.

După ce o va duce pe Madeleine la micul dejun, prima ei grijă va fi să meargă la colibă şi să caute. Trebuia să mai fie ceva. Orice.

— Mă ajuţi, mama? zise Madeleine îndreptându-se spre ea cu braţele încărcate cu lucrurile pe care şi le alesese: rochiţă, cămaşă, ciorapi, pantofi, două coliere de perle şi o broşă. Pantofii sunt prea mari; poţi să mi-i aranjezi?

Catherine oftă şi încuviinţă:

— Am să pun hârtie în vârfuri. Azi, poţi să te îmbraci cu rochia, dar mâine îi vom înapoia domnului Danton hainele. Nu putem să le păstrăm. Nu sunt ale noastre.

Madeleine păru dezamăgită. Nu prea voia să înapoieze

comoara pe care o avea.

O oră mai târziu, Catherine şi Madeleine intrară în sufrageria goală. Ca şi restul casei, camera era mobilată în stil spaniol cu scaune cu spătare înalte, tapiţate, o masă lungă din lemn de trandafir, piedestale cu icoane aurite şi picturi cu rame aurite, reprezentând scene istorice. Pe bufet se aflau prăjituri şi gem, ceai, orez şi fierturi ţinute calde în vase acoperite.

Tanala veni să le servească, dar Catherine n-avea poftă de mâncare. La fiecare zgomot ridica privirea să vadă dacă Danton apare. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, avea să dea ochii cu el. Spera, numai, că o să fie mai târziu.

Catherine bău ceaiul şi încercă să mănânce o prăjitură din făină de manioc; Madeleine mâncă mult orez cu peşte, două prăjituri unse cu dulceaţă de portocale şi bău o ceaşcă de ceai îndulcit cu miere.

Tocmai îşi terminau masa, când apăru Danton. Avea ochii încercănaţi, iar în jurul gurii avea linii tăiate adânc. Părea extenuat. Era îmbrăcat cu o cămaşă alb-gălbuie cu mâneci prinse în manşete şi pantaloni maro.

Prezenţa lui o însufleţi pe Madeleine care se repezi de la masă şi-l prinse de picior:

— Oh, domnule pirat, îţi mulţumim pentru rochii.

Catherine îşi feri privirea şi se uită la şervetul din poala ei. Nu-şi putuse găsi o rochie mai modestă şi purta o rochie superbă din brocart albastru cu motive de frunze şi anemone. Era mult mai decoltată decât orice rochie din garderoba ei. Încercase să ascundă asta, acoperindu-şi umerii cu un şal de dantelă pe care-l prinsese în talie. Pentru ca să nu târască rochia, îşi pusese o crinolină ceea ce făcea ca poalele rochiei să fie acum prea scurte. Nu mai purtase crinoline de când era în Franţa şi, deşi înainte fusese obişnuită să le poarte, acum se simţea un pic stânjenită.

— N-o să le păstrăm, spuse Catherine ridicându-şi capul. Nu va fi nevoie.

— Dar, mamă...

— Taci, Madeleine, o certă Catherine. Ştiu că sunteţi bine intenţionat, domnule, dar nu avem nevoie de ele.

— Fă-o să se răzgândească, *Monsieur Pirate!* strigă Madeleine. Nu-ţi place asta pe care am ales-o? spuse ea şi se învârti. Cum de mi-ai ştiut măsura?

Catherine îl privea, întrebându-se ce o să răspundă. Bineînţeles că n-o să spună adevărul.

Danton se lăsă pe un picior:

— Le-am găsit.

— Unde? Madeleine se uită la el aşteptând.

— Pe o corabie.

— Rochiile nu erau ale nimănui?

Danton se uită la Catherine care aştepta răspunsul care să fie înţeles de Madeleine.

— Nu. Nu mai aparţineau nimănui, scumpo.

— Gândeşte-te, mama. Ce noroc avem, că *Monsieur Pirate* le-a găsit pentru noi.

— Da, aprobă încet Catherine. Madeleine, de ce nu te duci în bucătărie la Talana să-i ceri un biscuit?

— Un biscuit? se încruntă Madeleine punându-şi mâinile în şold. Parcă spuneai că n-am voie să mănânc biscuiţi după micul dejun. Numai după prânz şi cină.

— Azi am să fac o excepţie.

Micuţa zâmbi.

— Pot să iau de care vreau? Nu achica. Nu-mi plac. Vreau unul cu zahăr.

— Bine. Vezi ce are Tanala.

— La revedere, Domnule Pirat. Madeleine îi luă mâna şi i-o mângâie: îmi place de tine. Apoi fugi.

Catherine se uită după ea.

În liniştea care se lăsase, Catherine rămase pe scaun.

Era perfect conştientă că era stângace, în ţinuta asta. Împletindu-şi degetele, ridică ochii şi-l privi.

— Cam subţire povestea pe care i-ai spus-o. Dar prefer să nu cunosc detaliile aventurilor dumitale.

Danton îşi puse mâinile pe spătarul scaunului de la capătul mesei:

— Nici tu nu le ştii. E adevărat că sunt în afara legii, spuse el strângând spătarul atât de tare încât i se albiră încheieturile degetelor, dar, de data asta greşeşti.

Catherine încercă să pară interesată de ceea ce mânca, dar, degeaba. Gura îi era uscată.

— Rochiile şi îmbrăcămintea pentru copii au aparţinut unui baron, soţiei şi copiilor săi. Erau gemeni – o fată şi un băiat cam de vârsta ei.

Catherine nu spuse nimic, nefiind sigură că dorea să afle mai mult despre rochia pe care o purta.

Danton se îndepărtă de scaun şi se îndreptă spre bufet. Privi mâncarea dar nu luă nimic. Acum un an Rainiaro şi cu mine am văzut o fregată, Iris, lângă insulele Maldive. Naviga în derivă. Am dat ordin şi am tras lângă Iris. Am abordat-o şi ne-am urcat pe ea. Toată corabia fusese cuprinsă de friguri şi malarie. Nimeni nu era în stare să păstreze cursul fregatei.

Catherine îşi muşcă buza.

— Familia se întorcea dintr-un voiaj la Bombay şi se îndrepta spre casă, adică Anglia. Nu ştiu cum s-au îmbolnăvit. Când am ajuns la ei, era prea târziu. N-am putut să-i salvăm.

Deodată, Catherine înţelese. Îl judecase pripit şi aspru, neîndoindu-se de loc.

— Toţi au murit în ziua aceea. Baronul, Pembroke, m-a rugat să scriu la Londra unde se afla familia lui şi să le spun ce s-a întâmplat. Danton se îndreptă spre fereastră. Îşi prinse mâinile la spate şi se uită afară. Cuferele lui Pembroke au fost lăsate, la cererea lui, în custodia mea. Am îngropat familia în mare şi am dat foc corăbiei.

Soarele îi strălucea în păr. Când întoarse capul spre ea, crucea din ureche se mişcă uşor:

— Deci, asta e. Ai fi vrut să-i spun copilului că rochia ei a fost a unei fetiţe care a murit de friguri?

— Nu. Catherine îşi dădu la o parte scaunul şi se ridică. Juponul de mătase foşni. Îmi cer scuze. Am fost uricioasă. Iartă-mă dar nu prea m-am odihnit astă noapte.

— Nici eu, spuse el încercând să pătrundă cu privirea răceala pe care ea o afişa. Cred c-ar trebui să-mi cer...

— Nu e nevoie, i-o tăie ea. Nu mai voia să discute

despre ce fusese noaptea trecută. Făcuse o greşeală dar nu voia să-şi mai amintească: Rochiile sunt foarte frumoase, domnule şi am apreciat gestul dar n-o să mai avem nevoie de ele. Mă duc la colibă să-mi iau lucrurile. Se îndreptă spre uşă.

— Am fost deja acolo. Nu mai e nimic. Afirmaţia lui o blocă: nu se poate repara nimic.

Catherine se răsuci.

— Dar trebuie să mai fie ceva.

— Cufărul tău. Gol.

Catherine încercă să-şi amintească ce avea în el. Actele ei de căsătorie, verigheta, câteva bijuterii fără valoare, mai multe scrisori de la tatăl ei, înştiinţarea oficială privind decesul tatălui şi fratelui ei, mărunţişuri din Africa şi India. Altceva? Nu-şi mai putea aminti.

Rămase fără grai şi începu să jelească:

— Te rog să mă scuzi... trebuie să merg să văd şi eu.

— Catherine, rosti el şi vocea-i caldă o învălui, lasă-mă să vin cu tine.

— Nu. Vreau să fiu singură. Te rog, spune-i bucătăresei să aibă grijă de Madeleine. Nu lipsesc mult.

Danton veni lângă ea şi o prinse de braţ. Era conştientă de furnicăturile pe care le simţi când el o atinse:

— Nu eşti singură.

Nu, dar se simţea singură. Din trecutul ei nu mai rămăsese nimic. Cum putea să aibă un viitor?

— Poate, dar nici nu mă simt bine. Port hainele unei femei care a murit şi pe care e posibil s-o fi chemat Iris. N-am să ştiu niciodată, şopti ea şi ieşi din cameră.

Danton stătea la biroul său, cercetând atent harta lui Sadi şi încercând să înţeleagă semnele. Pe lângă dezordinea de pe biroul său, mai erau şi hărţile desfăcute ale insulelor şi descrierea lor geografică. Ţinea cilindrele deschise punând tot felul de greutăţi – roci, nuci, scoici culese de Madeleine şi dăruite lui.

— Iisuse, spuse el descurajat. Ar putea să existe mii de insule ale căror hărţi nici n-au fost făcute şi care nici n-au nume. Ar trebui să cumpere sute de alte hărţi din Tamatave, iar alte câteva mii să le facă el când întâlneşte insule în drumurile sale.

Danton îşi trecu mâna prin păr şi se lăsă pe spate masându-şi tâmplele. Apăsă arcul de deasupra sprâncenelor şi medita la harababura din jurul lui. Oare-şi irosea timpul încercând să descifreze harta turcului, pe care-l considera nebun? Nu cumva ura îl împinsese dincolo de limite? îşi pierduse, deja, patru ani, căutându-l pe Sadi.

Acum, că-l găsise, îşi va mai petrece alţi patru încercând să-i descifreze harta?

Exista posibilitatea ca el să-şi irosească viaţa în timp ce lumea mergea înainte. Aşa cum se întâmplase de când muriseră Elena şi Esteban şi de când o salvase pe Catherine în Madagascar.

În ziua aceea i se schimbase viaţa. Nu mai gândea şi nu mai acţiona după propria voinţă. Se simţea obligat să protejeze mama şi copilul. Devenind protectorul ei, ieşise din vizuină. Dar nu total. Pentru că-l întâlnise pe Sadi. Cu trecerea timpului, Danton se gândea tot mai puţin la hartă şi la scopul lui. Da. Ajunsese iar în punctul din care plecase cu mulţi ani în urmă.

Era obsedat şi asta îl consuma.

Din respect pentru Catherine, o lăsase să conducă casa şi se ţinea deoparte. Stăteau sub acelaşi acoperiş dar nu aveau nimic în comun. Mâncau separat la intervale diferite, ea în sufragerie, el în birou, cu un pahar de vin.

Danton simţi că-i crescuse barba. Nu se răsese azi şi asta se întâmpla foarte rar. Dormise îmbrăcat cu capul pe birou. Se trezise dimineaţa în cântecele vesele ale fetiţei care venise la el cu un buchet de flori galbene şi roz şi pe care nu le pusese încă în vază, aşa cum promisese.

Luă sticla de vin şi turnă ce mai rămăsese într-un pahar. Puse florile în alcool şi speră să fie bine. Măcar, făcuse efortul.

Odată treaba făcută, se gândi că trebuie să se ocupe de celelalte probleme: îndatoririle faţă de oamenii lui. Trebuia să le aducă la cunoştinţă faptul că se retrage.

Se încruntă. Păreau că se descurcă şi fără el. Rainiaro îl informase că în absenţa călătoriilor în căutarea corăbiilor spaniole pe care să le jefuiască, jumătate din oameni îşi luaseră neveste băştinaşe şi începuseră să se gospodărească pe lângă satul lui Rainiaro. Nu erau supăraţi şi o iertaseră pe Catherine pentru întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Oamenii aveau cu ce să-şi construiască. Capturaseră destule şi erau bogaţi. Aveau stofe, rom, argint şi aur, arme şi muniţie şi multe altele, cum ar fi statuete religioase, încrustate cu pietre preţioase şi argintărie de o valoare inestimabilă.

Oamenii lui puteau să trăiască fără probleme tot restul vieţii lor, dacă doreau să rămână pe insula Sufletelor Pierdute.

Danton rulă hărţile şi le puse în vasul Sung de lângă altar. Era uşor să renunţi la corăbiile spaniole. Cel mai important lucru din viaţa lui era la îndemână: harta cu

ajutorul căreia putea descoperi diamantele.

Trebuia să fie mulţumit, iar el era agitat şi irascibil. Se mulţumea să stea retras în propria lui casă. De ce? Nu mai făcuse asta niciodată. Fusese întotdeauna mândru de locuinţa lui, îi plăcea că putea să vadă şi marea şi munţii.

Mierda, nici măcar nu ieşise astăzi să simtă mirosul oceanului şi al vântului. Obloanele rămăseseră trase din noaptea cu ploaie, iar lângă mâna lui ardea doar o lumânare într-un suport bizantin.

Îşi încordă urechea să audă zgomotele cu care se obişnuise. Nimic. Era prea multă linişte. Madeleine nu era sigur înăuntru. Dar Catherine?

Luă florile din pahar şi trase o înghiţitură. Le puse, apoi, la loc. Avea nevoie de un sprijin. Îşi mângâie din nou faţa. Îi trebuia un brici. Îi trebuia... se gândi la un răspuns posibil şi imediat îi veni în minte: simţea nevoia s-o audă pe Catherine râzând.

Dându-şi seama de asta, stinse lumânarea şi se ridică. Nu mai voia să o lase singură. Atitudinea lui era forţată şi se săturase de atâta tăcere.

Compania ei, pe de altă parte, era foarte periculoasă. După noaptea aceea când o făcuse să simtă plăcerea, îşi Dăduse seama cât de mult voia să fie cu ea. De când

Catherine pusese piciorul pe insulă, nu mai avusese de-a face cu vreo femeie.

Încercase să se convingă că asta se întâmplase pentru că avusese prea multe probleme presante, că nu avea timp de pierdut. Dar era aşa de încordat că trebuia să se elibereze. Ajunsese până acolo încât îşi spusese că orice femeie era bună. Plecase în sat să caute una din femeile cu care mai avusese legături, dar, pe măsură ce se apropia, îşi dăduse seama că nu putea.

Nu dorea o femeie, ci o anumită femeie. Catherine.

Nu avea nevoie numai de o eliberare fizică. Avea sentimente pe care nu le mai simţise de ani de zile: dorinţa de a avea o familie, o casă, un loc stabil. Se gândise chiar să-i propună să rămână cu el, dar se temuse de răspuns.

Iisuse, putea el, oare, să se angajeze într-o astfel de existenţă, acum când viaţa lui era aşa de zbuciumată?

Plecând din birou şi îndreptându-se spre dormitorul lui, îşi dădu seama că şi el, ca şi Catherine, fugea de trecutul lui. Nu ştia despre bărbatul ei decât ceea ce-i spusese ea şi anume că fusese un hoţ. Dacă ar fi ştiut mai multe despre soţul ei care o făcuse nefericită, ar fi putut s-o convingă că el e altfel.

Acum trebuia s-o găsească.

Trei sferturi de oră mai târziu, spălat şi îmbrăcat cu o vestă roşie şi pantaloni albi, porni pe cărarea ce ducea spre lagună. Îi plăcea căldura razelor filtrată de frunzele palmierilor, care cădeau pe braţele şi pe pieptul gol; voia să-şi recapete culoarea tropicală pe care o avea în călătoriile lui pe mare. O pereche de păsări gri cu alb ţipară la el din vârful unui cocotier, apoi fugiră ca şi cum ar fi auzit un zgomot ameninţător în depărtare. În urma paşilor săi se răspândea mirosul de ylang-ylang şi trandafiri. Se îndrepta spre bazinul unde Tanala îi spusese că o să le găsească pe Catherine şi Madeleine. Se pare că cele două Le Clerc mergeau în fiecare după-amiază la lagună, iar el muncea în biroul lui.

Auzi ţipetele de încântare pe care le scotea Madeleine, înainte să o vadă. Striga atât de tare că speria toate păsările. Apoi, auzi alt strigăt.

— Sii-fac! Sii-fac!

Erau lemurii săi.

— Vino aici Pousse-Pousse! strigă Madeleine. Am o banană pentru tine.

Apoi, zgomotul apei lovite.

Danton grăbi pasul. Ajunse în luminiş tocmai la timp să

vadă cum Pousse-Pousse înota ca să ajungă la Madeleine care stătea pe o stâncă în mijlocul bazinului în care apa albastră strălucea. Fetiţa îi dădu banana, iar lemurul o luă în gură şi plecă înapoi. Madeleine bătu din palme. N-ar fi crezut dacă n-ar fi văzut cu ochii săi. Cu toate că lemurii nu se temeau de apă, nu-i văzuse niciodată înotând. Drăcuşorul ăsta...

— Madeleine, nu vreau ca lemurii să stea în apă cu noi. Ar putea să te muşte, zise Catherine.

Danton întoarse capul în direcţia din care venea vocea şi o văzu pe Catherine în spatele unei stânci. Acolo, abia atingea fundul apei cu picioarele. Se prinse de nas şi încercă să plutească. Se dădu la fund şi ieşi la suprafaţă tuşind. Ce încerca să facă?

— Domnule Pirat! Madeleine îi făcu semn cu mâna şi dădu din picioare. Stropea în toate părţile. Cămaşa era udă: Nu vii să înoţi cu noi?

— Catherine se ascunse în spatele stâncii şi se uită la el de după marginea ei. Ochii i se măriră de surpriză şi jenă.

— Asta faci tu, scumpo? Danton făcu un pas spre ţărm şi cei trei lemuri veniră sărind şi rostogolindu-se ca să-i atragă atenţia. Îi mângâie pe toţi: Pousse-Pousse îşi scutură apa de pe blană, stropindu-l. Razana şi Dokobe

începură să se lupte în joacă.

— Nu înotăm, de fapt. Încercăm să învăţăm. Am prins o broască ţestoasă. O vezi? în pălăria aia.

Danton se uită la picioarele lui şi văzu pălăria de paie acoperită cu un corset. Veşmântul era roz şi era drăguţ. Avea panglici.

— Ridică corsetul mamei şi uită-te la ea. E verde.

Danton dădu la o parte obiectul de îmbrăcăminte şi văzu o broască încercând, cu disperare, să se urce pe marginea pălăriei ca să scape.

— O văd. De ce n-o laşi să înoate cu tine?

— Bine. Dă-i drumul.

Danton luă broscuţa în mână şi îi dădu drumul în apă. Aceasta începu să înoate cu repeziciune.

— Ce doriţi, domnule? îl întrebă Catherine din spatele stâncii. Părul ud îi cădea pe obraji şi plutea în jurul umerilor ei. Nu vedea cu ce e îmbrăcată.

— Să mă bucur de compania voastră, zise Danton – şi-şi scoase vesta roşie. Pot să vă ajut. Eu ştiu să înot.

— Învaţă-ne! strigă Madeleine. Mama nu ştie.

— N-am nevoie de lecţii, spuse repede Catherine. Mă descurc şi singură.

Danton sări într-un picior scoţându-şi o cizmă, apoi pe

cealaltă:

— Atunci, pe tine n-am să te învăţ. Am s-o învăţ pe Madeleine. Intră în apa rece şi traversă bazinul până în locul unde era Madeleine. Cum de-ai ajuns aici, scumpo?

— M-a adus mama. Unde eşti tu, nu e adâncă. Pot să ating fundul cu picioarele, dar apa îmi trece puţin peste faţă.

Danton zâmbi şi o auzi pe Catherine făcând o încercare să plece din spatele stâncii:

— Cum de mi-ai învăţat lemurii să înoate? Eşti o fetiţă deşteaptă, Madeleine.

— Le-am spus să vină că le dau mâncare şi au sărit în apă. Ridică din umeri. Cred că mă plac.

Danton râse.

— Nu mă îndoiesc. Luă fetiţa de subţioară. Vino şi o să te trag prin apă. Catherine, zise el încet, dacă te răzgândeşti, am să te trag şi pe tine.

— Nu e nevoie, veni răspunsul din cealaltă parte a stâncii.

Danton zâmbi.

Capitolul 15

— Sări, Catherine! zise Danton întinzând braţele-i puternice, dar Catherine nu cedă.

— Da, mamă „chicoti Madeleine. Sări!

— Nu pot. Catherine îşi pierduse siguranţa pe suprafaţa acoperită cu muşchi pe care se sprijineau picioarele ei. Când era în bazin, stânca nu i se păruse atât de înaltă; acum, că stătea pe ea, i se părea că între ea şi suprafaţa lagunei erau mai multe etaje. O mişcare greşită şi şi-ar fi pierdut echilibrul alunecând în apă, foarte probabil în braţele întinse ale lui Danton, cu sau fără voia ei.

Şi, ca pentru a-i spori jena, era şi numai cu lenjeria intimă pe ea. Încercă să stea dreaptă şi să braveze; era chiar amuzant. Ar fi vrut să se lase pe vine ca să n-o mai vadă. Dar el făcea atâta caz că îi era frică să sară în apă, încât urcă sus de tot ca să-i dea o satisfacţie. Acum că ajunsese în vârf, nu putea sări.

— Catherine, te prind eu. Dar tonul convingător al lui Danton nu-i potoli frica. Datorită înălţimii lui, putea sta drept în mijlocul apei fără să calce apa sau să plutească. Chiar dacă şi-ar fi sprijinit picioarele la cădere, s-ar fi dus

la fund. Nu era suficient de înaltă ca să sară în apa adâncă.

Pentru că Danton se uita la ea, panica îi înmuie genunchii. O urmărea aşteptând. Apoi privirea lui alunecă pe ţesătura care parcă se ţinea pe sâni, se netezea pe abdomen şi se lipea de curbele şoldurilor. Simţi că moare de ruşine.

Pentru ca să facă baie în bazin, avea pe ea două schimburi, gândindu-se că unul singur nu era suficient dacă ea şi Madeleine erau zărite în bazin. Primul era dintr-o muselină mai groasă. Al doilea, era mai cochet. Avea dantelă pe marginea decolteului şi nişte muguraşi de trandafir, roz, brodaţi, la gât. Mânecile până la cot aveau trei volane care, acum, cădeau de-a lungul braţelor.

În ciuda celor două straturi, Catherine se simţea goală. Nu trebuia să se ferească de el. Danton îi cercetase deja trupul, îi mângâiase sânii, gura lui îi răspândise foc în sânge, iar mâinile lui pătrunseseră în intimitatea ei.

Roşie de ruşine, se gândi să sară ca să nu se mai uite la ea. Dar, chiar când se hotărâse să se arunce cu picioarele înainte în necunoscut, i se făcu iar frică.

Danton îşi ridică privirea.

— Îţi jur, Catherine, că nu te las să te îneci.

— Sări, mama, spuse Madeleine. Catherine se întoarse spre fiica ei care stătea într-un loc unde apa nu era adâncă, având la îndemână o găletuşă de metal şi o lingură de lemn. Şi eu am sărit.

I se făcu rău. Da, Madeleine sărise chiar în braţele lui Danton şi nu se întâmplase nimic. Fetiţei îi plăcuse aşa de mult, că insistase să mai sară de câteva ori, până când Danton o provocă să sară singură şi sări. Ieşi la suprafaţă scuipând şi înecându-se cu apa pe care o înghiţise, dar îşi atinsese ţelul. Danton fusese alături de ea şi într-o secundă o ridicase pe umeri şi pornise cu ea spre ţărm. Tuşind până-i dădură lacrimile, Madeleine se proclamase singură mare, dar singură, nu mai voia să sară.

Catherine se apropie de marginea bazinului şi văzu un banc de peşti. Păreau mici bibani albi, strălucitori. Se aşeză şi-şi spuse n gând că e laşă. Nici chiar invidia pe care o simţi faţă de faptul că Danton putea înota, iar ea nu, nu a putut s-o convingă să părăsească stânca. Ştia că fusese ridicolă. Dacă Danton spusese c-o s-o prindă, aşa era. Avea ocazia să demonstreze că putea înlătura toate obstacolele.

— Catherine, e ultima oară că-ţi spun. Dar, neatentă din cauza fricii, nu înţelese exact cuvintele lui. Dacă nu vrei să

sări, atunci...

Catherine trase aer în piept, îşi prinse nasul cu degetele, închise ochii şi se prăvăli cu picioarele înainte.

Apa rece o împresură şi două braţe puternice o prinseră. Faţa nu-i ajunsese sub apă, dar din cauza lovirii apei, părul i se udă. Era conştientă că era strivită de nişte oase puternice. Din reflex, de frică să nu se înece se lipi de el, încolăcindu-şi picioarele în jurul coapselor lui.

Deschise ochii şi scutură picăturile care o împiedicau să vadă şi încercă să-şi revină.

— Vezi, Catherine. Nu te-am minţit, îi şopti el la ureche făcând să-i crească pulsul.

— Nici nu m-am îndoit, spuse Catherine fără să respire. Am ezitat din cauza mea. Şocată, văzu că poalele celor două cămăşi pluteau în jurul ei la nivelul şoldurilor. Încercă să le dea în jos, când simţi că alunecă în apă. Înnebunită, se prinse de umerii lui. Pielea lui era caldă şi virilă, iar muşchii netensionaţi. Se aplecă şi o prinse în braţe. În această nouă poziţie era la acelaşi nivel cu el. Îi simţi bărbăţia tot mai puternică şi un val de dorinţă puse stăpânire pe ea.

— Îmi plac multe lucruri la tine, *chérie*, şopti Danton cu o voce blândă. Unul dintre ele e francheţea. Mâinile lui

puternice îi prinseră fesele. Ea îngheţă. Îţi recunoşti frica şi încerci s-o depăşeşti.

„Nu întotdeauna”, îşi spuse Catherine luptându-se cu focul care creştea în ea. În momentul acela îi era frică de reacţia ei faţă de el. N-ar fi recunoscut, nici chiar dacă asta i-ar fi îndepărtat frica.

Încercă să-şi păstreze indiferenţa iniţială, ignorând faptul că-l atingea şi că sânii i se întăriseră.

— Poţi să mă duci la ţărm, acum.

— Nu vrei să mai sari o dată, o tachină el.

— Am demonstrat că pot, aşa că nu mai trebuie să repet spectacolul. Îi displăcea enorm că depindea de el. El se distra. Îşi freca languros degetele de coapsele ei. Dacă ar fi ştiut să înoate l-ar fi lăsat. Şi-ar fi descolăcit picioarele şi ar fi plecat repede. Dar n-avea curajul să rişte să cadă în apă.

— Nu-ţi pierde curajul, *chérie.* Danton nu făcu niciun gest să se îndrepte spre mal. Nu-i nevoie să ieşi din apă. Pot să te învăţ să înoţi.

— Nu vreau să învăţ.

— Te-am văzut exersând. E greşit ce faci. Când înoţi, nu trebuie să-ţi ţii nasul. Ţine aerul în plămâni şi apa nu îţi intră-n nas.

— Am să ţin minte. Catherine îi simţea căldura. Aş vrea să mă laşi unde pot atinge fundul. N-am nevoie de lecţii.

— Mama, ai sărit grozav, strigă Madeleine. Mai sări o dată.

— Nu, *mon chou.* Mama e obosită.

— Mama, zise Danton încet la urechea ei, fuge de profesor.

Ştia că era adevărat dar nu recunoscu. Era mai greu să negi în cuvinte.

Danton o duse unde apa era puţin adâncă. Paşii lui mici stârneau nisipul galben tulburând apa. Peştii fugeau din calea lui prin apa în care se reflecta soarele. O aşeză jos, iar Catherine satisfăcută plecă singură mai departe.

— Nu ieşi şi dumneata, domnule pirat? spuse Madeleine punând o lingură de nisip în găletuşă.

Danton rămase până la brâu în apa care-i mângâia pieptul:

— Într-un minut.

„Catherine îi aruncă o privire peste umeri, ştiind că exact de asta avea nevoie. Se priviră. Ochii lui erau întunecaţi, pupilele mari şi adânci. O privi cu un dor care îi stârni nelinişte. În noaptea aceea când o făcuse să se simtă atât de bine, apoi o gonise, îşi jurase să fie nu

cordială, ci rezervată în prezenţa lui. Nu trebuia să fie nici prietenoasă, nici neprietenoasă.

De atunci nu se prea văzuseră, aşa că nu fusese greu. Acum era prima dată şi-şi dăduse seama că trebuia să se scufunde cu ea însăşi într-o mare de indiferenţă. Era greu să-i rezişti lui Danton Cristobal. Era simbolul masculinităţii. Se simţea atrasă de el în ciuda defectelor lui. Şi el avea temeri nefondate. Nu mai era virgină şi nu avea mintea inocentă a unei fecioare; ştia că sarcina poate fi prevenită. Dacă el se temea să mai aibă un copil, ar fi putut să ia măsuri de precauţie. Dar, în loc de astea, fugise.

Catherine simţi pietrişul dur când se duse lângă Madeleine. Ştia că ar fi putut să-l convingă pe Danton că dacă face dragoste cu ea, nu ar fi rămas însărcinată, pentru că ea nu mai putea avea copii. Dar ar fi fost prea umilitor. Nu voia să vină la ea doar pentru că nu rămânea însărcinată, ci pentru că voia să fie cu ea.

Madeleine făcea o casă din nisip. Înfipse o pană strălucitoare în vârful unei moviliţe de nisip pe care o făcuse răsturnând găletuşa cu nisip:

— Pot să mă mai duc în apă şi să înot cu *Monsieur Pirate?*

— Nu, răspunse Catherine scurt. Pentru azi ajunge.

— De ce?

— Taci, Madeleine. Catherine luă halatul care se afla deasupra rochiei, ciorapilor şi pantofilor. Îl îmbrăcă, apoi îşi recuperă corsetul şi-l puse lângă hainele ei. Nu putea să se mai lege acum. Netezi rochiţa fetiţei şi puse pălăria lângă pantofiori.

Catherine nu putuse să recupereze nimic din hainele sale, aşa încât trebui să se mulţumească cu garderoba baroanei. Nu era de acord, dar, deocamdată, nu avea de ales.

Deasupra capului, auzi un fel de clinchet. Pe aţe de pescuit prinse de trei beţe, erau trei şiruri de scoici. Auzise zgomotul care-l făceau, de fiecare dată când venise cu Madeleine la lagună. Cineva legase scoicile de ramura unui manglier.

— Îţi plac? întrebă Danton, iar Catherine se întoarse surprinsă pe călcâie. Venise în spatele ei. Apa-i curgea din păr pe pieptul lat. Privirea ei alunecă pe pieptul lui şi pe cicatricele aproape dispărute: cicatrice de la corali şi de la cuţitul lui Sadi. Privirea coborî spre pantalonii largi pe care-i purta. Prinşi la brâu, pantalonii alunecaseră sub buric.

Ridică ochii:

— Da. Îmi plac, zise ea referindu-se la scoici. Cine le-a

pus acolo?

— Eu, după ce le-am făcut.

— Tu? Era intrigată că se ocupa de astfel de ” lucruri.

— Da, răspunse el un pic supărat. Când nu străbat marea, nu-mi place să stau degeaba. Îmi place cum sună, aşa că mă mai ocup şi de aşa ceva.

Sarcasmul lui o irită:

— Fii serios.

— Sunt.

Catherine îl privi chiorâş.

Madeleine oftă.

— Aş vrea să fiu mare ca dumneata, domnule, ca să pot ajunge la ele şi să le fac să sune.

— Dacă te ridic, ai să ajungi. Danton o ridică pe umeri şi ea chicoti de plăcere. Atinge-le cu degetele.

Madeleine făcu întocmai, iar laguna se umplu de o melodie naturală creată de diferitele tonalităţi ale scoicilor.

— Ştiai că dacă eşti aşa de înalt, te loveşti cu capul de copaci şi spui au?

— Nu m-am gândit la asta.

— Ar fi trebuit. Te-ar durea capul, dar eu te-aş frecţiona.

— Mă simt uşurat. N-o dădu jos pe Madeleine, ci merse cu ea până la locul unde se găseau vesta şi cizmele sale.

Se lăsă pe vine şi-şi recuperă lucrurile. Se îndreptă, apoi, spre casă.

După ce-şi luă lucrurile ei şi ale fetiţei, Catherine se luă după ei.

Lemurii săreau din ramură în ramură şi îi urmau. Pe potecă se scuturau flori galbene şi seminţe de tamarid. Catherine păşea peste pietre atentă la picioarele ei goale. Danton şi acum Madeleine, răsfăţau lemurii răutăcioşi. Îi tratau ca pe nişte fiinţe; nu ca pe nişte animale. Iar barbarii păroşi făceau numai rele.

Un gândac mare, negru, traversă cărarea. Picioarele subţiri purtau un corp ca de ceară.

Madeleine îl văzu:

— Ţi-e frică de gândaci, domnule pirat?

— Nu.

— Pun pariu că ţi-e, dar nu vrei să recunoşti.

— Nu, scumpo. Pe cuvânt că nu mi-e frică. Madeleine oftă:

— Nu-mi plac şerpii.

— Da, mi-amintesc că mi-ai spus.

— Îmi plac, în schimb, urşii negri. Şi-mi plac elefanţi şi şacalii şi papagalii şi caprele, şi câinii Şi pisicile, şi broaştele ţestoase şi broscuţele...

În bâzâitul leneş al junglei se auzea monologul fetiţei care dură până acasă. Madeleine îşi încheiase lista de animale şi, când intrară în curte, făcea inventarul mâncărurilor favorite.

— ... şi ciocolata, şi orezul şi biscuiţii cu zahăr. Şi-mi place zahărul candel şi prăjiturile şi...

— Madeleine, strigă Catherine, ajunge! Catherine era enervată la culme. Vorbăria copilului îi dădea dureri de cap. Trebuia să se gândească cum şi dacă Danton putea intra în viaţa lor. Dacă-şi încheiase autoexilul, oare o să-l poată vedea la masă?

Se pare că întrebarea asta o preocupa şi pe Madeleine:

— Mănânci cu noi, diseară, Domnule Pirat? După ce o dădu jos, Danton îşi puse cizmele la subţioară.

Buna dispoziţie îi pierise. Într-un târziu, răspunse:

— O să vedem.

Madeleine radia.

Tăcută, Catherine nu împărtăşea optimismul ei.

Danton porni pe holurile vopsite în alb. Pe pereţi atârnau obiecte greceşti... Farfuriile aurite sporeau luminozitatea; altare ornamentale şi icoane confereau spaţiului o strălucire solemnă, iar o serie de picturi reprezentând vechi corăbii dădeau un sens de ordine masculină.

Ajungând în aripa de est, Danton se gândi la harta turcului. Reîncepu lucrul. După două ore de cercetare a insulelor Réunion, avea nevoie de o pauză. Se hotărî să se ducă în dormitor să se îmbrace pentru masă.

Trecând printr-un coridor mai puţin folosit, simţi savoarea puternică a parfumului dulceag. Se opri în faţa uşii închise şi trase în piept mirosul puternic care ieşea prin crăpături. Catherine. Cine altcineva putea mirosi aşa?

Intrigat de ce ar putea face în acest salon, răsuci mânerul încet. Se aşteptase să o găsească pe Catherine şi o văzu pe Madeleine în mijlocul camerei cântându-i încet păpuşii. Se îmbrăcase cu lenjeria maică-sii. Îşi înfăşurase mai multe şiraguri de perle în jurul gâtului, iar pe cap îşi pusese o pălărie de damă. Soarele de după amiază lumina buclele ce ieşeau de-sub borul scurt. Buzele date cu ruj se mişcau încet. Ca şi cum ar fi fost la un ceai, se folosea de ceainic şi ceşti imaginare. Ceva verde străluci când se întinse după o farfurie imaginară. Purta pantofi uşori, încrustaţi cu smaralde pe care el îi aruncase pe plajă cu săptămâni în urmă şi de care uitase.

Madeleine îi simţi prezenţa şi-şi ridică ochii.

— *Bonjour, monsieur Pirate.* Ochii ei plini de viaţă îi aruncară o privire tandră, iar sprâncenele i se ridicară de

încântare. Mă joc cu Nanette şi ne prefacem că suntem la o petrecere. Aş fi vrut să mă joc cu cineva. Nu vrei să te joci cu mine?

Aştepta răspunsul cu faţa radiind speranţă. Nu-şi ascundea sentimentele. Numai adulţii ştiau să facă asta ca să-şi pună inima la adăpost. Nu. Sentimentele ei faţă de el erau clare şi limpezi. Pure şi simple, îl adora şi-şi punea toată încrederea în corsarul din faţa ei.

O căldură puternică îl pătrunse şi se uită la ea. Luptase din greu, dar acum recunoştea că prezenţa ei era pentru el o bucurie.

Şi, deodată, înţelese ca şi cum cineva l-ar fi lovit în cap cu o Biblie.

Iubea copilul.

— Ei, bine? Te joci cu mine? repetă ea.

Încercă să-şi redobândească vocea şi rosti aspru:

— Ah, nu, am altceva de făcut.

— Ai să omori pe cineva?

— Nu, răspunse el şi inima îi bătea cu putere.

— Eu am omorât un păianjen. Mergea pe Nanette. Îşi scoase un pantof şi-l flutură în faţa ochilor lui. L-am strivit cu tocul.

— Hm.

— Am găsit pantofii ăştia. Nu sunt ai nimănui. Am întrebat pe toată lumea şi toţi mi-au răspuns că nu sunt ai lor. Ştiai?

— Hm?

Madeleine coborî vocea şi pe un ton confidenţial îi zise:

— Pantofii ăştia sunt o comoară. Şi, dacă am să sap în continuare, am să găsesc un colier cu rubine.

Prea tulburat de propriile emoţii, Danton nu putu comenta pornirea ei de a avea bogăţii.

— Aş vrea să am pe cineva cu care să mă joc. Oftă. Rainiaro repară plase, Antonio şi Eduardo curăţă puşti, iar mama se odihneşte. Privirea lui Danton fu atrasă de mâinile mici care se prefăceau că toarnă ceai în ceşti imaginare. Aş fi vrut să am o soră. Crezi că din burtica mamei o să iasă vreuna?

— Ce? se înecă el. Gândurile lui se împleticeau şi încercă să găsească un răspuns plauzibil. Numai dacă cineva pune un bebeluş în burtă, adică, burtica ei.

Madeleine terminase servitul şi-şi aşeză picior peste picior. Celălalt pantof alunecă.

— Faci dumneata asta?

Pe tâmple îi apărură broboane de transpiraţie şi înăbuşi o înjurătură. Nu. Trebuia să iasă din încăpere.

— Dacă te răzgândeşti, strigă ea în urma lui, vezi să fie o surioară. Nu un frate.

— *Madre de Dios*, spuse el repede şi o luă la fugă.

Trecuseră patru ore de la baia lor şi Catherine şi Madeleine stăteau în sufragerie. Catherine ştia că e inutil să-l aştepte pe Danton. Spre deosebire de Madeleine, ştia că promisiunile nu se făceau cu răspunsuri vagi. Chiar şi jurămintele puteau fi uşor călcate. Georges Claude o dezamăgise de multe ori cu răspunsurile lui în doi peri.

Ştiind asta, putea să accepte absenţa lui Danton. Dar era supărată pentru Madeleine. Trebuia să inventeze o scuză.

— Madeleine, se pare că... Dar Catherine se opri când auzi o uşă închizându-se undeva în casă.

— Vine, mama, strigă Madeleine fericită. Şi suntem aşa de frumoase. Zulufii lungi care-i încadrau faţa tresăriră. Catherine găsise un fier de ondulat şi cu greu îi aranjase buclele şi i le umpluse de panglici albastre care se asortau cu rochiţa.

Catherine încercă să rămână echilibrată şi calmă dar cei câţiva zulufi pe care îi ondulase la ceafă o gâdilau. Încercă să se scarpine uşor.

Se certa pentru că îl judeca aşa de aspru. Nu era corect.

Nu-l putea compara cu Georges Claude. Dorise atât de mult ca el să vină în seara asta, dar nu îndrăznise să spere.

Chiar şi aşa, atitudinea ei va fi politicoasă.

Făcuse alegerea pentru ca s-o liniştească pe Madeleine care susţinea că rochia din satin de culoarea margaretei era cea mai frumoasă, dar ştia că, de fapt, dorise să poarte, pentru el, cea mai frumoasă rochie. Îi venea perfect, era doar un pic cam fixă peste piept şi puţin cam scurtă. I se vedeau gleznele, dar ciorapii de mătase erau garnisiţi cu trandafiri; în felul acesta indiscreţia era îndulcită de motivul floral.

Acum, că se gândea mai bine, îşi dădu seama că se împopoţonase. Danton o să-şi dea seama că s-a gătit pentru el. Îşi dăduse chiar şi cu parfum de narcise pe la încheieturi şi-şi înroşise buzele.

Pe mozaicul de la intrare se auzeau paşii care anunţau sosirea lui iminentă. Catherine se îndreptă şi-şi controlă şiretul roz care-i ţinea corsajul.

Uşa cu balamale de fier se deschise şi Catherine îşi ţinu respiraţia. I se părea că Tanala a strâns prea tare şiretul corsetului.

— „Seara la toată lumea, salută vesel din prag James

Every. Grozavă casă. Intră în încăpere şi tocurile răsunau pe podea. Căpitanu mi-a spus să viu aici.

Catherine lăsă pleoapele ca să nu i se poată vedea în priviri dezamăgirea.

— Unde este *monsieurpirate*? întrebă Madeleine nedumerită; în alte condiţii, fiica ei ar fi fost grozav de emoţionată să-l vadă pe tânărul cu părul roşu.

— Are treabă. Treabă de bărbat, înţelegeţi. Nu trebuie să spun ce anume. James adulmecă aromele care veneau dinspre bucătărie. Înconjură scaunul descriind un arc de cerc mare, ca şi cum i-ar fi fost fricăsă se aşeze pe perna căpitanului. Alese primul scaun aşezat lateral.

Aşezat pe diagonală faţă de Catherine, James îşi desfăcu şervetul repede dovedind antrenament.

— Căpitanu a spus că dumneavoastră şi fetiţa aţi mâncat prea mult singure şi m-a trimis să vă ţin companie. M-a trimis pe mine, spuse James îndreptând un deget spre el zâmbind mândru. N-am mai fost în casa asta până acum. Fainã.

— Dar şi *monsieur Pirate* trebuia să mănânce cu noi, murmură Madeleine. Voiam să vină să vadă cât de frumoasă e mama.

James se uită la Catherine şi spuse:

— Arătaţi nemaipomenit, cucoană. Apoi luă furculiţa cu unica sa mână şi-o strânse puţin în pumn. Ei, bine, spuse el cu un zâmbet larg, hai să ne-apucăm să mâncăm.

O jumătate de oră mai târziu, Catherine încerca să o liniştească pe Madeleine care refuzase să mai mănânce şi stătea în sufragerie uitându-se la locul gol. Catherine era aşa de supărată că nici ea nu putu să mănânce. James nu observase nimic fiind prea măgulit de tratamentul special de care se bucura.

Când Catherine îi spusese fetiţei că poate să se retragă, aceasta năvăli afară din cameră. Catherine sescuză şi alergă după ea. O găsise mai târziu cocoţată înăuntrul piesei masive din lemn de trandafir cu faţa ascunsă într-un colţ. Suspinele ei erau înăbuşite de rochiile care atârnau deasupra.

— *Mon petit chou chou*. Îngână încet Catherine. Ieşi de acolo, te roagă mama. Catherine dădu la o parte grămada de rochii colorate şi se aşeză în genunchi lângă marginea dulapului ca să fie mai aproape de ea.

— Nu, nu vreau. Plânse Madeleine. Am să... stau aici p... pentru totdeauna.

— Nu poţi să trăieşti într-un dulap.

— Ba da.

Catherine mângâie umerii care se zguduiau. Buclele începuseră să se lase şi era ciufulită din cauza fustelor largi. Ştiu că eşti dezamăgită. Dar domnule Cristobal n-a spus că vine sigur.

— Ba da! se văicări ea. A spus: o să mai vedem şi asta înseamnă că da. M-a minţit!

— Oh, *mon chou.* Catherine o luă în braţe pe Madeleine, o strânse la piept încercând s-o potolească.

— Nu e cinstit.

— Ştiu. Dar dacă te ascunzi nu înseamnă că o să suferi mai puţin. O să punem cămaşa de noapte şi o să stau lângă tine în pat şi am să-ţi spun poveşti.

Madeleine nu se mai opuse să fie scoasă din dulap. Vocea îi tremura.

— Dă-mi o ba... batistă, ma... mama. Catherine luă o batistă de pe biroul unde erau.

aprinse lumânările:

— Poftim!

Madeleine îşi suflă nasul.

— Aş fi vrut să am şi eu un tată.

— Dar ai, răspunse Catherine repede.

— Vreau să spun un tată adevărat. Nu în cer. Catherine nu ştiu ce să-i spună. Nu putea să bată din palme şi să-i

aducă un tată care să-i ţină locul lui Georges Claude.

Catherine oftă din greu. Nu ştia ce să spună. În momente din acestea se simţea neputincioasă. Cum putea să facă un copil de patru ani să înţeleagă că, pentru a fi tată, trebuia mai mult decât înfăţişarea unui bărbat?

Îi desfăcu şireturile:

— Ridică mâinile.

Madeleine se supuse şi Catherine îi scoase cămaşa.

— N-am pe nimeni ca mine cu care să mă joc. Aş vrea o surioară, se lamentă Madeleine pe când Catherine o îmbrăca. Pune una în burtica ta, mama.

— Nu-i aşa uşor, Madeleine. Catherine strânse cuvertura şi o urcă în pat. Rămase îmbrăcată şi se întinse lângă Madeleine, care o luase pe Nanette şi o lipise de obraz. Îşi băgă degeţelul în gură. Catherine îi explică: chiar dacă mama vrea un bebeluş în burtica ei, asta nu e suficient.

Madeleine vorbi cu degetul ân gură:

— *Monsieur Pirate* spune că trebuie ca cineva să-l pună în burtica ta. L-am rugat pe el, da n-a vrut.

Catherine înghiţi în sec şi-şi simţi obrajii arzând ca şi cum flăcările lumânării ar fi fost chiar lângă obrajii ei. Putea să-şi imagineze ce crezuse Danton.

— Madeleine, eu sunt fericită cu tine. Nu mai vreau alţi

bebeluşi. Tu eşti fetiţa mea şi eu te iubesc.

Madeleine o mângâie pe Catherine pe braţ şi închise ochii:

— Spune-mi o poveste de când erai tu mică.

Catherine se gândi căutând ceva ce s-ar putea numi poveste, dar gândurile ei erau departe de vremea copilăriei. Se gândea, mai ales, cum să găsească un anumit pirat şi cum să dea cortina care-i ascundea viaţa, la o parte.

Capitolul 16

— Cum ai putut? zise Catherine pe un ton acuzator care-i răscoli coşmarul. Apoi urmă o lovitură puternică în umăr şi deschise ochii.

Sări drept în sus şi câteva suluri de hărţi împrăştiate în jurul lui căzură pe covorul oriental. „Fir-ar!” se plânse el trezit din somnul scurt. Mintea era încă înceţoşată şi plină de insule şi vârfuri muntoase, inclusiv Seychelles. Studiase insulele Amitante dar niciuna nu corespundea hărţii lui Sadi.

Datorită luminii slabe a felinarului cu petrol care atârna într-un cârlig de pe cadrul patului său chinezesc vechi, Danton o descoperi pe Catherine. Stătea în picioare lângă măsuţa chinezească; era foarte palidă şi purta o splendidă rochie galbenă. După un timp văzu că ţinea ceva în mâini:

— Catherine?

— Da, Danton, eu sunt, răspunse ea.

— Dumnezeule, femeie, ai aruncat cu ceva în mine?

— Da, spuse ea cu o voce aspră. Şi o să mai arunc. Îşi îndoi braţul şi aruncă spre el ceea ce ţinea în mână.

Una din figurinele miniaturale din fildeş aparţinând

colecţiei lui de antichităţi îl lovi în piept. Un exemplar reprezentându-l pe Poseidon se rostogoli pe el şi căzu pe podea. Danton urmărise scena cu privirea. Poseidon căzu lângă Perseu care îşi pierduse şi capul şi sabia. Datorită impactului tridentul lui Poseidon se rupse în două. *Maudit!* urlă el. Ce te-a apucat?

— Ce te-a apucat pe tine? Catherine luă încă o zeitate greacă de pe masa vopsită-n negru şi auriu care se afla lângă cotul ei şi pe care se aflau aceste valoroase obiecte.

— N-o arunca, o atenţionă el rostind răspicat fiecare cuvânt. Pe Dumnezeu, Catherine, e Pan. Eşti nebună? Sări din pat.

— Sunt nebună. Zvârli în el cu zeul pădurii, dar nu-l nimeri. Danton încercă să-l prindă, dar, datorită luminii slabe, Pan căzu pe podea. Coarnele şi un picior de ţap se frânseră.

— *Mierda.* Porni spre ea cu intenţii agresive. Ce te-a apucat?

— Nu m-a apucat nimic! Fugi de el şi se repezi spre divanul învelit în piele maro aflat în colţul dormitorului. Madeleine are inima zdrobită aşa cum sunt acum statuetele tale tâmpite.

Văzând-o că se îndepărtează de măsuţă, nu-şi mai

continuă urmărirea.

— Nu sunt tâmpite, spuse el încercând să se tempereze, sunt...

— Inestimabile.

— Blestemate! Sunt, într-adevăr, inestimabile şi unice!

Adăpostită în spatele divanului, Catherine îl privi cu ochi reci.

— Pentru mine Madeleine este inestimabilă şi unică.

Danton nu prea înţelese ce voia ea să spună.

— Nu e nevoie să-mi spui cât valorează un copil. Se aplecă şi culese de pe jos bucăţelele sparte şi se uită la ele; Dumnezeule. Catherine! Depuse cu grijă statuetele deteriorate pe măsuţă şi-şi încrucişă braţele. Mătasea neagră a burnuzului îi răcorea pielea înfierbântată şi-l ajuta să-şi ţină în frâu ciuda. Umblase toată noaptea ca să obosească şi să se elibereze de tensiunile acumulate şi să se gândească serios la sentimentele lui pentru Catherine şi Madeleine. După ce se întorsese, se îmbătase şi-şi pusese mantaua asta cu glugă.

— Ce tot trăncăneşti acolo? reuşi el să întrebe fără să zbiere.

Se auzi foşnetul rochiei:

— Dacă ai avea inimă, ai înţelege.

— Ia nu te mai juca cu mine, spuse el sprijinindu-şi fundul de măsuţă.

— Eu mă joc? Niciodată. Eu sunt foarte deschisă şi directă. Cred că ştii?

— Da. Şi mi se pare că acum eşti supărată pe mine.

— Ce grozav eşti! Dar, tonul impertinent îşi pierdu efectul când începu să se joace cu o panglică de la corsaj pe care o desfăcuse fără intenţie şi pe care nu făcu niciun efort s-o lege la loc.

Danton n-o mai văzuse aşa de supărată. Era o femeie cu personalitate, dar niciodată nu era distructivă. Se gândi cam ce-ar putea să fie şi îi veni o idee dar nu zise nimic. Mai bine să spună ea:

— Ce-am făcut?

— Nu ştii?

— Te joci, *chérie.*

— Da, mă joc. Se sprijini de cadrul de lemn al divanului. Ne jucăm un joc cu întrebări şi răspunsuri. Ce oră este între şapte şi opt?

— Şapte şi jumătate, răspunse el caustic.

— Corect. Ce se face de obicei, la această oră?

Danton înclină capul.

— Nu e oare rândul meu să pun o întrebare?

— Da. Şi ai pus-o când m-ai întrebat dacă nu e rândul tău, explică ea. Ajungem acum la a doua întrebare. Ce se face, de obicei, la această oră?

Danton se îndepărtă de măsuţă.

— Se mănâncă, fir-ai să fii!

— Nu mă-njura. Mi-ai înjurat deja copilul.

— N-am făcut aşa ceva.

— Ba da.

Făcu un pas spre ea şi ea fugi în spatele patului unde se ascunse ca după un scut:

— Catherine, nu i-am promis că o să mănânc cu voi.

— Nu, dar nici n-ai spus nu.

— Dar n-am spus da, răspunse el repede. Catherine se uită la el printr-o încrustaţie a piedestalului.

— Ea aşa crede.

— Ar trebui s-o înveţi diferenţa dintre noţiune şi realitate.

— A avut parte de destulă realitate, sări Catherine la el. Şi-a pierdut tatăl. Până astăzi, nu mi-am dat seama cât de îngrozitor e lucrul ăsta pentru ea.

Danton înţelese că se lupta să nu plângă dar nu îndrăzni să-i spună niciun cuvânt de alinare. Genunchii ei se înmuiaseră şi se aşeză pe pat. Îşi sprijini faţa în mâini şi

întrebă încet:

— De ce n-ai venit?

Aflat la strâmtoare, dădu glas primului gând:

— Pentru că m-am ataşat prea mult de ea şi de tine.

Regretă impulsivitatea când o văzu ridicându-şi bărbia şi ochii ei albaştri înotând în lacrimi:

— E ultimul răspuns la care m-aş fi aşteptat.

Danton se apropie puţin privind-o în ochi:

— Te supără?

— Da... adică nu. Din vocea tremurătoare, văzu că era în încurcătură. Nu ştia.

Veni lângă pat şi se opri în faţa ei. Inspiră adânc umplându-şi plămânii cu parfumul ei. O dorea aşa cum un însetat doreşte apa. Avea nevoie de ea, de sufletul ei, de tandreţea ei, de dragostea ei. Înainte să-şi dea seama, îi spuse:

— Ţi-aş cere să rămâi aici cu mine.

— Nu pot şi ştii asta, răspunse ea repede. Ar însemna să renunţ la viaţa mea.

Între ei se lăsă o tăcere ce păru nesfârşită.

Danton se gândi la viitorul ei plin de speranţe. Al lui era nesigur. Oare viaţa ei va fi mai bună decât a lui? O întrebă:

— Când ai să te întorci la Paris, ai să te recăsătoreşti?

— Nu ştiu. Aşa intenţionam, dar acum... îşi umezi buzele. Nu ştiu. Tu ai să te recăsătoreşti?

— E o posibilitate foarte îndepărtată. Se aşează lângă ea iar ea nu protestă. Distanţa dintre ei era mică. Aşezându-şi coatele pe genunchi, spuse:

— Ar trebui să te recăsătoreşti, Catherine. Madeleine s-ar descurca grozav ca soră mai mare.

Catherine tăcu. Îşi privea vârfurile pantofilor.

O adiere pătrunse prin fereastra deschisă şi mişcă perdelele, aducând în încăpere mirosul proaspăt al mării şi al palmierilor.

Mângâiat de adiere, Danton se pierdu în propriile lui gânduri. Îşi călcase jurământul de a nu se mai ataşa de nicio femeie. Şi mai avea şi un copil. Le iubea pe amândouă. Cum ar fi putut să n-o iubească pe Catherine? Era tot ce dorea el. Era încăpăţânată şi inteligentă, frumoasă şi o bună mamă. Rămasă singură, avusese grijă de copil. Nu numai că supravieţuise, dar reuşise să producă o copie încântătoare a propriei ei personalităţi. Catherine era tot ce-şi dorea; mai mult chiar. Prea bună pentru Le Clerc şi prea bună pentru orice bărbat. Fusese rănită în dragostea ei. Căsătoria îi zdruncinase toată fiinţa, îi aruncase de prea multe ori în faţă faptul că era la fel cu

hoţul cu care se măritase. Se întrebă, chiar, cât de mult semăna cu răposatul ei soţ.

Danton îşi strânse degetele:

— Povesteşte-mi despre Le Clerc; numai pe el îl aveai?

Catherine îl privi surprinsă ca şi cum abia acum îşi dăduse seama că era lângă ea. Apoi, începu să-şi privească din nou pantofii.

— Mama mea a murit de plămâni cu un an înainte de a mă căsători cu Georges Claude. A trebuit să mă ocup de gospodărie, de fratele meu Jean şi de tata, pe care-l chema Armand. Amândoi lucrau ziua întreagă într-o fabrică de sticlă. Vocea îi era plină de tristeţe. După ce terminam treaba, ca să-mi treacă timpul, citeam într-o librărie până când proprietarul m-a dat afară. L-am cunoscut pe Georges Claude în magazin. Studia actele şi ştia o grămadă de lucruri. Vorbea aşa frumos. Nu i-a păsat că eram săracă. Voia să vadă lumea şi să descopere lucruri antice. Dorea să devină renumit. Timp de şase luni ne-am întâlnit în fiecare zi. şi-a terminat studiile.

Când vorbea despre francezul ăla, Danton devenea gelos. Oare şi povestea lui despre Elena o duruse pe ea tot atât de mult?

— Tata şi Jean n-au aprobat dragostea mea pentru un

om cu aşa o pregătire – era prea cizelat şi independent. Spuneau că un om cu educaţie o să mă facă să mă simt inferioară. Nu avea familie şi nicio obligaţie în Franţa. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost destul, mai voia să mă ducă şi în Africa, în junglele pline de animale şi sălbatici. Catherine se uită la Danton. În ciuda rugăminţilor lor, m-am căsătorit cu Georges Claude fără binecuvântarea lor. Le-am spus la revedere şi am plecat spre Golful Guineei unde a început viaţa mea de femeie măritată.

Catherine îi povesti despre călătoria ei spre Coasta de Fildeş.

— De abia aveam o săptămână de când eram în Abijdan, că m-am şi îmbolnăvit din cauza schimbării de climă şi mâncare. Georges Claude m-a lăsat la un centru francez şi a plecat în expediţie. A lipsit trei luni. Mi-am revenit încet, iar când m-am făcut bine, eram înnebunită de grijă pentru el. Catherine se juca din nou cu un şiret de la corsaj. Când s-a întors l-am făcut să-mi jure că n-o să mai plece niciodată fără mine. Dar, a plecat.

Danton simţi nevoia să lovească ceva. Cum a putut, ticălosul, să plece din nou? Catherine era mai curajoasă şi mai îndrăzneaţă decât mulţi bărbaţi.

— După un an am plecat din Africa. Georges Claude

spunea că vrea să exploreze noi teritorii. Cred că a plecat pentru că era urmărit de autorităţi. Catherine îl privi pe Danton în ochi. Era hoţ, cum ţi-am spus. Fura lucruri de artă. Am văzut cum a fost recompensat de un rege; a primit colţi de elefant, fildeş, mirodenii şi cufere cu bijuterii. Avea un document fals şi câştiga încrederea băştinaşilor: lua obiecte din mormintele lor. Abia anul trecut am aflat asta. Georges Claude le vindea pe piaţa neagră. Când i-am spus, mi-a răspuns de parcă ar fi avut dreptul să facă asta.

Danton trase încet aer în piept. Simţea că-i ard plămânii. Nu se mira de ce dispreţuia ceea ce făcea el. Nu negase niciodată că străbătea mările şi jefuia pe alţii. Dintr-odată, i se făcu silă de propriile lui acte şi îi fu ruşine că autodispreţul i se citea pe faţă. Îşi întoarse capul.

— Cu o săptămână înainte să plecăm în India mi-a parvenit o scrisoare a proprietarului nostru, trimisă în urmă cu patru luni prin care mi se aducea la cunoştinţă moartea tatălui şi fratelui meu, într-un accident la fabrică, datorat unei explozii în furnalul deschis unde se face sticla.

— Îmi pare rău, Catherine.

Ochii îi înotau în lacrimi dar le îndepărtă.

— L-am rugat pe Georges Claude să mă ducă acasă să

le văd măcar mormintele, dar a refuzat. A spus că n-avea niciun rost, de vreme ce tot erau morţi. Când am ajuns la Calcutta, iar am fost bolnavă; de data asta pentru că eram însărcinată cu Madeleine. Tăcu. Pe măsură ce înaintam mi-era tot mai greu să merg mai departe. Ştiam că-mi va fi şi mai rău după ce se va naşte copilul. L-am rugat pe soţul meu să se răzgândească şi să ne întoarcem acasă. A refuzat din nou.

Danton asculta tăcut.

— Madeleine s-a născut la Calcutta doar pentru că am refuzat să rămân la Rajpur. Am avut o moaşă care vorbea englezeşte şi mi-a spus ce să fac.

Danton se gândi la doctorii renumiţi care o îngrijiseră pe Elena când îl născuse pe Esteban. Soţia sa născuse în patul ei înconjurată de o mulţime de servitori care aveau grijă de ea.

— Când Madeleine avea două săptămâni, Georges Claude a spus că pleacă să facă cercetări în Himalaya. Am plecat din Calcutta. Catherine îşi apropie obrazul de pilonul baldachinului şi spuse încet: Parcă eram într-o capcană. Nu aveam nicio şansă. Am pătruns în interiorul Indiei. Trei ani am trăit ca o umbră. Nu aveam voie să am nicio părere.

Danton îşi frecă maxilarul. Imaginea pe care i-o prezenta ea îl umplea de furie.

— Apoi Georges Claude a auzit de o expediţie care se forma la Bombay pentru explorarea zonelor de coastă din Sud. A vrut să ne ducă acolo. Am plecat, dar, chiar la ieşirea din Surat, a fost muşcat de o cobră. Din fericire, Madeleine n-a văzut cum s-a întâmplat. Era însoţit de Hadi, ghidul nostru. Georges Claude a murit aproape pe loc. Catherine se uită la Danton. Când mi-au spus, n-am putut să cred. Voiam să scap de el şi de căsnicia noastră mai de mult, dar n-am vrut să moară. Era, la urma urmei, tatăl copilului meu. Aşa cum era el, o iubea pe Madeleine.

Danton ridică încet capul şi-şi trecu degetele prin păr:

— Ce-ai făcut după aceea?

— Am mers la Surat şi m-am îmbarcat pe primul vas al companiei olandeze. Intenţionam să mă întorc în Franţa şi s-o iau de la capăt, chiar dacă acolo nu mă mai aştepta nimeni.

— N-ai ajuns, însă, prea departe, comentă el ironic. M-ai întâlnit pe mine.

— Mi-ai salvat viaţa, Danton, ar fi trebuit să-ţi mulţumesc mai demult, dar dintr-o mândrie prostească n-am făcut-o. Am vrut să cred că o să mă descurc singură.

Dar am greşit. Intervenţia ta ne-a salvat de la o mare primejdie. Se cutremură. Dacă nu m-ai fi găsit tu, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu noi în Madagascar.

— Ai fi supravieţuit, Catherine. Eşti foarte tare.

Ea zâmbi.

— O femeie nu trebuie să fie puternică, ci tolerantă, ascultătoare şi delicată.

— Nici tu nu crezi asta.

— Aşa voia Georges Claude să fiu. Dar n-am fost o elevă prea bună.

— Mulţumesc lui Dumnezeu.

Pe gâtul ei atârnau trei zulufi aurii şi simţi nevoia să-i atingă. Dar se opri.

Catherine îşi umezi buzele.

— Nu numai Georges Claude mi-a sufocat independenţa. Şi tatăl meu şi fratele meu voiau să fiu aşa cum credeau ei că trebuie să fiu. Când m-am căsătorit cu Georges Claude i-am sfidat. N-a fost, poate, cel mai grozav lucru, dar, din această căsătorie o am pe Madeleine. Singurul meu regret este că tata şi Jean n-au cunoscut-o. Îşi netezi, absentă, o cută de pe rochie. Poate acum, poţi înţelege de ce este atât de important pentru mine să hotărăsc singură. Niciodată nu mi s-a dat acest drept.

— Te înţeleg, zise el înţelegând că n-are nicio şansă. Îi înţelegea nevoia de a fi independentă, pentru că el însuşi îşi pierduse libertatea. Chiar dacă peste şase ani se va putea întoarce în Spania, va decide să nu o facă. Devenise propriul său stăpân.

Da, înţelegea ce simţea Catherine. Şi el ştia ce înseamnă puterea autorităţii.

— Îmi pare rău de figurinele tale. Scuzele ei îl scoaseră din gânduri.

O iertă văzându-i obrajii îmbujoraţi de ruşine.

— Bine că i-ai cruţat pe Zeus şi pe Hera. Poate c-or să procreeze şi-or să-şi înlocuiască progeniturile.

Un zâmbet plin de îndoială îi îndulci trăsăturile. Danton voi să-i ia faţa în mâini şi s-o sărute. Nu fusese niciodată atât de frumoasă. Se coafase altfel. Îi venea bine stilul acesta subtil şi elegant. Înţelese că avusese mare bătaie de cap ca să se îmbrace pentru seara aceasta.

Iar el n-o onorase cu prezenţa. O văzu aruncând o privire directă şi curioasă patului neobişnuit pe care stăteau. Rezemate de perete, în loc de stâlpi rotunzi, avea două plăci care se uneau la fiecare colţ. Motivele ornamentale aurite cu care era împodobit erau chinezeşti şi florale. În loc de numărul normal de perne, douăzeci şi

cinci, în diferite nuanţe de roşu, erau doar trei.

— Ce fel de pat e ăsta? întrebă ea când termină de cercetat.

— Un pat de opium.

— Chiar aşa? întrebă ea surprinsă.

— În China, pentru o sumă frumuşică, cei bogaţi pot intra într-un local unde, pe paturi din astea, fumează opium. Ochii ei luminoşi se măriră de uimire şi el chicoti: De ce pari aşa surprinsă, *linda*? Pentru ei e ceva obişnuit. Pe ăsta l-am cumpărat pentru că este o operă de artă, nu ca să fumez opium.

Se uită la el cu o privire dulce.

— Nu te-ai gândit că paturile tale sunt cam ciudate? Pe corabie dormi invers, iar acasă pe un pat folosit cândva pentru a fuma maci.

Fu rândul lui să fie surprins: De unde ştii că opiumul se face din maci?

— Nu sunt chiar aşa de neştiutoare pe cât crezi, Danton. Am trăit în trei ţări – şi le-am cunoscut ritualurile zilnice. Ştiu mai multe decât ţi imaginezi tu.

Se uită la ea uşor amuzat. Îi plăcea strălucirea pielii ei fine, felul în care-şi cobora genele când se gândea:

— Adică? Spune-mi, Catherine, ce lucruri ştii tu?

Nu-şi dădea seama ce avea să-i răspundă:

— Dacă este folosit corect, un burete de mare poate preveni sarcina.

Danton se înecă:

— Dumnezeule!

— Nu fi formalist, Danton, îi spuse ea ca şi cum ar fi fost fiica ei de patru ani, nu un bărbat de treizeci şi trei. Eficienţa este bine cunoscută. Mă mir că nu ştiai.

Danton încercă să-şi potolească pulsul:

— Ştiam.

— Atunci de ce nu mi-ai spus să folosesc unul?

Se încruntă. Simţi focul care începu să-l cuprindă.

— Nu-mi vine să cred că purtăm o astfel de conversaţie.

— De ce nu? întrebă ea negândindu-se la impactul pe care un astfel de subiect îl are asupra unui bărbat. Ai spus că-ţi place candoarea mea. Nu vreau decât un răspuns.

Un domn...

Ea-şi lăsă capul, într-o parte şi se uită la el stăruitor.

— Bine! spuse el descreţindu-şi sprâncenele. Eu nu sunt un domn. Nimeni n-ar cere aşa ceva unei doamne.

Spre surprinderea lui, Catherine râse uşor:

— Cred că amândoi avem ceva comun: O doamnă nu s-ar găsi într-o astfel de situaţie.

Danton se văzu în incapacitatea, de a mai spune ceva. Catherine Le Clerc era o nestemată care rivaliza cu toate bogăţiile lui. Doamne, o să-i lipsească. Până intrase în viaţa lui, nici nu-şi dăduse seama ce singur era. Ce-o să se facă fără ea?

— Vino aici, Catherine, murmură el tandru. Vreau să te ţin în braţe.

Ochii ei străluceau în lumina lunii. Ea se apropie de el, iar el, ţinând-o cu un braţ, se lăsă pe spate pe şirul de perne. Simţea moliciunea sânului, gingăşia părului. O sărută pe cap. Îi mângâie obrazul catifelat.

Pentru el, ea era raiul. Parfumul ei, atingerea ei, esenţa ei.

— Ajunge să mă ţii în braţe, Danton?

Danton îi masă pielea de pe umăr. Da. Emoţional, ea îl satisfăcea. Nu mai simţise aşa ceva în prezenţa nici unei femei, nici chiar a Elenei, pe care o adorase. O dorea pe Catherine. Voia să fie lângă ea nu numai fizic, ci şi emoţional. Şi nu exista decât un singur mod de a se apropia de ea. Putea el să rişte să mai aibă un copil? Mult timp se luptase cu aceste gânduri, iar acum ajunsese să se creadă incapabil de a mai iubi un copil cum îl iubise pe Esteban. Îşi dădea seama că nu era adevărat. Iubea copilul

ei şi ar fi iubit şi copilul pe care l-ar fi avut împreună. Nu se îndoia de asta.

Puteau ei avea o viaţă împreună? Voia să creadă că da. Dacă s-ar putea întoarce în Spania, dacă şi-ar curăţa pata care-i murdărea numele, dacă n-ar mai fi urmărit de autorităţile spaniole pentru» actele de piraterie săvârşite de Regele piraţilor împotriva nebunului Filip, ar fi avut certitudinea că cei apropiaţi lui vor fi în siguranţă. Problema era dacă şi Catherine va avea încredere în el şi va aştepta până când îşi va curăţa numele.

Totul depindea de harta lui Sadi. Dacă nu găsea diamantele, nu se putea târgui. Şi dacă n-avea nimic, nu putea oferi nimic.

Când se gândi la toate astea i se păru că nu e nicio speranţă. Apoi, o simţi pe Catherine în braţele sale şi jură să găsească o posibilitate să îndrepte greşelile din trecut.

Flacăra felinarului de deasupra pâlpâi, creând umbre pe pereţii tapetaţi. Respirau amândoi în acelaşi timp. O auzi inspirând adânc.

— Danton...

— Da, *chérie...*

— Danton... eu nu mai pot avea copii.

Capitolul 17

Catherine aşteptă ca Danton să spună ceva.

El îi ridică bărbia cu degetul şi o privi în faţă:

— Catherine?

Îi era greu să-l privească în ochi.

— Eu nu mai pot avea copii.

— De ce spui asta?

— Naşterea a fost lungă şi dureroasă.

— Aşa sunt primele naşteri, insistă el obligând-o să-l privească. Nu poţi judeca după asta.

— Eu nu mai sunt... ca la început. Ştiu că nu sunt singura femeie care a născut greu. Dar nu mi-am revenit.

— Adică?

— Am alăptat-o pe Madeleine mai mult de un an Şi când am încetat eu n-am mai avut... obrajii îi ardeau... sorocul periodic. Iar când l-am avut era neregulat şi puţin. Nu mai era aşa cum fusese înainte.

— Asta n-are de-a face cu procrearea.

Încercă să scape de privirea lui, dar îi ţinea bărbia şi era obligată să îndure tăişul ochilor lui.

— După Madeleine, au fost situaţii când Georges Claude

şi cu mine... îi venea greu să explice ceea ce voia să spună. Am fi putut să mai avem un copil, dar, din cauza mea, n-am mai avut.

— Poate n-a fost potrivit momentul, spuse el simplu. N-ai cum să ştii.

— Ştiu. Lacrimile îi tulburară vederea şi ruşinea că nu era bună pentru aşa ceva o pătrunse. O femeie îşi cunoaşte trupul şi, îţi spun, ceva s-a întâmplat cu mine după Madeleine. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că măcar o am pe ea.

— Catherine... răspunsul parcă îi zgâria gâtul. Ştia că-i era milă de ea, dar ea n-avea nevoie de asta.

— E-n ordine! îl opri să mai rostească ceva. M-am consolat cu gândul că Madeleine va fi unicul meu copil. Îmi ajunge, Danton. Sincer. Dar, chiar când rostea aceste cuvinte, ştia că minte. În inima ei era dragoste pentru douăzeci de Madeleine.

Danton îşi împleti degetele cu ale ei şi-i sărută încheieturile. O privea. Întreaga ei fiinţă aştepta. Secretul care îi ţinuse departe unul de altul nu mai exista. El ştia adevărul. Ce-o să facă acum?

Danton îi mângâie degetele şi îi sărută podul palmei.

— Ai fi fost o mamă grozavă pentru un băiat. Apoi o

sărută încet. Catherine simţi că trecutul ei plin de necazuri dispăruse.

Danton vorbi, iar buzele lui şopteau lângă ale ei.

— M-ai crede un ipocrit dacă aş face dragoste cu tine acum?

— Nu, oftă ea. Aş fi dezamăgită dacă n-ai face-o.

O aşeză pe spate şi îi luă faţa în mâini:

— Atunci să-ncerc să nu te dezamăgesc. O împinse pe pat; piciorul lui îi strivi picioarele şi deveni conştientă de o greutate plăcută.

— Să nu mă uiţi, Catherine, murmură el. Să nu mă uiţi când ai să fii plecată. Apoi o sărută profund şi posesiv. Ea-şi petrecu braţele peste umerii lui şi-l strânse lângă ea. Nu voia ca să se uite la ea. Dacă ar fi privit-o, ar fi văzut ce putere avea asupra ei. Îl iubea şi voia să rămână cu el. Ar fi uitat totul. Parisul şi locul care pentru ea însemna: acasă. Familie şi stabilitate. Acestea erau motivele pentru care pierderea acestui bărbat era deosebit de grea.

Ar fi vrut să lupte împotriva dorinţei ei. Dar, când o săruta o făcea să uite de toate, se supunea. Şi ea îl dorea.

Danton îi atinse uşor colţul gurii.

— N-am să te uit, Danton, şopti ea răsucindu-i părul cu degetele. Niciodată.

Mângâindu-l pe spate, avu senzaţia erotică şi exotică a mătăsii. Limba lui îi explora adâncurile gurii, iar Catherine răspunse dansului senzual, redescoperindu-l. Strânse în pumni veşmântul de pe umeri şi se agăţă de el, cu mintea plină de imagini senzuale ale gesturilor lui şi al gesturilor pe care ea voia ca el să le facă. Era ceva ce venea de departe şi care-i trezea experienţe care o ameţeau.

Danton întrerupse sărutul şi începu să umble la şireturile de la corsaj. Trase de cel de sus, apoi de cel de dedesubt. Ea simţea de fiecare dată şi gestul îi trezea fiori de plăcere. Încet, Danton îşi făcu drum până la punctul de unire cu fusta şi la panglica pe care ea deja o desfăcuse.

Muşchii puternici ai umerilor se mişcau sub palmele ei şi, pe măsură ce înainta, gluga mantalei lui îi venea peste mână. Fără respiraţie, aproape, îl întrebă:

— Cum se numeşte ce porţi tu?

— Burnuz. Îi desfăcuse o parte a corsajului şi trecuse la cealaltă.

— Burnuz? Cu fiecare şiret care se desfăcea, respiraţia îi devenea mai agitată.

Danton terminase aproape de desfăcut corsajul.

— Este un veşmânt pe care-l poartă paşalele.

Catherine nu-şi putu linişti respiraţia.

— Ce-i aia paşă?

— Un om de rang înalt, *linda.* Apoi el scoase corsajul şi-l aruncă pe podea. Nu mai pune întrebări, Catherine, o rugă el coborându-şi capul. Când îi sărută sânii, părul lui lucios o gâdila. Strâns în corset, pieptul îi era ridicat şi plin, dar sfârcurile erau captive şi cămaşa transparentă.

Mâinile ei alunecară pe sub braţele lui. Voia să-i simtă pielea, dar haina o împiedica. Nu văzuse un şiret la gât prins cu un nasture mare. Singurul mod în care-şi putea scoate burnuzul era să-l tragă peste cap.

— Danton... eu... Se lupta cu vorbele pentru că limba lui făcea cerculeţe în şanţul adânciturii dintre sâni.

— Am spus să nu vorbeşti, *chérie.* Vibraţia vocii lui pe pielea ei adânci durerea care se răspândea spre centrul coapselor.

Începu să se agite sub Danton încercând să-l facă să-şi mişte şoldurile ca să poată să ajungă la poalele veşmântului.

— Şi să nu te mişti, murmură el răguşit. Nu încă. Îi prinse mâinile şi i le ţintui deasupra capului. Nu te mişca.

Danton îşi împleti degetele cu ale ei şi le strânse ca să nu scape. Era imobilizată. Îşi aplecă uşor capul şi îi sărută sânii prinzându-i sfârcul. Senzaţia pe care o simţea când

dinţii lui o mângâiau prin cămaşa subţire o făcu să se aprindă. Voia atât de mult să-l atingă încât tremura.

— Dă-mi drumul, se rugă ea, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta. Nu pot... Vreau să te ating.

Danton îşi ridică şoldurile dar nu-i dădu drumul, îşi schimbă poziţia şi se aşeză între picioarele ei. Braţele lui îi apăsau braţele, ţintuind-o:

— Mă atingi, Catherine, spuse el încet, unde trupul tău îmi simte trupul, mă atingi. Ochii lui erau adânci. Mă simţi, *chérie?*

Prin faldurile rochiei, îl simţea. Tare, puternic, gata.

— Da, răspunse tremurând.

Danton îşi apropie faţa de ea. Părul lui lung îi cădea în cascadă peste sprâncene şi o atingea pe faţă.

— Te ţin eu liniştită, Catherine, dar controlul tu îl ai. Mă subjugi cu formele tale, cu gura ta coaptă, cu locul cald al feminităţii tale. Te doresc şi am să fac ce-mi ceri.

Catherine îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul.

— Vreau să-mi dai drumul ca să-ţi pot scoate burnuzul.

Fără să rostească un cuvânt, Danton se ridică în genunchi şi rămase aplecat deasupra ei. Picioarele lui puternice o încălecară. Îşi pusese mâinile în şold, iar prin faldurile veşmântului Catherine putu să vadă cât de

puternică îi era dorinţa. Nu se simţi deloc ruşinată sau jenată. Un fior de dorinţă o străbătu.

Catherine se ridică puţin, strânse materialul şi-l ridică deasupra şoldurilor lui. Nu-şi putu stăpâni o exclamaţie când îi văzu bărbăţia netedă şi plină. Cum nu mai putea trage mai sus, Danton îi dădu mâinile la o parte şi-şi trase burnuzul peste cap.

Catherine se lăsă încet pe spate şi-l privi. Era numai muşchi. Parcă tăiaţi în granit, acoperiţi de o piele aurie. Lumina felinarului făcu să-i strălucească crucea din ureche, dându-i o înfăţişare malefică. Părul sălbatic îi încadra faţa ascuţită.

Catherine îşi trase mâneca rochiei, dar vocea lui o opri.

— Lasă-mă pe mine. O răsuci încet pe-o parte.

Îl lăsă s-o dezbrace.

Danton făcu totul încet prelungindu-i agonia. Cufiecare atingere dorinţa ei creştea. La fiecare centimetru pe care materialul îl străbătea în josul braţului, corpul i se arcuia să-l întâlnească pe al lui. Când rochia trecu dincolo de talie, o rugă să-şi ridice şoldurile ca să i-o poată scoate. Auzi foşnetul pe care-l făcu satinul galben când atinse podeaua.

Numai în cămaşă, aştepta ca Danton să-i scoată ciorapii,

dar el nu-i scoase. Îi scoase în schimb corsetul. Se simţi, deodată eliberată. Sânii erau tari şi fierbinţi. O aşeză din nou pe spate.

Danton prinse marginea dantelată a cămăşii. Se lipi de el şi simţi părul aspru de pe coapse. Însă el n-o mai sărută şi nici nu continuă.

— Danton... te rog.

Cu o mişcare rapidă îi rupse cămaşa până la mijloc.

Catherine tremura sub privirea lui.

— Controlează-te, Catherine, spuse el pe un ton gutural care o şocă. Îi mângâie sânii umflaţi descriind cercuri dar neatingându-i sfârcurile.

Când crezu c-o să înnebunească de plăcere îi prinse fiecare sfârc între degete până când simţi ridicându-se în ea o furtună.

— N-am... control, respiră ea întretăiat. M-ai subjugat.

Mâinile lui alunecară încet pe abdomenul ei şi, peste şolduri, între coapsele ei. Roşie toată şi tremurând, Catherine se dădu mâinilor lui cercetătoare. Era cuprinsă de un val de emoţii, când el îi dezmierda centrul umed aprinzând în ea un foc care o şi durea şi o şi umplea de dorinţă.

Se ridică să-l întâmpine aşteptând să o pătrundă.

Deodată, o fulgeră un gând. După Danton, pentru ea nu mai putea exista alt bărbat.

N-ar mai fi putut.

Danton îi depăşea aşteptările. Cerea totul de la ea. Şi inima, şi respiraţia şi sufletul, iar ea nu putea să i se opună. Îi aparţinea şi n-ar mai fi putut fi a altuia...

— Danton... îl imploră ea tăcut.

Se întoarse puţin cu spatele şi luă o pernă.

— Ridică şoldurile, *chérie.*

Făcu întocmai. Danton îi strecură sub fese perna de damasc, îi desfăcu picioarele cu genunchiul şi o atinse cu bărbăţia. Se lăsă încet peste ea şi abia intră, că şi ieşi. Ca şi cum ar fi avut de gând s-o ţină aşa toată noaptea, o pătrunse mai adânc, dar când ea se arcui să-l întâlnească, ieşi.

Această nouă tortură o înnebunea. Îi studie trăsăturile întunecate şi-şi dădu seama că o minţise. El controla absolut totul. Maxilarele îi erau încleştate şi îi văzu dinţii albi. Ochii lui minunaţi erau umbriţi şi străluceau de pasiune. Fruntea îi era uşor transpirată. El deţinea controlul, iar ea nu avea nicio putere.

— Nu sunt fecioară, spuse ea cu respiraţia întretăiată de asaltul lui languros, nu trebuie să intri încet...

— Ştiu eu mai bine cum eşti. „Şi Danton o pătrunse atunci cu totul, iar ea gemu surprinsă. Se strânse în jurul lui simţindu-l înăuntru... şi cum nu eşti, Catherine, spuse el. Ştiu că o moarte înceată ţi aduce în minte toate experienţele trecute. Când e gata să părăsească acest pământ, omul nu se mai gândeşte decât – Danton împinse până la capăt – la ce i-a plăcut mai mult. Îi acoperi gura şi îi muşcă buza de jos. Când voi muri, o să mă gândesc la tine™, *chérie.* Acum, încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu.

Se conformă şi înţelese misterul pernei. Danton era în întregime în ea. Porni o mişcare ritmată, iar mâinile îi ţineau şoldurile.

Catherine se mişca odată cu el, dorind în tăcere accelerarea ritmului. Dar el nu se grăbea. Continuă cu mişcări încete, ieşind şi intrând în ea cât putu de adânc. Respiraţia îi era întretăiată datorită intensităţii acestei torturi. Nu mai putea – cerea eliberare şi satisfacţie – aşa cum avusese în noaptea aceea în birou. Voia să fie una cu el, să împărtăşească cu el plăcerea.

Danton acceleră mişcarea, iar Catherine crezu că nu-l mai poate aştepta. O, uşoară ameţeală puse stăpânire pe ea, iar picioarele începură să i se-nmoaie. Continuă, răspunzându-i, ţinându-se de umerii lui şi ridicându-şi

şoldurile cât putu de sus.

— Gata... dă-i drumul... spuse el cu părul răvăşit. Mâinile lui îi prinseră şoldurile. Catherine simţi extazul, iar el o strânse cu mâinile şi intră în ea atât de adânc încât ea se cutremură.

Catherine întâmpină cu bucurie fluxul de căldură. Lumea se învârtea în jurul ei iar inima îi bătea nebuneşte. Îi simţi cutremurul, simţi muşchii strângându-i-se sub palme. Din geamătul lui ea înţelese că-şi împrăştiase sămânţa în ea. Sămânţă care, pentru o femeie ca ea, se risipea degeaba.

Dar nu voia să se gândească la asta. Nu voia să se gândească decât la ceea ce îi curgea prin vene. Căldura şi beţia plăcerii.

Ea îl ţinea încă prizonier. Danton îşi îngropă faţa la pieptul ei şi rămase nemişcat. Catherine nu era pregătită să-l elibereze. Îl înlănţuise cu picioarele. Simţea că se scufundă în eliberarea pe care o găsise pentru trupul şi spiritul ei.

Timpul stătea pe loc. Ştia că avusese dreptate. Nu putea să mai fie cu altcineva. Simţise ce înseamnă să fii iubită de Georges Claude la care eliberarea însemna numai satisfacţia lui personală. Danton, însă – şi-i sărută părul – îi luase tot, dar îi dăduse tot. Îi simţea bătăile inimii. Tăcură

mult timp.

Danton ridică apoi capul şi o sărută pe obraz. Respiraţia îi era sacadată şi fierbinte. Dându-se înapoi, se uită la ea cu o privire ciudată şi mirată.

— Nu pleca. Mai stai cu mine.

Ea încuviinţă din cap, iar el îi sărută vârful nasului. Se mişcă de parcă ar fi vrut să iasă din ea.

— Nu, strigă Catherine. Nu pleca.

Danton îşi apropie buzele de ale ei. Tandru.

— Dacă stau, murmură el, o să mai vreau.

— Stai, spuse ea dându-i o şuviţă de păr după ureche.

Danton îşi prinse mâinile la spate şi aşteptă ca Madeleine să vină în birou. Stătea în prag mâhnită. În gene îi aninau lacrimi, iar obrajii îi erau uzi.

— Mama mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti. Se agăţa cu deznădejde de Păpuşă ca şi cum numai aceasta mai putea să o salveze de el; Danton se simţi nenorocit.

— Aşa e. Nu se simţea în largul lui şi golul din stomac îi dădea senzaţia că e pe apă şi nicidecum pe uscat. Niciodată nu trecuse printr-o astfel de experienţă; să ceară scuze unui năpârstoc de jumătate de metru. Comandase destui bărbaţi şi Ştia că autoritatea impune şi era eficientă în orice situaţie. Spre binele lui trebuia să se scuze, să

termine cu asta, ca să uite această stângăcie. Vino aici, Madeleine şi stai jos.

Cu privirea în pământ, Madeleine intră. Se urcă, tăcută, pe un scaun şi-şi încrucişă mâinile în poală. Refuza să-l privească.

Merde.

— Madeleine, te-am chemat aici ca să-ţi spun ceva. Dădu ocol biroului şi se sprijini de el. Dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai şti că nu mi-e deloc uşor să spun ce voi spune.

Madeleine se uita tot în jos. Blestem!

— Ieri, când m-ai întrebat dacă vin la masă, ţi-am dat un răspuns care te-a făcut să crezi că aşa aveam de gând să fac.

Fetiţa începu să-şi tragă din nou nasul, iar palmele i se umeziră.

— Am greşit că te-am făcut să crezi asta. Ştiam că pentru tine „o să vedem” înseamnă „da”.

— N-N-ai venit şi m-mama şi cu mine ne-am făcut aşa frumoase pentru tine.

Danton zise băţos:

— Ştiu cât de dezamăgită trebuie să fi fost.

Madeleine îşi ridică bărbia:

— M-m-ai minţit.

Acuzaţia ei îi străpunse inima:

— N-am făcut-o într-adins.

— Dar, n-ai v-venit.

— Am greşit. N-o să se mai repete. De acum încolo când o să-ţi spun ceva, poţi conta pe cuvântul meu de onoare.

Se uită la el cu atenţie, iar el se strâmbă. Îşi şterse nasul cu mâneca şi-şi apropie păpuşica de obraz.

— Îmi placi, se smiorcăi ea. O să fim prieteni din nou.

Danton respiră uşurat:

— Foarte frumos din partea ta să-mi mai dai o şansă.

Madeleine alunecă de pe scaun. Pe genunchiul drept avea o zgârietură proaspătă:

— Să nu mă mai necăjeşti, domnule, mă doare.

Danton mască şocul:

— *Non, mademoiselle.* Am să am grijă să nu te mai necăjesc.

— Trebuie s-o ajut pe Tanala la bucătărie aşa că nu pot să mă mai joc cu tine. Poate o să trec mai târziu să te văd.

— Te rog.

— La revedere, domnule. Apoi plecă.

În liniştea care se lăsase după plecarea ei, Danton se întreba foarte serios cine avusese autoritate.

Catherine se grăbi să strângă rufele – un lucru pe care

insistase să-l facă ea ca să ajute în gospodărie – înainte ca hainele şi cearşafurile curate să se ude. Nori negri se adunaseră, iar în depărtare se vedeau nori gri de ploaie.

Vântul umfla lenjeria albă ca zăpada, jupoanele şi ciorapii care erau atârnaţi peste tufele de amarilis. Catherine le strângea şi le îngrămădea într-un coş pe care-l luase de la Tanala.

O picătură îi căzu pe nas, dar Catherine nu se sinchisi. Traversă repede cărarea spre curtea din spatele casei unde James întinsese, la rugămintea ei, frânghii de cocotieri. Întinsese aici rochiile ei şi ale fetiţei precum şi cămăşile de noapte. Puse coşul jos şi începu să le strângă.

O altă picătură îi căzu pe cap, apoi încă una pe obraz. Vântul îi ciufuli părul şi-şi scutură buclele ca să poată vedea ce face. Rochia albă de dimineaţă flutura în jurul gleznelor goale. Nu se gândise că musonul o să vină la numai o oră după ce întinsese rufele. Modul ei de a se îmbrăca se potrivea cu ţinuta unei doamne, în interior nu în exterior. Stătuse în dormitor, întinsă pe pat şi încercase să se odihnească. Nu dormise prea mult noaptea trecută. Îşi amintea zâmbind orele pe care le petrecuse în patul lui Danton. Era un iubit ideal, trezise în ea senzualitatea şi o făcuse să se cunoască într-un fel la care nu se gândise.

Când la orizont apăruseră zorile în panglici roz şi aurii, îl părăsise pe Danton şi se întorsese în camera ei. Îi era frică să nu fi stat prea mult departe de Madeleine; în timpul nopţii venise de mai multe ori şi o găsise dormind liniştită.

Îi fusese foarte greu să plece pentru că Danton o săruta de fiecare dată când se apropia de marginea patului. Reuşise să se elibereze, dar o prinsese de mână şi-o trăsese spre el pentru încă un sărut. În cele din urmă, trebui să-l facă să-i promită că n-o s-o mai atingă când îşi trage cămaşa pe ea.

Danton acceptase fără nicio tragere de inimă urmărind-o cu o privire leneşă, care-i încălzi-pielea. Un nou val de sentimente nemaiîncercate de ea, de dorinţă şi putere o înspăimântă. Dacă nu s-ar fi stăpânit, în braţele lui ar fi putut să-şi piardă uşor raţiunea.

Trebuia să-şi amintească cine era şi ce făcea. Nu promisese că se va lăsa de actele de piraterie. Găsirea lui Sadi nu-i redase lui Danton Luis Cristobal ceea ce pierduse. Era, încă, regele piraţilor. Îi era frică să nu aibă de-a face cu un om înclinat să distrugă viaţa altora, cu toate că motivele lui erau îndreptăţite. Îi era tot mai greu să se păstreze pe poziţie. Când era în braţele lui, tot ceea ce conta era dragostea ei pentru el.

După ce se îmbrăcase, se îndreptase tăcută spre uşă. Imaginea de despărţire fusese scăldată în lumina aurie a felinarului. Umerii păreau lunecoşi ca mierea. Pe coaste se vedea carnea tare, întreruptă doar de linia subţire a părului negru din zonele lui intime. Goliciunea lui îi arătase că el nu era încă pregătit s-o lase să plece. Îi aruncase un zâmbet sugestiv şi extenuat, dar ea răsucise repede mânerul şi ieşise din cameră.

În ciuda faptului că nu ştia totul despre el, nu putea să se oprească să-l dorească alături de ea, în ea. Devenise nesăţioasă, având mai de multe ori iniţiativa în acea lungă şi binecuvântată noapte.

Pe faţa ei căzură trei picături mari de ploaie.

N-avea timp să mai viseze indiferent cât de mult îşi dorise să retrăiască săruturile lui. Musonul va uda repede hainele pe care le spălase în mai multe ore.

Pe neaşteptate, o mână o prinse din spate. Braţe puternice se încolăciră în jurul mijlocului ei. Încercă să strige, dar gura îi fu astupată de o mână şi ea fu răsucită. Locul mâinii fu luat de o gură.

Danton.

Scăpă rufele, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l trase mai aproape. Îi răspunse la sărut. El o sărută din nou

furându-i sărutări pline de dorinţă. Inima îi bătea nebuneşte şi, dacă n-ar fi fost ploaia să-i amintească unde se afla, s-ar fi prăbuşit pe iarbă cu el.

— Danton, rosti ea furându-i un sărut. El nu se opri, iar mâinile lui prinseră să rătăcească pe spate în jos, îi strânseră fesele şi-o împinseră spre el. Danton, spuse ea şocată, o să ne vadă cineva.

Lenjeria flutura în jurul lor, adăpostindu-i.

— N-o să ne vadă nimeni, îi sărută colţul gurii şi-şi înfăşură degetele în părul ei, în spălătorie.

— Are să... îşi arcui spatele când o sărută pe gât. Au să ne vadă picioarele.

Cerul parcă se deschise deasupra şi mulţi stropi căzură udând lucrurile rămase pe sfoară.

Catherine simţi ploaia rece pe pielea caldă şi închise ochii. Mâna lui îi mângâia sânii şi se juca cu sfârcurile. Răspunse fără să se mai gândească. Era curată nebunie. Îl dorea. Aici şi acum. Nu-i păsa de nimic altceva.

Danton o ridică în braţe şi porni cu ea spre marginea peluzei şi în desişul care mărginea palmierii şi cocotierii şi care răspândea mirosul florilor de ylang-ylang. Ascunşi de ochii celorlalţi, o sprijini de un cocotier şi o lipi de trunchi. Fără să se mai teamă de martori, îşi reluă sărutările

înfocate.

Ploaia cădea repede. Picăturile semănau cu nişte note muzicale, atunci când cădeau de pe frunzele cerate şi se prăvăleau pe pământ cu un dangăt natural.

Catherine îl sărută pe Danton. Dar nu se mulţumi numai cu gura şi începu să-i desfacă şireturile de la pantaloni.

Danton îi mângâia sânii şi sfârcurile. Se lăsă peste ea şi «a-i simţi bărbăţia pe abdomen. Mâinile ei rătăciră pe spatele lui şi-i scoase cămaşa din pantaloni. Îşi strecură degetele pe sub cămaşă şi îi zgârie pielea cu unghiile. El gemu şi-i strivi buzele înainte să-şi ridice capul.

Nu mai era timp să-şi scoată hainele care deveniseră un obstacol. Danton ridică fustele, iar ea începu să-i deschie nasturii de la pantaloni. Când ultimul nasture fu descheiat, îşi desfăcu pantalonii, eliberându-l. Îl mângâie cu degetele excitându-l.

— Eşti a mea, Catherine, gemu el prinzând-o de mijloc şi ridicând-o de la pământ. Acum eşti cu mine şi eşti a mea.

Apoi intră în ea, pătrunzând-o. Catherine era atârnată de el. Pe spate simţea scoarţa netedă a copacului. Îşi împleti picioarele în jurul mijlocului lui, iar el intră de mai multe ori în ea. Nu putea să-i susţină ritmul. Nu putea face altceva decât să se ţină de el şi să răspundă euforiei lui.

Simţi tensiunea crescând în ea până se eliberă. Apoi Danton mai intră o dată şi-şi dădu drumul.

O ţinu nemişcată, abia respirând. Amândoi se sprijineau acum de copac. Catherine îi sărută gura, ochii, sprâncenele.

Inimile lor băteau împreună.

Ploaia cădea pe faţa lui şi-şi linse buzele. Catherine se aplecă şi şterse prin sărutări picăturile de pe obraz şi de pe frunte.

— Doamne, femeie... şuieră el. Parcă aş fi un marinar care n-a mai intrat într-un port de un an. Te-am violat sub un cocotier.

— E grozav, răspunse ea dând la o parte o şuviţă de păr care-i căzuse în ochi şi zâmbi, bine că n-au fost nuci coapte în copac, că altfel ne-ar fi omorât.

Danton îşi sprijini fruntea de fruntea ei.

— Dacă o s-o ţinem tot aşa, o să mor, Catherine.

Capitolul 18

— Nu învârti ăla, spuse Danton când Madeleine întinse mâna să rotească globul pământesc. Stătea la birou înconjurat de o grămadă de hărţi.

— De ce? întrebă Madeleine trecându-şi degetele uşor peste el ca pentru a testa veridicitatea atenţionării.

— Pentru că eşti lipicioasă pe mâini, îi explică Danton.

— Oh... îşi şterse gura cu mâneca. Dacă o să-l mişc numai cu vârful degetului...?

— Degetele tale sunt lipicioase peste tot. De fapt, nu prea-i păsa dacă lăsa urme lipicioase pe glob pentru că o mai făcuse şi altă dată, dar ascunsese în interiorul globului punguţa şi diamantul. Dacă ea învârtea globul, începeau să sune şi atunci Madeleine s-ar fi jucat cu mare plăcere.

— Dacă-mi ling degetele, pot? întrebă din nou Madeleine.

Danton încercă să găsească o scuză plauzibilă pentru ca ea să nu se atingă de glob.

— Nu. Vreau să am Spania în ochi. Mi-aduce aminte de casa mea, minţi el. Copilul va înţelege, sigur, importanţa cuvântului casă.

Madeleine cedă cu un oftat:

— Eu nu am casă.

— Ba da, zise Danton căutând busola în dezordinea de pe biroul lui. Tu locuieşti cu mine.

— Nu pentru mult timp. O să plecăm la Paris, în Franţa.

Danton deveni din ce în ce mai agitat. În ultimul timp, îi venea tot mai greu să accepte plecarea ei.

— Ştiu. Dar, deocamdată, tu locuieşti cu mine, zise el calm.

— Îmi place să stau cu tine, declară ea. Dar trebuie să plecăm la Paris, în Franţa, să vedem Leave.

Danton trase din vasul Sung o hartă a insulelor Albadra:

— Cred că vrei să spui Louvre.

— Da, aşa. Se legănă pe călcâie şi începu să fluiere prefăcându-se plictisită.

— De ce nu te duci afară să...

— Azi nu vreau să mă joc afară. Sări pe scaunul din faţa lui şi-şi sprijini obrazul în mână. N-am ce face afară. Sap şi sap şi sap şi nu găsesc niciun colier cu rubine.

— Ai găsit o pereche de pantofi.

— Antonio mi-a spus că sunt ai tăi.

— Hm. Spaniolul ăsta îi strica tot cheful. Danton se amuza la gândul că Madeleine spusese tuturor că a găsit o

comoară – chiar dacă asta nu era decât o pereche de pantofi cu smaralde a unui bărbat.

Sprâncenele frumos desenate ale fetiţei se arcuiră.

— Îi vrei înapoi?

— Bineînţeles că nu.

Madeleine îşi puse amândouă coatele pe masă şi se uită la el cu ochi trişti.

— Unde-i mama ta? întrebă scurt Danton. Acum trei sferturi de oră se întâlnise cu ea pe coridor. Se salutaseră cordial pretextând o prietenie distantă. Asta pentru Catherine. În caz că Eduardo sau Antonio sau altcineva din casă i-ar fi auzit.

Dar, când ajunsese lângă el şi îi simţi parfumul dulce şi văzuse zburdălnicia din ochii ei, îşi pierduse orice simţ diplomatic. O prinsese de talie şi-o dusese în camera de la nord. Devorat de desfrâul său, o posedase pe covorul cu blazonul regelui Filip. Portretele spaniole care atârnau pe pereţi fură martori.

Catherine nu protestase, iar Danton nu prea era convins de inocenţa ei. Când se întâlnise cu ea, Catherine se prefăcuse că se împiedică şi-l atinsese pe braţ ca să se echilibreze. Se uitase lung în ochii lui cu buzele întredeschise, iar el nu mai avusese nevoie de altă

invitaţie.

Să-l ia dracu’. Se transformase într-un idiot care, în orice moment, se gândea numai la ea. Era cât pe ce s-o roage să rămână cu el. Că era aproape sau departe de el, nu mai putea judeca normal. Cea mai mare parte a dimineţii şi-o petrecuse în birou şi nu se putea concentra deloc asupra hărţii lui Sadi.

Îşi pierduse capul din cauza unei femei.

Şi această femeie era Catherine Le Clerc.

O iubea şi refuza s-o lase să plece.

Poate mai era timp să-i spună despre harta lui Sadi. Să-i dea speranţă că va găsi diamantele şi se va întoarce la civilizaţie fără să se teamă că va fi aruncat în temniţă. Dacă o putea convinge că nu-şi va irosi viaţa cu un criminal, poate că ar rămâne.

Sau, dacă tot insistă să plece la Paris, va merge acolo cu ea. Va trăi din nou în oraş, sau, cel puţin, aşa spera. Nu avea motiv să creadă că timpul petrecut pe mare şi pe insulă l-ar împiedica să se bucure de confortul civilizaţiei. Măcar de dragul ei.

Pe de altă parte, dacă nu descifra harta, va fi urmărit de nereuşita lui toată viaţa. Nu putea să-i ceară să rămână alături de el fără să aibă speranţa că, într-o zi, va fi liber.

Era posibil să-şi irosească toată viaţa căutând ceva ce nu există. Ar însemna să-i pretindă ei să-şi petreacă viaţa alături de un renegat. Un om stăpânit de trecut. Un rege urmărit de legea spaniolă.

Dacă va atârna în spânzurătoare, dragostea lui pentru Catherine nu era suficientă.

Vocea copilăroasă a fetiţei îi întrerupse şirul gândurilor negre:

— Mama s-a dus să se plimbe şi n-a vrut să mă ia şi pe mine. Mi-a spus să stau cu Eduardo.

Danton bombăni:

— Unde e Eduardo? Gardianul său loial începuse să fraternizeze cu o tânără şi frumoasă malgaşă despre care se spunea că ar fi din sângele regelui Antaimoro.

— E cu o fată frumoasă. Madeleine, îşi ridică piciorul şi-şi studie laba piciorului. Cred că o cheamă Mia. I-am văzut lângă tufe... sărutându-se.

— *Mkttia,* spuse Danton printre dinţi.

— E urât cuvântul ăsta, domnule. Nu e voie să vorbeşti urât în faţa mea pentru că s-ar putea să vorbesc şi eu la fel. Îşi ridică un ciorap care-i căzuse. Ce culoare au ciorapii dumitale, *monsieur Pirate?*

— Ce legătură are asta?

— Ai mei sunt roz.

— Ai mei sunt albi, rosti el repede. Era ursuz şi ştia de ce. Aceste mici conversaţii pe care le avea cu Madeleine deveniseră ceva obişnuit. Iar el nu avea obiceiuri. El făcea ce voia şi când voia. Nu ştia cum să se descurce cu acest nou mod de a se purta.

— Vrei să-ţi spun un secret? zâmbi Madeleine dându-şi piciorul jos.

Danton desfăcu harta şi puse două pietre, cu complimentele domnişoarei Le Clerc, peste ea. Îşi drese vocea:

— Dacă insişti.

Madeleine chicoti. Era preludiul unei trăsnăi.

— În noaptea aia când n-ai venit să mănânci cu noi...

Danton se ruga lui Dumnezeu să nu-l mai necăjească cu episodul acela.

— Mama avea corsetul pe ea. Când Tanala o lega, mama făcea uh, uh, uh, mimă Madeleine, şi nu „putea să respire pentru că era prea strâns. A căzut pe pat şi Tanala a trebuit să-l slăbească, altfel mama s-ar fi îmbolnăvit.

Danton îşi drese glasul ca să nu-i dea vorbăreţei ocazia să vadă că povestea îi făcea plăcere.

— E bine. Mă bucur că mama ta nu s-a îmbolnăvit.

— şi mai ştiu nişte secrete, zise Madeleine fericită şi chiar unele jenante.

— Nu acum, Maddie. Se prefăcea că se concentrează asupra documentelor lui ca ea să nu mai continue.

Madeleine se aplecă şi-şi puse din nou coatele pe birou.

— Ce faci acolo, *monsieur Pirate?*

Danton puse harta lui Sadi lângă harta insulei Aldabra şi spuse simplu:

— Încerc să văd care hartă se potriveşte cu asta de pe hârtiuţă.

— Oh, Madeleine îşi părăsi scaunul şi veni lângă el ca să vadă mai bine. Fără să-l întrebe, i se urcă în braţe.

Danton se crispă, iar mâna dreaptă-i rămase înţepenită pe marginea mesei.

— Pot să stau la dumneata în braţe pentru că astăzi nu m-am jucat pe afară şi nu sunt murdară, îşi mirosi manşeta bluzei: Uite!

Danton mirosi politicos parfumul proaspăt de săpun şi de mentă:

— Miroşi foarte frumos. Rămase băţos când Madeleine începu să se agite ca să-şi găsească locul, îi venea greu să recunoască că o iubea şi îi venea şi mai greu să i-o arate. Se gândea mereu la Esteban. De data asta, însă cu tristeţe

şi cu frustrare. Nu. De fapt, Madeleine era o binecuvântare. Era a doua şansă care i se dădea. Îşi petrecu braţul în jurul mijlocului ei şi o făcu să stea cuminte:

— Madeleine... vocea îi îngheţă.

— Da, domnule? întoarse capul spre el şi zâmbi, în momentul acela, tot ce voia să-i spună îi dispăru din minte. Voise să-i spună ce simţea pentru ea, gândindu-se că n-o să înţeleagă că putea s-o iubească ca şi cum ar fi fost a lui. Îşi dădu seama că greşise. Madeleine Le Clerc era foarte perspicace.

Madeleine îi aruncă un zâmbet larg ca şi cum ar fi ştiut exact ce vrea să spună:

— Şi mie îmi place de tine.

Danton era stângaci dar nu voi să fie prea direct:

— Madeleine, îmi placi foarte mult.

Apoi îl îmbrăţişă şi-l luă de gât:

— Eu chiar te iubesc.

O căldură neaşteptată îl învălui. Abia acum îşi dădea seama cât de frică îi fusese ca ea să nu-l respingă. Închise ochii şi-şi rezemă obrazul de capul ei, rânjind prosteşte fără să se poată opri”.

Madeleine fu prima care se trase înapoi şi se întoarse

spre grămada de hârtii de pe biroul lui.

— Şi, cu care trebuie să se potrivească? întrebă ea atentă.

— Uite cu asta, zise el arătându-i harta comorii.

— Crezi că-i una din astea? Madeleine îşi înclină capul şi-şi apropie faţa de harta pe care tocmai o desfăcu.

— Sper, răspunse Danton.

— Nu prea cred. Vârful nasului ei aproape mătură hârtia.

— Poate că nu ţi se pare ţie. Încruntându-se, ” Danton compară cele două hărţi şi văzu că Madeleine avea dreptate. Nu se potriveau. Conturul ar fi mers, dar nu mijlocul.

Madeleine luă harta lui Sadi şi se uită la pergamentul galben ca şi cum ar fi putut să interpreteze semnele. Danton o lăsă în pace dar fu cu ochii pe ea să nu rupă din greşeală hârtia.

— Scumpo, spuse el încet, acum dă-mi harta înapoi.

Expresia fetiţei deveni gravă şi nu se conformă.

— Ştiu unde e.

— Bineînţeles că ştii. Îşi apropie mâna de a ei ca să ia pergamentul. Ştia că voia să-l ajute şi inventa orice ca să nu-i dea mâzgălelile lui Sadi. Toate vârfurile astea sunt lângă plaja părăsită unde mama a făcut focul ăla mare şi

unde am găsit o broască ţestoasă cafenie, spuse Madeleine cu convingere.

— Hm.

— Broasca avea diamante pe spate. Dar nu erau veritabile...

— Bineînţeles, aprobă Danton, întinzând din nou mâna, dar Madeleine îşi trase mâna.

— Da. Şi ăsta e râul rănit.

— Hm... spuse Danton urmărindu-i degeţelul care alerga pe o linie şerpuitoare.

— Vezi. Râul rănit este cu cerneală roşie.

Danton îşi îngustă ochii şi scepticismul lui se micşoră puţin.

— Ce? Ce anume? Scumpo?

— Râul care arată aşa are o rană pentru că apa e roşie. Madeleine bătu cu degeţelul pe hartă unde un pârâiaş tăia coroana de vârfuri – vârfuri pe care el le considerase semne ale unui vulcan sau crater.

— Cred că aşa arată.

— Iisuse... apa care iese de la tsingy. Danton luă harta din mâna fetiţei. Râul rănit., o rocă care devenea roşie când ajungea în curent. Pe măsură ce descoperea tot mai multe asemănări, inima prinse să-i bată tot mai tare. Într-

adevăr, vârfurile de râu îi erau familiare. Mai fusese pe acolo. Traversase vârfurile ascuţite şi râul, mersese prin tsingy până-n partea cealaltă, unde se întindea plaja pe care se găseau bucăţi de calcar.

— *Madre de Dios*, spuse el cu un uşor oftat. Câte ore îşi petrecuse căutând prin hărţi şi, stupoare, locul era chiar sub nasul lui.

Diamantele erau îngropate aici, pe insula Sufletelor Pierdute.

Catherine privi urmele focului pe care-l făcuse în această parte de est a insulei. Cenuşa fusese împrăştiată de muson, iar bucăţile de lemn înnegrite fuseseră împrăştiate de vânt şi zăceau risipite peste tot ca nişte bucăţi de obsidian. Uitându-se la ceea ce rămăsese nu îi veni să creadă că, nu cu mult timp în urmă, fusese atât de hotărâtă să-l părăsească pe Danton, încât ar fi făcut orice ca să-şi câştige libertatea. Acum, însă...

Oftă şi privi spre mare: Acum, însă, nu mai voia să plece.

Valurile înspumate se rostogoleau cu vuiet pe ţărm, apoi se împrăştiau ca şi cum ar fi fost nişte pârâiaşe. Timpul ştergea totul de pe nisip; timpul la care nu se gândise până când nu cedase în faţa musonului. Un pact făcut cu

vântul şi cu ploaia... o perioadă de aşteptare până când se vor linişti, iar ea va putea să părăsească insula. Să nu renunţe la această idee.

Fusese foarte important pentru ea să ia această hotărâre. Înţelesese că o hotărâre trebuia să fie definitivă. Ar putea să se răzgândească. Preţul era însă mândria ei... Dacă lucrurile ar fi fost aşa de simple, s-ar fi consolat... Ar fi rămas şi-ar fi fost mulţumită dacă Madeleine n-ar fi avut de suferit din această cauză, dacă ar fi ştiut că sunt în siguranţă şi că legea nu va ajunge până pe această insulă. Rămânând aici şi nefăcând nimic pentru a preveni actele lui, ea şi Madeleine erau la fel de vinovate. Deşi, de când cu povestea cu flota spaniolă, Danton nu mai plecase pe mare. Asta nu însemna, însă, că-şi atârnase sabia-n cui. Dimpotrivă, nu-şi declarase niciodată intenţiile de a duce o viaţă în legalitate.

Asta era problema.

Danton Luis Cristobal era încă Regele Piraţilor. Acceptarea comportamentului lui nu micşora gravitatea actelor lui ilegale. Era încă însetat de răzbunare şi n-ar fi avut odihnă până când nu i-ar fi plătit lui Sadi pentru ce-i făcuse. Dacă ar fi aflat că turcul trăieşte, nu s-ar fi lăsat până când nu i-ar fi luat viaţa, fără să se gândească că

asta ar fi însemnat distrugerea propriei lui vieţi.

Catherine se plimbă în jurul grămezii de lemne arse. Nu putea să nu ţină cont de sentimentele ei pentru Danton. Din noaptea în care făcuseră dragoste, lucrurile se schimbaseră. Ştia că intimitatea îi apropie pe oameni. Împărţeau cam tot ce pot împărţi doi oameni. Dar, sentimentele ei pentru el erau mai mult decât legătura sexuală. Îl iubea cu inima. Profund. Total.

Se îndrăgostise de el.

Îi dăduse speranţa atunci când, ea nu mai avea nicio speranţă. Ştia că nu mai putea avea copii. El, însă, o făcuse să simtă că mai este o şansă şi, oricât ar fi fost de îndepărtată, se simţea deosebit.

Îi dăduse viaţă atunci când pustiită, fusese prea mult timp mamă şi uitase că în acelaşi timp, era femeie. Renunţase la dorinţele şi la nevoile ei gândindu-se numai la fiica ei şi la lumea acesteia. El o făcuse să vadă dincolo de ideea de maternitate. Se purta cu ea aşa cum se poartă un bărbat cu femeia iubită. Era prima dată când se simţea iubită.

Îi dăruise dragoste atunci când credea că nu mai e loc pentru dragoste în inima ei. Şi asta a fost cel mai greu de acceptat. Cu mult înainte de moartea lui Georges Claude,

toate sentimentele ei se revărsaseră asupra fetiţei. O crescuse, o învăţase, îi condusese paşii şi se agăţase de cea căreia îi dăduse viaţă. Uitase că trebuie să se iubească şi pe ea, şi că avea nevoie să fie şi ea iubită. Danton îi arătase că, pentru el, ea însemna ceva deosebit şi că era vrednică de dragostea şi devotamentul unui bărbat.

Îi arătase cum o iubeşte cu mâinile ei şi cu trupul. Dar nu rostise niciun cuvânt; nici ea, de altfel. Poate că fiecare se temea de reacţia, celuilalt. Cele două cuvinte erau un jurământ.

Catherine îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi tonurile de auriu şi alb orbitor ale luminii soarelui. Marea era mult mai întinsă decât se putea vedea fără ocheanul lui Danton. Privi spre est, apoi spre sud. În scurt timp, va fi un punct pe ocean şi se va îndrepta spre casă. Speranţele ei vor prinde viaţă, iar dorinţele ei se vor împlini.

Dar cu ce preţ?

Poate că dacă Danton i-ar fi spus că o iubeşte, lucrurile ar sta altfel. Dar, cine ştie când ar fi asta – dacă va fi. Îl cunoştea prea bine ca să-şi dea seama că e prea mândru pentru a face astfel de declaraţii. Intenţiile ei erau clare. El ştia de la început că ea va pleca. Îi ceruse, chiar, să rămână, şi ea refuzase. Se lupta cu furtuna din ea,

asemenea pârâiaşului care curgea dinspre tsingy în mare. Era prea încăpăţânată. Ştia. Ar fi putut să-i spună că-l iubeşte. În loc de asta, îl refuzase, iar acum suferea.

Era atât de sigură că trebuie să-şi controleze destinul. Nimeni nu putea s-o joace, dacă ea nu voia. Ea trebuia să dirijeze, trebuia să-şi programeze viaţa. Dar, în curând, trebuia să plătească cu singurătatea. O avea pe Madeleine şi o iubea dar asta n-ajungea. O femeie avea nevoie de dragostea unui bărbat, o dragoste care este nepreţuită. O comoară care se găseşte nu în nisip, ci în mimă. Adevărată şi pură şi caldă! Indispensabilă.

Dacă iubea pe cineva, nu însemna că nu mai avea control asupra ei. Era, încă, Catherine Le Clerc. Putea să gândească şi să hotărască singură. Voia să rămână şi asta pornea de la ea. Nu pierduse controlul, dimpotrivă, câştigase ceva. Admiţându-şi greşelile şi îndreptând o gravă eroare, cum ar fi plecarea ei, devenise mai puternică.

Pulsul i se acceleră. Deodată, ştiu că trebuie să-i spună lui Danton că-l iubeşte. Chiar dacă el nu simţea acelaşi lucru, trebuia să ştie. Putea îndepărta demonii care-l hărţuiau. Îl va ajuta, îl va îndruma, va sta alături de el, va...

O mână o prinse de umăr şi Catherine rămase mirată. Numai Danton era aşa de ferm. Dar mâna nu era cunoscută.

Întorcându-se, spuse: Danton? dar întrebarea îi muri pe buze.

Capitolul 19

— Aici, căpitane! strigă Rainiaro.

Danton auzi vocea lui Rainiaro prin muzica vântului ce fluiera peste crestele din jurul tsingy. Lumina soarelui care filtra printre nori aproape dispăruse lăsând plaja în semiobscuritate. În curând o să-nceapă ploaia. Danton dăduse ordin să se aprindă torţele şi, împreună cu o mână de oameni plecaseră să o caute pe Catherine, când, musonul lovi insula.

Danton se repezi spre pereţii de calcar din care curgea pământ roşu. Secundul său stătea lângă singura intrare din partea de est, pe care o cunoştea Danton, în pădurea înconjurată de stânci înalte de şase sute de picioare.

— Aici, căpitane, zise Rainiaro uitându-se la un obiect lung care strălucea în nisip.

Danton ridică torţa al cărei miros acru din fibre de nucă de cocos umplea aerul. În dansul flăcărilor zări mânerul aurit al unui pumnal pe jumătate înfipt în pământ. În apărătoarea mâinii erau încrustate smaralde conferind eleganţa tăişului de argint. Danton trase pumnalul din nisip şi-l examină. Era valoros, iar marginea în formă de V

era măiastră. Era o adevărată operă de artă turcească şi nu se afla acolo întâmplător. Se afla într-un loc unde putea fi observat şi fusese lăsat acolo cu un scop.

— Yousuf Ahmed – Sadi Abram, spuse Danton, mestecând numele turcului, cu nările fremătând din cauza fumului. E viu. Ticălosul este pe insula mea.

— Ura faţă de turc deveni şi mai mare şi inima i se încrâncenase. Odată, dorise să-i cruţe viaţa lui Sadi. Acum, însă, nu mai avea milă. Sadi furase diamantele care duseseră la pierderea Elenei şi a lui Esteban; acum îi furase intenţionat o bijuterie mai preţioasă decât orice diamant. Pentru că punea în pericol viaţa ei, va plăti cu moartea.

Danton era furios dar afişa un calm rece. „Sadi este pe insula mea. Şi pentru a doua oară”. Turcul mai fusese în ziua în care l-a părăsit să moară în apă, Sadi a navigat în partea cealaltă a insulei ca să îngroape diamantele crezând că echipajul din apă nu va ajunge niciodată la ţărm.

Ce ironie! Sadi n-a ştiut că el se întorsese pe insulă, pentru că altfel ar fi venit după diamante mai devreme. Diamante pe care nici nu le păzise. Totuşi, cum a ştiut Sadi că el se află pe Insula Sufletelor Pierdute? Dacă Sadi n-a

venit pentru diamante, însemna că a venit pentru el. Dar, de ce abia acum?

Foarte puţini, şi aceia de încredere, ştiau unde este Bârlogul Regelui Piraţilor. Calităţile de navigator ale lui Henry Greenspot erau neimportante. Nu putea să arate direcţia spre o insulă care nu era trecută pe hartă. În plus, Henry îşi aprecia prea mult berea ca să i se refuze grogul în iad – locul unde Danton îi promisese că-l va trimite dacă-i umblă gura.

Răspunsul era clar. Trevor Tate care avea motiv să se laude că ştie unde se află Danton Luis Cristobal. Fusese încolţit de oamenii lui Danton, prins în foc încrucişat şi, obligat, în faţa propriului echipaj să se retragă din bătălie. „*Maudit*", ar trebui să ştie că Tate nu era omul care uită:

Coborî torţa să lumineze urmele din împrejurimi şi merse până la digul vechi din apropierea pârâului. Bucăţile de piatră erodată erau netede. Trecu prin deschizătura îngustă, urmat îndeaproape de Rainiaro.

Zgomotul oceanului nu se mai auzi. Prin toate crăpăturile, pătrundeau trilurile păsărilor şi bâzâitul vieţuitoarelor de noapte. Plante ţepoase aruncau umbre distorsionate.

Simţi că ea trecuse pe aici. De unde ştia, nu putu să

spună. Îi adulmeca mirosul; închise ochii şi o văzu; îşi încordă atenţia şi o auzi. Toată fiinţa lui se concentrase asupra ei, iar în minte îi răsuna numele ei: Catherine.

Deschise ochii şi se uită într-o peşteră aflată deasupra. Culoarul întunecat conducea la alte culoare, o reţea întreagă care părea nesfârşită şi care ieşea în pădure. Dacă nu ştiai pe unde s-o iei, te puteai pierde şi deveneai victima vieţuitoarelor din peşteră: crocodili gri cu ochi roşii strălucitori în care se reflecta lumina torţelor, atunci când retragerea era inutilă.

Rainiaro ajunse lângă el:

— Am să spun oamenilor să aducă provizii. O să pornim în căutarea...

— Nu, i-o tăie Danton, plec singur. Mi-a luat-o pe Catherine.

Trăsăturile sublime ale lui Rainiaro indicau că acesta punea la îndoială ordinele căpitanului:

— Nu poţi merge singur după Sadi. E înarmat şi are cu el cel puţin jumătate din echipaj.

— Sunt în aceeaşi situaţie, rosti Danton scurt ieşind din râpă şi îndreptându-se spre plajă: E mai bine ca echipajul să aştepte şi să fie pregătit, decât să fie prins. Adică, ceea ce vreau eu să fac.

— Nu se poate.

— Trebuie ca Sadi să mă prindă şi să-l pot convinge că Catherine nu înseamnă nimic pentru mine. Ar fi mai bine pentru ea ca să mă dispreţuiască atunci când îi voi provoca. Pregăteşte-te de plecare Negro España. Fixează cursul spre vestul insulei. Am să-ţi arăt unde să mă aştepţi. Îţi garantez că, dacă turcul nu este deja acolo, va veni. Cu Catherine.

— Crezi c-o s-o ia de pe insulă?

— Nu. Danton făcea paşi mari şi călca cu hotărâre. Ceea ce vrea el este aici. Am harta locului unde sunt diamantele, Rainiaro.

— Ce hartă, căpitane?

— Harta lui Sadi. Am luat-o de la el în Zanzibar şi abia în seara asta mi-am dat seama că a îngropat diamantele regelui Filip pe insula mea. Danton se gândi imediat la siguranţa copilului. O să aibă grijă să fie păzită în absenţa lui. Nimic nu va mai fi lăsat la voia întâmplării.

— Turcul le-a îngropat aici?

Danton zâmbi trist. Ce umor dezgustător, nu? Să am în palmă ceea ce mă poate salva şi să nu ştiu nimic patru ani. Făcu semn oamenilor lui şi aceştia veniră spre el.

— Iar, acum, Sadi vrea diamantele, dar harta e la tine.

— Da. Am harta acestui nebun. Uitându-se la pereţii tsingy Danton şopti: Ceea ce reprezintă cheia libertăţii mele acum este cheia libertăţii cuiva care este mai important ca propria-mi viaţă.

Zgomotele pădurii erau asurzitoare. Parcă era iadul. Se auziră un fel de lătrături. Catherine şi-ar fi astupat urechile cu palmele dacă n-ar fi avut mâinile legate.

— Iap-iap-iap-iap.

Chemările treceau dintr-un copac în altul alcătuind un cor demenţial. Lemuri pitici se legănau pe ramuri pe picioarele din spate, ţinând fructe de mărimea cireşelor. Ţipetele lor o făcură pe Catherine să tremure şi să dorească să-i audă pe Razana, Pousse-Pousse şi Dokobe.

Catherine stătea pe un covor turcesc ţesut în tonuri de roz. Frunzele îngrămădite sub el emanau un miros specific de umed şi putred. Umezeala îi cuprindea spatele şi fusta-i deveni jilavă. O ceaţă rece îi umplea faţa cu picături de apă.

Era păzită de un singur paznic. Ceilalţi aşezau tabăra. Se gândise la tot felul de planuri de fugă, dar le respingea pe toate din acelaşi motiv: călătoria prin pădure durase ore şi ştia că se va rătăci. Trecuseră prin mai multe galerii asemănătoare. Singur n-ar fi găsit-o pe cea care ducea la

plajă. În unele locuri, terenul era complet acoperit cu apă. Ciorapii şi pantalonii i se udaseră dar n-avusese altă soluţie.

Singura ei speranţă era că Danton va porni după ea, de îndată ce va vedea că lipseşte. Se ruga să aibă grijă de Madeleine. Dar, va trebui să aştepte. Dacă s-ar fi pripit, ar fi făcut o greşeală. Ştia că piraţii ăştia nu urmăreau să-i fure titlul şi bogăţiile lui Danton. Ei îl voiau chiar pe Danton. Şi se foloseau de ea ca să-l ademenească.

Oamenii din banda asta erau tuciurii, nu maronii ca malgaşii, şi roşcaţi ca barba lui Bedr bin Khalifa. Erau vreo cincizeci şi purtau nişte veşminte lungi ca arabii din Zanzibar şi vorbeau o limbă complet străină. Transportau tot felul de accesorii de călătorie care asigurau un confort elegant. Dovada: covorul pe care stătea, panourile cu catifea de Bursa şi plasele contra ţânţarilor.

Conducătorul avea nişte sprâncene negre stufoase, ochi negri înfundaţi în cap şi o barbă ascuţită. Acum, dispăruse. El îi pusese mâna pe şold atunci când crezuse c-ar fi putut fi Danton. Se cutremură când îşi aminti şi speră că o va lăsa în pace. Pe plajă, încercase de mai multe ori să vorbească cu el în franceză şi-n engleză; încercase chiar şi-n hidustani. El, însă, îi spunea mereu hanim şi o

împingea în faţa lui cu ţeava pistolului. Nu dăduse nicio atenţie rugăminţilor ei şi ordonase să-i lege mâinile. De enervare, începuse să strige la el să o elibereze. Omul se uitase la ea şi spusese ceva asemănător cu Kushdili. Apoi, sprâncenele-i coborâră, atenţionând-o, parcă.

Auzi fâşâitul făcut de un gândac şi înţepeni uitându-se la frunzele putrede de la picioarele ei. Vietatea nocturnă de mărimea pumnului porni spre unul din cele trei corturi deschise care fuseseră ridicate pe trunchiul de lemn şi înfăşurate cu mătase purpurie.

Tabăra era scăldată în lumină şi atrăgea insectele de la mare depărtare. Sticla felinarelor era acoperită de fluturi de noapte şi creaturi înaripate care căutau lumină şi căldură.

Oamenii îşi făceau de lucru în jurul ei, dar nimeni nu îndrăznea s-o atingă. Îi aruncau nişte priviri care o făcură să intre în panică. Abia mai târziu înţelese că le era frică de ea, sau, mai exact, frică să se apropie de ceea ce aparţinea căpitanului lor. La gândul ăsta, simţi un gol în stomac.

Din celălalt capăt, se auzi un strigăt şi încă un cort de mătase se ridică. Strigăte noi de Iapiap. Lemurii părăseau un copac şi se avântau în altul. Din vârful unui pom se auzi

cârâitul unui papagal, iar în depărtare o bufniţă.

— *Hanim*, strigă o voce baritonală. Catherine ridică privirea. Conducătorul era lângă ea. Purta un turban mare. Umerii înguşti erau acoperiţi cu un veşmânt din damasc albastru, o haină scurtă de culoare deschisă cu guler înalt şi o cămaşă care părea nepotrivită.

— Nu înţeleg ce spui, bâigui ea. Nu cunosc limba ta. Sfoara cu care îi erau legate mâinile o strângea şi-ar fi vrut să scape de ea.

El întoarse degetul arătător spre el:

— Paşa.

„Paşa”... cuvântul străin îi reveni în minte. Danton îi spusese că burnuzul era un veşmânt pe care-l purtau paşalele – oamenii de rang înalt. Doamne, Dumnezeule, ăsta cine mai era? Apoi, bărbatul întinse degetul în direcţia ei:

— *Hanim. Duriye.*

— Nu, răspunse ea revoltată că o numea mereu hanim. *Je m’appelle Catherine.*

— Franţuzoaică.

Îl întrebă a doua oară:

— Ştii franţuzeşte?

El scutură din cap şi rânji.

— Ce vrei? întrebă ea totuşi în franceză, disperată.

Bărbatul nu răspunse. Întinse mâna cu palma în sus şi-i făcu semn să se ridice. Genunchii o dureau şi, fără ajutorul mâinilor, îi era şi mai greu. Reuşi să se ridice, se împiedică, dar evită braţul întins al paşei care părea că vrea s-o ajute. Catherine respira greu.

Buclele îi cădeau pe piept şi, cu o mişcare rapidă a capului, le dădu pe spate. Paşa o privea cu ochi strălucitori pe care Catherine evita să-i întâlnească. Înclină capul şi-i făcu semn să-l urmeze. Spuse ceva paznicului care o urmă.

Picioarele i se înfundau în terenul buretos. Paşa o invită în cortul din mijloc. Pe jos erau întinse rogojini frumos împletite. În colţuri şi lângă o masă joasă se aflau perne de brocart. Pe tăvi cu margini aurite se aflau farfurii de aramă cu pâine, măsline negre şi verzi şi mai multe feluri de brânză. Stomacul i se strânse.

Doi servitori ieşiră în întâmpinare. Unul purta un vas de argint şi un lighean de marmură, iar celălalt, un şervet brodat cu fir de aur. Primul turnă apa uleioasă peste mâinile paşei, iar celălalt ţinea ligheanul. Paşa îşi şterse mâinile cu prosopul, apoi îi făcu semn să procedeze şi ea la fel.

Catherine întinse bărbia cu mândrie înainte în ciuda tulburării care o cuprinsese şi întinse mâinile arătând legăturile care-i zdrelea pielea. În loc să răspundă imediat gestului, privirile paşei stăruiră asupra decolteului rochiei şi corsajului. Privirea pofticioasă urmări linia sânilor şi a şoldurilor. Dar ea refuză să se lase intimidată şi rămase nemişcată.

În cele din urmă, paşa se Adresă paznicului care scoase un cuţit de la brâu. Catherine se crispă când tăişul alunecă peste legături abia evitând pielea delicată a încheieturilor. Scăpată de ele, îşi frecă braţele şi spălă cu plăcere mizeria de pe mâini.

Apa avea parfum de mimoză. Îşi uscă mâinile repede şi întrebă în engleză:

— Sunteţi prieten cu sultanul Bedr?

— Sofra, zise ignorând întrebarea şi arătând spre măsuţa din mijlocul cortului, Sofra.

Imposibilitatea de a comunica o necăjea mai mult decât privirea lui.

— Nu ştiu ce înseamnă sofra. Şi nu mă interesează. Ce vrei de la mine? Vreau să ştiu ce planuri ai cu Danton? îl cunoşti pe sultan? El te-a trimis? Ţipa la el în franceză nepăsându-i că el nu înţelegea ce spune. Cine eşti şi ce

vrei? Dă-mi drumul!

Faţa paşei se întunecă. Bătu din palme de două ori şi strigă:

— Tais-toi!

— Ba n-am să tac! reluă ea cu un ton mai sus din cauza enervării. Vreau... Catherine tăcu brusc. Ai vorbit în franceză.

Trăsăturile lui liniare rămaseră impenetrabile şi spuse:

— Când am chef vorbesc franţuzeşte.

— Deci ai ştiut de la început ce spun!

— Mă oboseşte vorbăria ta. Vorbeşti fără rost şi nu trebuie să te încurajez.

Catherine tăcu gândindu-se la ce-i spusese. Ştia, deci, ce-i ceruse şi refuzase să-i răspundă. Asta însemna că orice rugăminte va face va fi ignorată. Inima începu să-i bată cu putere. Dacă Danton nu venea... Nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla.

Catherine îşi umezi buzele uscate:

— Cine eşti?

— Sunt paşă. Îşi afundă genunchii într-o pernă groasă şi-şi încrucişă braţele. Un stăpân.

— Nu al meu, replică Catherine refuzând să se aşeze. Nu voia să-i arate că se teme şi îi va rezista prin orice mijloc,

fizic şi verbal: Eşti pirat.

— Dacă sunt pirat, Hanim, unde mi-e corabia?

— Nu ştiu. Ancorată undeva pe insula lui Danton.

Paşei nu-i plăcu menţionarea numelui lui Danton:

— Nu este insula lui. Este a mea. Eu am găsit-o şi i-am dat-o ca mormânt. Acum mi-o iau înapoi şi-mi iau şi ceea ce este îngropat aici. Paşa gustă o feliuţă de cârnat apoi spuse fără emoţie: Mai întâi îmi servejti masa, apoi ai să-mi oferi trupul tău.

Cuvintele lui căzură ca un duş rece peste Catherine. Bolborosi:

— Ba nu... n-am să fac niciuna, nici alta.

— Ai să faci aşa cum ţi spun.

— Danton va veni după mine şi...

Repeziciunea cu care se ridică paşa o surprinse.

Înainte să-l poată opri, îi ţintui braţele pe lângă corp. O sfredeli cu privirea. Catherine se înfioră:

— Un bărbat care ţine la femeia lui nu o arată în public. Te-a dus la Zanzibar unde ţi-ai arătat faţa. Paşa luă o şuviţă de păr şi îi acoperi gura: Nu purtai yashmak-văl şi datorită neîndemânării tale, s-a vorbit despre tine.

— M-ai văzut tu? şopti ea.

— Nu, dar după ce-ai plecat, s-a răspândit în oraş vestea

despre femeia franceză. Se spune că eşti femeia regelui piraţilor şi că ai pielea albă ca magnolia şi buzele roşii ca rodiile. Un bărbat care-şi arată comoara, n-o merită. Deci, doamnă regină, unde ţi-e regele ca să mă oprească să-i culeg perla?

Frica puse stăpânire pe Catherine şi inima prinse să-i bată cu putere. I se făcu greaţă şi-şi smulse şuviţa din mâna lui.

El îi dădu drumul şi ea se îndepărtă împleticindu-se de el. Reuşi să se echilibreze. Respira ca şi cum ar fi alergat.

— N-o să ne certăm cine este stăpânul*, duriye.* Paşa îşi aranjă turbanul şi-şi mângâie barba cu degetele. Făcu un semn servitorilor care dispărură. Rămase numai paznicul. Stătea într-un colţ şi privea înainte.

— Acum ai să mă asculţi, hanim. Dezbracă-te.

Catherine simţea că se sufocă. Începu să se gândească. Avea s-o siluiască şi asta o s-o omoare, sau o s-o omoare el când o să refuze. Trebuia să câştige timp. „Gândeşte, Catherine!”

— Hai, hanim! Paşa se aşeză din nou pe perne şi-şi încrucişă picioarele. Îi făcea plăcere s-o vadă tremurând. Ochii îi străluceau plini de pofte, iar Catherine nu-i putea suporta privirea.

Nu voia să cedeze. Ştia că trebuie să existe o ieşire. Nu se mişcă decât ca să-şi scoată un pantof.

— *Depchez* – grăbeşte-te.

Îşi scoase şi celălalt pantof, apoi spuse repede: Lasă-mă singură un moment.

— De ce?

— Trebuie să... îşi coborî vocea şi folosi un ton jenat. Trebuie să mă uşurez.

— Mai târziu.

Nu se dădu bătută:

— Acum. Dacă nu, o să mă ruşinez.

Paşa o cântări cu privirea ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama cât adevăr conţinea afirmaţia ei. Îşi îngustă ochii şi spuse:

— Ai un minut. Omer va merge cu tine.

Presupuse că Omer este paznicul. Nu-i păsa dacă merge cu ea, atât timp cât putea să stea cu spatele la el ca să nu o vadă ce face. Foarte bine.

Paşa îi turui ceva lui Omer şi acesta îi făcu semn cu degetul şi luă un felinar. Catherine ieşi încet din cort şi se îndreptă spre pădure. Putreziciunea pe care călca o făcu să se înfioare. Se îndreptă spre tufele de bambus şi ascultă să audă apa. Închise ochii şi sunetul ajunse până la ea. Era

asemenea unei muzici; îi auzea bolboroseala neştiind ce dar divin avea să fie apa.

La cinci picioare de peretele de stâncă se opri şi se uită la Omer, care îi spuse să se oprească şi puse mâna pe mânerul cuţitului. Degeaba. N-avea de gând să fugă.

Îşi muşcă buzele şi-i făcu semn să-şi întoarcă capul. El zâmbi batjocoritor şi întoarse puţin capul. Putea s-o vadă cu colţul ochiului, ceea ce n-o deranja.

Catherine îşi strânse fusta şi se lăsă pe vine la marginea râului. Îşi ţinu respiraţia şi căută printre jupoane. Prinse materialul, tuşi şi în acelaşi moment îl sfâşie; îşi drese glasul şi rupse materialul pe toată lungimea şi-l strânse în pumn. Îi aruncă o privire lui Omer care se concentrase asupra petecului de cer ce putea fi văzut prin perdeaua groasă de arbori.

Repede, Catherine băgă materialul în noroiul roşu de la marginea râului şi-l tăvăli bine. Îl scoase apoi şi-l stoarse bine de apă.

La lumina slabă a felinarului văzu că îşi atinsese scopul. Ascunse ghemotocul în faldurile fustei, se ridică şi trecu înaintea paznicului.

Ajunseră la cortul paşei şi Catherine intră. Omer rămase afară. Îi văzu silueta prin vălul opac care înconjura cortul.

Paşa îşi luase masa, în acest timp. În barbă şi pe veşmânt avea bucăţele de pâine.

— Dezbracă-te, comandă el, ca şi cum ea nici n-ar fi plecat.

Catherine se simţi puternică şi răspunse în şoaptă:

— Cum doreşti, stăpâne.

Ochii paşei se aprinseră şi zâmbi cu satisfacţie.

— Ar trebui, însă, să-ţi spun că am sorocul.

Îşi scoase mâna dintre falduri şi îi întinse cu braţ tremurător, bucata de jupon. Râul colorase pânza în roşu.

Dorinţa paşei se schimbă în ură şi se uită la ea cu dezgust:

— Allah m-a pedepsit cu-o femeie necurată.

Catherine îşi îndreptă umerii şi îşi reţinu lacrimile de uşurare. Bănuiala ei se dovedise întemeiată. Ştia că religia hindusă consideră că, în timpul sorocului, femeia nu este curată şi sperase ca religia paşei să nu fie departe de cea hindusă. Avusese dreptate.

— Este o pedeapsă pentru mine, dar n-am să te las, franţuzoaico, promise el ridicându-se şi lovind masa cu piciorul. Farfurii goale şi un pocal căzură pe jos şi o pată mare de vin apăru pe rogojină: Şi acum, piei din faţa mea, hanim! Destul! Omer, du-o de aici!

Strângându-şi juponul la piept, Catherine se încălţă şi ieşi din cort. Paznicul o prinse şi o strânse de cot ca-ntr-un cleşte. Dar nu-i păsa. În noaptea asta, scăpase şi, cu vrerea lui Dumnezeu, mâine va fi liberă.

Vuiet de voci o trezi pe Catherine. Sări drept în sus. O dureau încheieturile din cauza patului tare. Omer îi legase mâinile la loc şi trebuise să stea într-o poziţie incomodă pentru ca funia să nu-i străpungă carnea. În timpul nopţii, Omer îi dăduse o bucată mare de mătase galbenă ca să se ferească de umezeala din aer. Strigase: *Bohja* şi apoi se dusese lângă un scăunel pe care se aşezase şi prinsese a fuma.

Catherine moţăise doar. În ceaţa somnului ei uşor auzise zgomotul din tabără, zumzetul ocazional al vreunei insecte care se apropiase prea mult de cărbunii aprinşi şi luase foc, orăcăitul broaştelor, râsetele piraţilor care stăteau în jurul focului şi beau.

Oasele o dureau. Se întrebă ce-i cu gălăgia aia. Îşi scutură părul care-i căzuse în ochi şi-şi concentră privirea asupra oamenilor care se agitau în capătul îndepărtat al taberei. Erau cu armele şi cuţitele ridicate. Prinseseră ceva. Ce anume nu putea să-şi dea seama datorită peretelui format de spinările lor. Poate că aveau carne

proaspătă pe care voiau să o prăjească pe cărbunii încinşi. În ciuda mirosurilor, refuză să mănânce.

Paşa dădu la o parte perdeaua de la intrarea cortului şi stătu mirat, neplăcut impresionat de gălăgia de afară. Purta pantaloni albi strânşi sub genunchi cu şireturi de aur care îi făceau picioarele mai mari decât erau şi cizme negre lustruite care semănau cu ale lui Danton. Pe umeri avea o tunică de mătase de culoarea safirului, care strălucea în lumina zorilor. Dar nu bogăţia veşmintelor îi atrase atenţia ci strălucirea unei pietre lunguleţe de pe mânerul sabiei ce-i atârna la şold.

Strigă la oamenii săi, dar Catherine nu înţelese nimic decât cuvântul AUah, rostit însă fără respect.

Grupul se despărţi şi Catherine se ridică în genunchi. Mergând spre centrul taberei cu mâinile deasupra capului, Danton Cristobal purta cu demnitatea unui rege ruşinea capturii. Pe piept avea o zgârietură; n-avea arme. Cămaşa îi era murdară din cauza marşului prin pădure; mâneca era puţin sfâşiată, iar gulerul era înverzit...

— Danton! îl strigă emoţionată mângâindu-i, parcă, numele cu vocea şi se ridică găsindu-şi echilibrul. O secundă, privirile li se-ntâlniră, dar nu putu să-i citească gândurile. Spre surpriza ei, el nu reacţionă. Privi dincolo de

ea spre paşă. Ea făcu un pas înainte vrând să meargă la el, să-l îmbrăţişeze, să-l ţină strâns. Dar Omer o opri punându-i pistolul în coaste: Dar... e Danton, şopti ea simţind cum o pătrunde o amorţeală ciudată.

Danton se opri în faţa paşei şi lăsă încet braţele în jos. Deodată, văzu faţa lui Danton schimonosită de ură; nu l-ar fi crezut niciodată în stare de atâta sete de răzbunare doar pentru că o răpise pe ea. Un singur om ar fi putut să trezească această furie oarbă.

— Sadi, tună Danton în turcă apropiindu-se de paşă.

Catherine rămase surprinsă. Bineînţeles, Sadi.

— Regele piraţilor e murdar ca un negustor, comentă Sadi în franceză cu un zâmbet strâmb parcă anume voind să-l înţeleagă Catherine.

— Cum m-ai găsit? întrebă Danton.

Sadi strânse din umeri cu nerăbdare:

— Ce importanţă mai are acum că sunt aici? Am fost surprins când am auzit că te-ai întors în apele în care ţi-e mormântul. O noţiune interesantă, rege al piraţilor, care mă nedumereşte. Dar n-am niciun chef să descifrez şarada vieţii tale.

— Ai propriile-ţi şarade, spuse Danton provocator. Ai mai fost pe aici. Plaja e la fel? Sau ţi-au dispărut semnele?

— Au mai căzut bucăţi de calcar. Nu pot să caut numai din memorie. Sadi făcu un pas spre el şi scutură din cap: Perla asta e foarte preţioasă, rege al piraţilor. Când mi-a dat-o, Allah zâmbea.

Danton nu comentă şi nici nu se uită la Catherine. Ea îşi dădu seama că ceva nu e în ordine. Urmări şi ascultă încercând să-l înţeleagă pe Danton.

— Aş fi vrut să intru în portul tău, rege al piraţilor, să-ţi bat la uşă şi să-ţi cer harta, dar Ştiam că ai să mă întâmpini cu salve de tun.

— Aşa că ai trecut în partea din spate a insulei şi ai ales soluţia unui laş. Ai luat ostatecă o femeie.

Sadi râse încet:

— Ştiam că ai să vii după ea. Strânse buzele: Ai venit mai repede decât am crezut. Şi singur. Mare greşeală.

Danton nu-i aruncă nicio privire, iar Catherine nu putu să mai aştepte. Făcu un pas înainte. Metalul rece o împunse.

— Cine spune că sunt singur, Sadi? întrebă Danton cu o atitudine arogantă, care-l făcea pe turc să pară mic.

— N-ai pe nimeni după tine, zise Sadi trecându-şi unghia arătătorului peste dinţi: Dacă ai fi avut, n-ai fi venit neînarmat şi neescortat în tabăra mea.

Turcul se întoarse spre piratul aflat lângă el şi îi dădu un ordin scurt. Acesta porni spre tufişuri cu o duzină de oameni după el.

— Oricum, o să vedem cât de singur eşti, rege al piraţilor. Dacă mai sunt şi alţii cu tine, o să avem grijă de ei. Netezind mânerul sabiei, Sadi spuse: Vreau diamantul din pungă şi harta, spaniolule!

Danton îşi frecă tâmpla:

— Harta e aici.

— Atunci am să ţi-o scot din cap.

— Încearcă, dacă vrei, ticălosule, şi o să vezi unde ajungi. Danton spuse pe un ton jos: Nu mai sunt nebun cum m-ai crezut odată. Nu-ţi dau până nu-mi dai ce vreau eu.

— Perla, spuse Sadi convins.

— Nu, replică Danton scurt. Catherine simţi că inima îi stă în loc. Nici nu e nevoie s-o iei. Pe tine te vreau, Sadi. Vreau să lupt cu tine pe viaţă şi pe moarte pentru ceea ce mi-ai făcut.

Sadi hohoti, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare cu un glas baritonal:

— Până la moartea ta, vrei să spui. Ce înţelept te face Allah. Sadi îşi puse mâinile în şold: N-ai să pui niciodată

mâna pe mine, rege al piraţilor.

— Nici tu n-ai să pui mâna pe hartă.

— Atunci am să te ucid, se repezi Sadi.

— Nu! strigă Catherine.

Sadi se uită la ea. Danton nu.

— Perla plânge pentru tine, spaniolule. Vrea să vadă cum mori? O tortură... sau, poate, am să te împuşc cum ai încercat tu să mă împuşti în Zanzibar. Ai stricat masa proprietarului hanului, dar cred că pumnalul meu şi-a atins ţinta. Mai arde carnea, rege al piraţilor, acolo unde te-am lovit? Nu-ţi aminteşte durerea de mine? Sau perla te face să uiţi?

— Nu-mi pasă de ea, spuse Danton repede, ca Şi cum ar fi avut nevoie de aer.

Catherine tresări, dar nu crezu. Se prefăcea. Trebuia. Pentru a o proteja.

— Pe tine te vreau, îi spuse Danton lui Sadi. Luptă-te cu mine pentru diamante şi titlul de Rege al piraţilor.

Sadi chicoti:

— Foarte interesantă propunere din partea unui om neînarmat.

Ignorând comentariul turcului, Danton rânji cu un umor care era total nepotrivit cu situaţia:

— Mi-ai pus viaţa într-o cutie pe care ai îngropat-o în nisip. De ce vrei diamantele? După toţi aceşti ani?

— Pentru că nu-mi place să se tragă în mine, rege al piraţilor. Şi le vreau pentru că şi tu le vrei. Tu le vrei pentru ceea ce-ţi pot da eu: poziţia. Sadi îi dădu ocol lui Danton cu paşi înceţi, calculaţi, privindu-i încruntat spatele: Eu n-am nevoie de bogăţia pe care mi-o aduc diamantele. Niciodată n-am avut nevoie, dar suma de bani pe care o vor aduce este tentantă, zise el gânditor. Acum, că nimeni nu-şi mai aminteşte de ele, pot să le vând oriunde vreau. Înainte, ştiam că, datorită culorilor, nu puteam să scap de ele pe piaţa neagră, aşa că le-am lăsat aici. Ajunse în faţa lui Danton şi spuse sec: Am avut, totuşi, o înclinaţie spre diamantul incolor. O piatră superbă ca şi perla, de altfel, nu-i aşa?

Danton nu răspunse.

Oamenii trimişi în pădure se întoarseră şi conducătorul lor îi dădu raportul lui Sadi în turcă. Sadi îşi împreună vârful degetelor şi încuviinţă din cap. Apoi se uită la Danton:

— Eşti chiar singur, spaniolule.

Catherine se întrebă dacă Antonio şi Eduardo erau ascunşi prin apropiere. Nu-l părăseau niciodată pe căpitan.

Spera că erau pe aproape şi că îi vor salva pe amândoi. Altfel, Danton n-ar fi venit neînarmat în tabără. Oare care era strategia lui?

— Da, singur, zise Danton. Catherine observă că mâinile lui deveniseră numai muşchi şi oase – pumni gata de luptă.

— Ai venit singur ca să-ţi salvezi femeia, comentă Sadi caustic.

— Am venit pentru tine, nu pentru ea. Danton îşi întinse degetele. Venele de deasupra mâinilor erau proeminente. Pentru tine am venit, Sadi. Ea nu înseamnă nimic pentru mine. E doar o fustă pe care am găsit-o în Madagascar. M-am săturat de ea şi o trimit în Franţa.

Catherine simţi că-i cedează genunchii. O mulţime de gânduri năvăli în mintea ei. Mintea! Avea un scop! Nu putea să gândească ceea ce spunea.

Sadi zâmbi:

— Atunci, dacă n-o vrei, am s-o păstrez eu.

— Păstreaz-o. Vocea înceată şi hotărâtă îi străpunse inima. Dragostea ei pentru el refuză să accepte asta. El n-ar fi spus ceva atât de Crunt, dacă n-ar fi vrut s-o salveze.

Nu-l credea. Nu voia să-l creadă.

— Unde mi-e punga cu diamante? strigă iritat Sadi

întrerupându-i gândurile.

— Unde e dreptatea mea? veni răspunsul lui Danton şi, dintr-odată, conversaţia lor seacă deveni furioasă. Vorbeau în turceşte şi nu putu înţelege nimic.

— Nu te cred, Danton, şopti ea. Nu te cred.

Îl va provoca să repete cuvintele cu prima ocazie.

Capitolul 20

Danton nu avu ocazia să vorbească cu Catherine, iar Sadi dădu ordin să se ridice tabăra. Focurile au fost stinse iar coloane de fum albastru începură să se înalţe spre cer. Danton se întrebase dacă Rainiaro va putea să vadă fumul de la distanţă. După calculul lui,» lăţimea insulei era cam de treizeci de mile.

În faţa lui, Catherine îşi prinse piciorul în nişte rădăcini şi scânci. Cărarea pe care o aleseseră turcii era plină de rădăcini întortocheate şi acoperite de muşchi. Catherine îşi găsea anevoie echilibrul cu mâinile legate.

Danton îşi stăpâni pornirea de a merge la ea, deşi propriile-i mâini erau legate. Înţelesese că o doare când o văzu şchiopătând. Turcul care o păzea strigă la ea să meargă înainte. O prinse de braţ şi o îmbrânci. Danton se înfurie şi scrâşni din dinţi.

Ar fi vrut să-l omoare pe Sadi acum şi să termine ca să poată să-şi ducă viaţa mai departe alături de Catherine.

Ar fi vrut să-i ia faţa în palme şi să-i sărute gura tremurândă. Trebuia să-i îndepărteze teama. Dar nu putea să rişte să-i facă rău în continuare. Mai bine să se ţină

departe de ea şi să se prefacă că nu-l mai interesează.

Pentru el, adoptarea acestei tactici fusese deosebit de grea. Ar fi vrut să-i spună adevărul. O iubea mai presus de orice dar, dacă Sadi afla asta, ar fi devenit o piesă foarte valoroasă. Nu se îndoia că turcul va încerca să se folosească de ea ca să obţină de la el ceea ce dorea. În ciuda suferinţei de pe faţa ei, Danton ştia că n-avea de ales. Singura consolare era că, fizic, Catherine nu părea să fi suferit niciun rău.

Cearta pe care o avusese mai devreme cu Sadi încă îl frământa. Abia reuşea să se stăpânească. Turcul acceptase, arogant, să-i cruţe viaţa până când vor ajunge în locul unde se afla comoara. Dar Danton n-avea intenţia să le arate unde era aceasta pentru că avea propriile planuri.

Jumătate din oamenii lui Sadi făceau drum cu iataganele, iar ceilalţi încheiau coloana care-i avea la mijloc pe Danton şi Catherine.

Danton o privi pe Catherine din spate. Ştia că nu întâmplător fusese pusă în faţa lui. Sadi voia să-l chinuie necrezând varianta lui.

Intrau tot mai adânc în pădure şi se gândi cum să facă să-i vorbească. Dar, pentru moment, tăcerea era mai

bună.

O vietate roşcată, asemănătoare mangustei, apăru din spatele unui manglier gros, obişnuită, parcă, cu prezenţa oamenilor. Creatura de forma unei pisici alertase lemurii din copacul aflat în apropiere prin mirosul pe care-l emana. Pădurea vuia de strigătele ascuţite ale lemurilor, iar din copac începură să cadă fructe pe jumătate mâncate. Turcul care o însoţea pe Catherine fu lovit în cap de un astfel de proiectil cu miezul portocaliu. Înfuriat, ridică muscheta şi trase la întâmplare. Rezultatul: un fum înecăcios şi o grămadă de frunze şi rămurele rupte.

Caravana se opri instantaneu şi se auziră strigăte de atac. Oamenii se aruncară pe pământul care mustea de furnici, armându-şi armele.

Influenţată de comportamentul celorlalţi, Catherine căzu la pământ şi-şi strânse genunchii la piept. Cu ochii măriţi de spaimă, îşi ascunse capul între umeri.

Torturat de lupta care se dădea în el, Danton abia se putu abţine să nu-i spună că n-are de ce să se teamă. Se gândi să o liniştească dar cuvintele îi muriră pe buze.

Numai paznicul ameţit şi Danton rămaseră în picioare. În pădure reîncepu hărmălaia. Se auzi ţipătul unui uliu. Şopârle geko şi cameleoni traversau poteca făcând să

trosnească crengile sub picioarele lor.

Danton îşi răşchiră picioarele când îl văzu pe Sadi apropiindu-se de el cu o licărire în ochi. Turcul mai întâi îl privi pe el apoi pe paznicul al cărui pistol fumegând îl dădu de gol. Sadi blestemă atât de îngrozitor, încât, dacă Allah l-ar fi auzit, şi-ar fi astupat urechile să nu-i mai audă rugăciunile.

— Omer! strigă el cu flinta îndreptată spre inima paznicului: Ce te-a apucat, cretinule?

Sadi vorbea repede, iar Danton trebui să se concentreze ca să înţeleagă invectivele ce urmară.

— Lemurii, scânci Omer cu privirea ţintuită pe arma îndreptată spre pieptul lui. Au aruncat cu fructe în mine.

— şi tu ai tras!

— Mi-am pierdut cumpătul.

— Şi eu mi-am pierdut cumpătul, spuse Sadi trăgând cocoşul.

Ochii lui Omer erau plini de groază şi pe frunte începu să-i curgă sudoarea.

— S-Sadi paşa, suntem veri, bâigui el. Numele tău este numele unchiului nostru Jesuf Hasan Sadi Bey. Nu poţi să-mi faci rău. Gândeşte-te la părinţii mei. Unchiul şi mătuşa ta.

— *Dayi şi teyze*, spuse Sadi şi degetul i se îndoi pe trăgaci, s-ar ruşina de comportarea ta prostească.

Oturma Allah mizafiri. Apoi se auzi o explozie.

Cămaşa aurie a lui Omer se umplu repede de sânge. Paznicul se uită năuc la pata de pe pieptul său, apoi se prăvăli la pământ horcăind.

Catherine ţipă. Se albise la faţă. Danton simţi c-o să plesnească dacă n-o să se ducă la ea, dar ochii atenţi ai lui Sadi nu-l lăsară:

— Vrei să-ţi consolezi amanta, rege al piraţilor? zise Sadi şi buzele se schimonosiră într-un râs cinic:

— Încă ţi mai încălzeşte sângele, nu-i aşa? Sau te-ai săturat de ea?

Simţind că sângele i s-a urcat la cap, Danton scrâşni:

— Ţi-am spus că nu-mi mai trebuie. Pe tine te vreau.

Sadi plescăi:

— Ori eşti mincinos, ori eşti prost. Poate şi una şi alta, spaniolule. Făcând semn celui mai apropiat pirat să vină la el, Sadi spuse blând: Raşid, fă femeia să tacă; să nu mai ţipe. Leag-o la gură, dacă trebuie.

Turcul se răsuci apoi pe călcâie şi se duse în faţă şi dădu ordin să se reia drumul.

Nimeni n-o ajută pe Catherine să se ridice, aşa că în

momentul în care cei doi din urmă începură să se mişte, Danton ajunse lângă ea. Privirile li se întâlniră. Ar fi putut s-o liniştească cu o privire tandră, ar fi putut să-i spună c-o iubeşte în engleză. Risca, însă, moartea ei.

Avea ochii speriaţi şi plini de dor. Nu putea risca. Trecu mai departe cu inima strânsă.

— Sus kalfa, auzi Danton vocea lui Raşid, dar nu privi înapoi. Îşi concentră privirea asupra spinărilor din faţă. Privirea îi era aburită de ceva cald.

După ce se va termina asta, toată viaţa o va ţine pe Catherine în braţele sale.

Câteva ore mai târziu, ajunseră într-un loc plin cu stânci şi copaci, Danton şi Catherine fură dezlegaţi şi, însoţiţi de paznici, se duseră să se uşureze. Oamenii mâncau prăjituri cu susan şi musaca rece. Celorlalţi li se dădu-vin rece., iar lor apă clocită. Sadi stătea într-un colţ luminat de soare şi trăgea din ciubuc.

Danton îl privi pe Sadi gândindu-se cu satisfacţie că turcul nu-şi va mai savura mult timp pipa. Îşi imagina scena de pe plajă. Dezolantă dar mortală.

Sarcina lui era să-l ducă pe Yousuf Ahmed Sadi Ahram în capcană.

Oamenii îşi stinseră ţigările de foi cu călcâiul, iar Sadi

dădu ordin de plecare trezind-o pe Catherine din somnul în care căzuse. Danton era încântat să vadă că rezistă. Tristeţea şi necazul o întăreau – poate ca să se răzbune pe el. Spera să fie adevărat. O prefera mânioasă decât înfrântă. Asta o va face să supravieţuiască.

La apusul soarelui ridicară tabăra, înainte ca întunericul să cuprindă pădurea. Se aprinseră felinare; se ridicară chioşcuri pe bambuşi şi începu să se pregătească mâncarea. Aerul nopţii se umplu de mirosul uleiului de măsline încins, al mirodeniilor, orezului şi cărnii. Doi turci desfăcură covoraşe turceşti care aveau pe margini scene de vânătoare ţesute cu albastru. Îl duseră pe Danton pe această rogojină şi îi spuseră să şadă. Câteva minute mai târziu, o aduseră pe Catherine.

Danton observă că în ciuda ei, Catherine dă semne de oboseală. Respira greu. Refuza să-l privească sau să-i spună ceva. Faţa îi era ascunsă de părul blond care-i cădea pe umeri. Dar fata asta, cu toate urmele de murdărie şi zgârieturile de pe ea, era cea mai frumoasă fată din câte văzuse el.

Repede îi întinse un burduf cu apă. Catherine bău lacomă şi un firicel îşi făcu loc pe bărbie şi căzu pe corsaj udându-l. Când termină, Raşid îi făcu semn să-i dea

burduful lui Danton.

— *Ayvaz*, îi spuse Raşid lui Danton.

Lui Danton nu-i plăcu să i se spună sclav, dar nu spuse nimic. Aşteptă ca ea să-i dea burduful.

Umezindu-şi buza crăpată, ochii ei se îndreptară spre el. Danton încercă să-i comunice din priviri că o iubeşte şi că n-a trădat-o. Dar ea nu voia să vadă ceea ce era imposibil.

Când luă burduful, degetele lui îi mângâiară degetele. Îi simţi sufletul intrându-i în sânge şi înlănţuindu-l pe al lui. O căldură puternică o pătrunse, un răspuns instinctiv pe care nu-l putea înăbuşi. Legătura dintre ei nu putea fi distrusă de cuvinte pline de minciuni.

Îi veni s-o mângâie, iar numele ei fu pe buzele lui: Catherine.

— Rege al piraţilor, se auzi glasul lui Sadi, care o făcu pe Catherine să tresară şi să se tragă de lângă Danton, lăsându-i în mână burduful. Danton îl blestemă în gând pe turc.

— Sadi, îi răspunse Danton.

— Spaniolule, mâine voi fi Regele Piraţilor. Turcul ţinea în mână o chitră şi un cuţitaş. O descoji. Sucul răspândi un miros dulceag. Am să mă lupt cu tine şi am să câştig.

— Da, ai să te lupţi cu mine. Dar, de câştigat, n-ai să

câştigi, Sadi, spuse Danton luând o înghiţitură de apă ca şi cum ar fi băut cel mai bun vin din cel mai scump pocal. Eu nu apăr un titlu. Eu lupt pentru onoarea mea. Nu eu mi-am dat numele. Legenda m-a făcut ceea ce sunt.

— Legenda? hohoti Sadi. Un bărbat care nu se poate înălţa la nivelul legendei sale nu este un bărbat. Dacă ai fi avut minte, n-ai fi fost acum în genunchi în faţa mea şi neînarmat.

Danton îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Sadi se uită fix la o bucăţică de chitră şi începu s-o sugă zgomotos. Se strâmbă:

— Legendă. Mă faci să râd, spaniolule. Ultima sarcină a domniei tale este să-mi faci harta. Dacă n-ai fi avut-o în cap – aş fi... îşi scrâşni el dinţii – deşi, rezultatul va fi acelaşi. Când îl vezi pe Omer, să-i spui că niciodată nu mi-a plăcut unchiul Jusuf, îi aruncă coaja verde şi se îndreptă spre cortul său.

— *Mienta*, mormăi Danton, dar rămase încă încrezător pentru că ei nu-i aruncase Sadi nicio privire. Singurul gând care nu-l lăsa să-şi piardă minţile era acela că atunci când se va sfârşi noaptea aceasta, se va sfârşi şi coşmarul, iar Catherine va fi în siguranţă.

Raşid luă burduful din mâna lui Danton şi îi puse dopul.

Un alt om se apropie şi le aduse două farfurii cu pilaf.

Mâncară în tăcere. Raşid era atent la mişcările lui Danton, nepermiţându-i să vorbească cu Catherine. Apoi le legă din nou mâinile şi, rămânând la câţiva paşi de ei, începu să-şi mănânce cina.

Tabăra se pregăti pentru noapte. Cei câţiva centimetri care-i despărţeau păreau mile. Simţea cum Catherine se înfăşurase într-o indiferenţă rece. Se întinse cu spatele la el. N-avea nicio pătură şi asta îl enervă. Ar fi dat orice s-o poată încălzi.

Danton se uită la Rasid cu prudenţă, gândindu-se ce şanse avea să-l doboare şi să-i ia arma. Trebuia să-l amuţească într-un fel ca, în câteva secunde, să poată s-o ia pe Catherine şi să fugă în pădure. Îşi dădu seama că planul acesta ar fi fost un dezastru şi se încruntă. Dacă ar fi fost singur, ar fi riscat să se avânte în pădure fără felinar şi cu mâinile legate. Dar, cu Catherine, nu.

Raşid îşi rezemă spatele de un trunchi de copac şi-şi scoase o punguţă cu tutun. Îşi răsuci o ţigară, o aprinse şi inhală fumul pătrunzător. Flinta lungă i se odihnea pe coapse. Îi spuse lui Danton să nu se mai uite la el şi să se culce că dacă nu, o să-i dea cu o piatră-n cap şi o să-l adoarmă...

Danton înjură printre dinţi: *Hijo de la perra* şi se culcă pe o parte la vreo jumătate de metru de Catherine.

Aerul se umplu de muzica unui instrument cu coarde. Cărbunii se stingeau. Se auzea doar zgomotul aripilor fluturilor de noapte.

Şi privirea neostoită a lui Raşid.

— Danton...

Îi auzi vocea ca de copil. Ar fi vrut să-i răspundă, îi aruncă o privire lui Raşid care nu putea să-i vadă faţa, dar îi putea auzi glasul. Ochii paznicului deveniră suspicioşi.

— Spune-mi doar că Madeleine e bine.

— Da. Atât putu rosti că Raşid îşi şi îndreptă flinta spre el, atenţionându-l. Voi să-i spună să nu mai vorbească, dar ea şi începuse.

— Chiar aşa e cum ai spus, Danton?

Deschise gura să-i răspundă, blestemându-l pe

Raşid. Dar turcul trase cocoşul şi îndreptă arma spre Catherine.

— Danton...? şopti ea dar nu se întoarse să se uite la el.

El nu-i răspunse.

O auzi plângând. Un sunet răguşit îi ieşea din gât. Inima i se frânse de durere.

Nu-i răspunse.

Peşterile umbroase o înspăimântară pe Catherine.

Pe la prânz ajunseră la capătul pădurii şi la un canion cu pereţii abrupţi şi foarte înalţi. Pe ţărm se vedeau bărci înşirate, aparent lăsate de piraţii turci şi părăsite atunci când nu mai aveau nevoie de ele. Ea şi Danton fură despărţiţi. El se afla într-o barcă în faţa ei.

Ea era într-o bărcuţă uşoară, una din cele cinci pline ochi cu oameni înarmaţi. Spre deosebire de peşterile de pe ţărmul lui Danton aceste subterane erau pline cu o apă stătută foarte adâncă. Navigară pe cursul râului care străbătea insula lui Danton şi care era alimentat de multiple bazine cu apă de ploaie din tsingy. În unele locuri râul era atât de îngust că n-ar fi putut trece nicio barcă de hârtie, darămite una de lemn; în altele, însă, cum era în aceste peşteri era lat cât puntea corăbiei lui Danton.

În peşteri se auzea zgomotul picăturilor şi al vâslelor. Din loc în loc, lumina zilei pătrundea prin gurile din plafon, încălzind aerul rece. Pereţii semănau cu nişte cascade încremenite colorate în roşu şi maro. Păreau să respire. Se auzea un sunet înfundat şi se simţea mirosul mineralelor. Catherine simţi că i se zbârleşte părul. Îi era frică. Frică de peşteri, şi-ar fi vrut să scape de ele, dar îi era frică şi de ce avea să urmeze. În ultimul timp, Sadi şi Danton vorbiseră

numai turceşte şi nu putuse să înţeleagă în ciuda gesturilor agresive ale lui Sadi.

O meandră a râului îi permise să-l vadă pe Danton. Stătea ca şi ea la prova, înconjurat de oameni înarmaţi cu săbii şi pistoale. Îi zări fata când o rază de lumină căzu pe ea. În ciuda situaţiei disperate, profilul exprima hotărâre şi demnitate, începuse să-i crească barba. În jurul gurii erau desenate linii subtile, iar în ochi i se citea tăria. Părul de culoarea abanosului îi cădea pe umeri şi, când îşi mişcă puţin capul, îi zări cruciuliţa din ureche.

Continuă să-l privească până ce cursul se îndreptă şi nu mai putu vedea decât îmbrăcămintea colorată a oamenilor care stăteau în spatele lui. Dar ea păstră în minte imaginea lui.

Cu tristeţe, îndepărtă visele pe care şi le făcuse. De-acum încolo nu se mai putea imagina în braţele lui. Nu se mai putea gândi la sărutările lui. Plângea după ceea ce pierduse, ştiind că nu va mai avea niciodată sentimentul acela de împlinire.

Noaptea trecută, când nu-i răspunsese, o dezamăgise. Nu se mai putea gândi că vor alcătui o familie. Tăcerea spusese totul. Acum i se părea că nici n-ar fi fost posibil să fie împreună. Dorinţa ei de fericire era zdrobită de

loviturile vâslelor. Îşi pierduse speranţa, iar viitorul părea nesigur. Dacă n-ar fi avut-o pe Madeleine, Catherine ar fi cedat. Dar gândul la fiica ei îi dădea putere. Pentru ea, Catherine va ieşi din această furtună şi se va întoarce acasă la Danton să-şi ia copilul. Şi apoi, amândouă o vor lua de la capăt.

Atenţia îi fu atrasă de o lumină roşietică care străluci pe ţărm. Erau ochii unui crocodil lung cât barca. Inima începu să-i bată cu putere, văzând animalul îndreptându-se spre ei. Avea dinţi puternici şi se auzi un zumzăit. Catherine îşi trase picioarele de lângă marginea bărcii şi se rugă ca animalul să-i lase în pace.

Din prima barcă auzi strigătul lui Sadi şi ceva lovi apa. Zgomotul făcu ca liliecii care stăteau pe tavanul peşterii să înceapă să zboare. Îi era tot atât de frică de lilieci ca şi de crocodili. De la locul ei văzu cum crocodilul dă din coadă şi se scufundă cu zgomot.

Se simţi uşurată când barca ei trecu prin locul în care fusese crocodilul. Întinse gâtul să vadă dacă iese cumva din apa neagră. Nu văzu nimic şi se linişti.

Curând, în faţă apăru o deschidere mare şi peştera se lumină. Curentul apei deveni mai puternic. Catherine simţi mirosul sării şi al nisipului încălzit la soare. Pulsul i se

acceleră şi se întări pentru ce avea să urmeze. Va lupta cu fiecare fibră a trupului ei.

Manevrarea bărcilor deveni din ce în ce mai grea şi oamenii începură să vâslească înapoi ca să încetinească înaintarea lor. În ciuda eforturilor făcute de turci, bărcile se loveau de stânci. Catherine nu se putea ţine de nimic; se gândea ce va face dacă vor fi răsturnaţi. Nu Ştia să înoate. Încercă să-şi amintească ce-i spusese Danton: să-şi ţină respiraţia... să-şi ţină respiraţia. Se va prinde de nas şi se va lăsa în voia curentului, rugându-se necontenit ca să nu fie urmărită de crocodil.

Piraţii strigau unii la alţii şi se luptau să stăpânească bărcile. Vâsleau în acelaşi timp cu braţe încordate. Se îndreptau înainte şi, când ieşiră la lumina zilei, reuşiră să încetinească bărcile şi să se apropie de ţărmul nisipos.

Catherine îşi ridică mâinile şi-şi adăposti privirea. Când ochii i se obişnuiră cu lumina soarelui de după-amiază se uită pe plajă. Era pustie. În golf era ancorată corabia lui Sadi. Vasul pe care-l văzuse în Zanzibar. Steagurile negre cu tigve şi flamurile roşii ascuţite fluturau.

Barca lui Sadi reuşi să ajungă la ţărmul stâncos şi turcul coborî în apa înspumată. Imediat veniră şi celelalte bărci. Oamenii se luptau să tragă la ţărm înainte să ajungă în

ocean.

Danton coborî din barcă, sub pază, înaintea ei, Şi se opri pe bucăţile de calcar care, odată, făcuseră parte din pereţii tsingy. Unele fragmente erau ascuţite şi îndreptate spre cer ca nişte săgeţi. Spre sud, erau nişte şanţuri săpate, parcă de vreme. Suflarea vântului era biciuitoare şi-i lipi fustele de picioare.

Fu scoasă din barcă de Raşid care o îmbrânci spre Danton. Ochii li se întâlniră şi, în mod ciudat, îl simţi atingând-o cu privirea.

În ochii lui citi un fel de hotărâre: încredere, speranţă, credinţă. Dragoste?

Dintr-odată se înmuie. Îngrijorarea puse stăpânire pe ea şi simţi că nu mai poate să respire.

Sadi îşi trase flinta de la brâu şi porni pe nisipul plin de pietre. Apa mării îi trecea peste cizme. Privi în sus şi în jos pe plajă, apoi spre vas.

Catherine îşi dădu seama că ceva nu e în ordine. Piratul părea nervos şi dezordonat. Uitându-sespre corabie, făcu mâna stângă căuş şi strigă: Ishak! Kamil! Pakize!

Dar de pe corabie nu veni niciun răspuns. Se auzea doar foşnetul pânzelor lovite de vânt.

Catherine se uită la Danton. Pe faţa lui dură nu citi

surpriză. El ştia. Danton ştia că echipajul lui Sadi nu va fi aici.

Sadi porni în susul plajei spre cei care-l aşteptau. Pe pielea arămie se vedea albul dinţilor încleştaţi.

— Catherine, ascultă la mine, zise Danton în engleză, calm, fără să-l piardă pe Sadi din ochi, şi fă cum ţi spun.

Ea se uită repede de la Danton la Sadi.

— Vino lângă mine, încet, continuă Danton cu o voce şoptită.

Catherine se îndoi dacă era bine sau nu. Ezită.

— Catherine, vino lângă mine, repetă el.

În jurul ei, auzi zgomote, în acelaşi timp înfundate şi ascuţite. Era cuprinsă de sentimente contradictorii. După un moment făcu un pas spre el şi auzi vocea baritonală a lui Sadi:

— Spaniolule!

— Acum! urlă Danton şi „deodată, Catherine fu trântită la pământ.

Capitolul *21*

Se auzi o explozie care zgudui pământul şi Catherine simţi durerea unei izbituri. Mâini necunoscute o apucară şi o traseră. Nu văzu nimic, nici măcar faţa salvatorului ei. Îl auzi pe Danton strigând în spaniolă şi în franceză... Plămânii îi erau plini de mirosul prafului de puşcă. Făcea eforturi disperate să respire. Fu rezemată de un bolovan şi lăsată acolo.

Întoarse capul şi văzu ochii strălucitori ai unui aligator care împodobea o pălărie. Se uită la faţa proprietarului. Era Rainiaro.

— Ce se întâmplă? întrebă ea în franceză în timp ce el îi tăia sforile cu un cuţit cu lamă îngustă.

— L-am prins pe Sadi în ambuscadă, femeie. Se auziră strigăte şi un nou val de împuşcături. Rainiaro se ghemui mai mult şi îi împinse capul într-o parte ca s-o ferească de gloanţe. Apoi, îşi reluă activitatea.

Catherine încercă să-l găsească pe Danton, dar degeaba. Nu vedea nimic de acolo de unde era. Împuşcăturile...

— Sunt ale noastre, zise Rainiaro făcând ultima tăietură.

Sforile căzură, iar Catherine încercă să se ridice. Rainiaro, însă, o opri.

— Vrei să te sinucizi, femeie? O împinse înapoi şi-şi băgă pumnalul în teacă. Ai să stai aici. Îşi scoase pistolul.

— Şi Danton?

— Are el grijă de el.

Catherine nu se putu opri din tremurat. Îşi strânse mâinile una într-alta dar nu reuşi să-şi înfigă unghiile în carne. Trase aer în piept şi încercă să-şi liniştească bătăile înnebunite ale inimii: era inutil. Zgomotul mortal al pistoalelor şi sunetul metalic al săbiilor încrucişate o zguduiau. Danton îşi risca viaţa pentru ea.

Când tăcuse atunci, o minţise. Fusese prea obosită şi descurajată ca să înţeleagă asta.

— Trebuie să-l ajuţi, rosti ea.

— Nu, femeie, zise Rainiaro cu pistolul în mână gata să-l folosească dacă era nevoie. Mi-a spus să stau aici cu tine.

— Dar are nevoie de tine!

— Are mai multă nevoie de tine.

Catherine îşi muşcă buza până când începu să-i tremure ca şi inima. Încercând să-l găsească din priviri, se uită pe după bariera care o proteja.

— Nu mai face asta, femeie, şi o mână puternică a lui

Rainiaro o prinse de umăr...

— Vreau să-l văd.

— Antonio l-a eliberat. E bine.

Dar Catherine refuză să i se închidă gura. Cu o voce aspră zise:

— Trebuie să-l văd cu ochii mei, Rainiaro.

Nările malgaşului începură să freamăte; în final, o lăsă în pace.

Scena pe care o văzu Catherine făcu să i se usuce gura. Oamenii lui Danton erau peste tot. Pe plajă bântuia moartea şi distrugerea. În norii cenuşii de praf de puşcă, străluceau şi se încrucişau săbii. Văzu dansul fără ritm al cizmelor înalte. Înţelese într-o secundă de ce soldaţii poartă steaguri. În aşa o hărmălaie, era greu să vezi cine câştigă.

Se uită la luptători dar nu-l zări pe cel pe care-l căuta şi care era mai înalt decât toţi. Nu văzu părul care strălucea ca satinul negru şi crucea care reflecta strălucirea soarelui. Îl zări, totuşi, pe James Every cu claia lui roşie strălucind prin fum. Dădea la mână muschete încărcate de un alt pirat. Unul din oamenii lui Danton luă din mâna lui James o flintă încărcată şi-i dădu una folosită.

Catherine continuă să cerceteze plaja. Ochii ei dădură

peste mormane de leşuri. Nu mai văzuse o bătălie niciodată. Scena din faţa ei o făcu să înţeleagă viaţa de pirat. Ca să-fii soţia unui pirat, se vărsa sânge şi se răspândea moarte. Pericol şi aventură. De mult renunţase la aventură dar din ziua în care Danton venise în ajutorul ei, acolo la Tamatave, intrase într-o grozavă aventură care se termina cu această scenă.

Când se gândise la o viaţă fără Danton, el era în viaţă, sănătos, trăind pe insula lui. Niciodată nu-şi imaginase că i s-ar putea întâmpla ceva. Danton Cristobal era invincibil.

— Ai văzut destul, femeie, zise Rainiaro şi, uşor, o întoarse cu faţa spre el.

— Nu l-am găsit... Se uitase până când o duruseră ochii. Gemu de supărare şi-şi reţinu lacrimile cauzate de ororile văzute şi se rezemă de piatră. Dacă n-ar fi fost pe plajă în ziua aceea... dacă Sadi n-ar fi luat-o... nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. Iar Danton... ar fi fost în siguranţă.

Strigătele de agonie ale muribunzilor îi răsunau în urechi. Se simţea copleşită de un sentiment de vinovăţie.

Danton urcă pe un dâmb de pe ţărmul stâncos urmărindu-l pe Sadi. Turcul urca anevoie treptele neegale şi bucăţi de piatră se desprindeau şi alunecau de sub

picioarele lui. Încercă să se ţină să nu cadă. Danton îl urmărea chiar dacă urcuşul ăsta părea curată sinucidere.

Prin minte îi trecu toată viaţa: trecutul şi prezentul. Se gândi la momentul în care o împinsese pe Catherine în mâinile secundului său. Retrăi pierderea soţiei şi a fiului său. Nu mai voia să aducă distrugere unei alte femei pe care o iubea.

Într-un fel era liniştit ştiind că Rainiaro va avea grijă de ea. Auzind zgomotul săbiilor şi al împuşcăturilor, nu putu decât să spere că oamenii lui se vor descurca bine în această ultimă bătălie.

Danton escaladă pereţii abrupţi, încercând mereu să se prindă de ceva stabil. Lamele minerale tăiau degetele şi palmele şi le umpleau de sânge. Parcă era o ironie. Începutul exilului său se făcuse tot cu cicatrice la mâini şi la picioare. Sfârşitul îl marca din nou.

Şi Sadi avea răni, dar îşi atinse ţelul. Vârful. Râse triumfător. Deşi şalvarii îi erau zdrenţuiţi şi plini de sânge în dreptul genunchilor, mâinile şi coatele însângerate, nu-şi arăta durerea. Se întoarse şi-l văzu pe Danton. Pentru o secundă, îşi pierdu echilibrul. Imediat îşi prinse picioarele care se sprijineau pe coama ca un cuţit, cu mâinile.

— Rege al piraţilor! M-ai crezut prost şi ai să mori pentru

asta! Sadi îşi trase de la brâu flinta albastră.

Danton reacţionă fără să se gândească. Puse mâna pe pistol, trase cocoşul şi ţinti. Trăgaciul era neted, şi trase înaintea lui Sadi. Distanţa dintre el şi turc micşoră precizia lui, dar lovi ţinta: arma lui Sadi, care-i zbură din mână şi se rostogoli.

Sadi blestemă, băgă mâna înnegrită de praf de puşcă sub braţ şi se clătină spre faţă: spaniolule! ţipă el. Am să te dau jos. Apoi sări peste vârfuri şi dispăru.

— *Mietda*! înjură Danton şi-şi băgă pistolul în teacă. Nu avea de ales. Trebuia să meargă după Sadi. Nu putea să-l lase pe omul ăsta să scape. Nu putea să se teamă o viaţă că va veni şi le va face vreun rău ei sau copilului.

Începură să-l doară încheieturile. Fiecare pas aducea noi răni. În cele din urmă ajunse acolo unde stătuse Sadi. Cercetă pădurea cu privirea; spre capăt văzu doar vârfurile verzi ale copacilor. Erau pâlcuri care răzbăteau printre vârfurile de calcar.

Sadi dispăruse.

Danton călcă cu grijă. Abia avea unde să pună piciorul. Alunecă câţiva centimetri şi o piatră ascuţită ca briciul tăie pielea fină a cizmei. Simţi tăietura în gleznă. Urlă de durere.

„Iisuse, dacă purgatoriul ar avea cârlige, ăsta ar fi Iadul”.

Inima îi bătea puternic. Singura consolare era că îl dezarmase pe turc. Sadi nu-l mai putea împuşca.

Zgomotul făcut de o piatră în cădere venind din dreapta îl făcu să întoarcă capul. Văzu împrejurimile şi, un instinct primar îl avertiză: Sadi apăru în cealaltă parte a unui perete de pietriş. Turcul venea spre el cu sabia în mână ca să-l străpungă.

Danton, cu paşi siguri şi repezi, se feri. Îl prinse pe Sadi de braţ şi-l dezechilibră. Ochii turcului se măriră de spaimă şi alunecă pe pietrişul lucios. Danton simţi o zvâcnitură în încheietură şi îi dădu drumul înainte ca acesta să-l poată trage după el. Turcul încercă să se prindă de ceva ca să nu cadă în prăpastie, dar nimic nu-i putu opri căderea. Dispăru cu un răcnet.

Fruntea lui Danton se acoperi cu broboane de sudoare şi, un timp, rămase încremenit.

Un geamăt asemănător vaietului unui animal rănit, ajunse până la el adus de vânt. Cu paşi fermi se apropie de margine; primul lucru pe care-l văzu fu un lac mare verde.

Apoi îl văzu pe Sadi, arătând tot atât de jalnic ca păpuşa

din zdrenţe a fetiţei. Braţele şi picioarele erau sfâşiate. Din pulpă îi ieşea un capăt de os. În obraji şi pe frunte avea găuri sângerânde. Din nări îi curgea sânge.

— Spaniolule, scrâşni Sadi cu faţa din ce în ce mai albă.

Danton îi ură să se ducă la Hades pentru că îl înşelase şi nu-i dăduse ocazia să lupte cu el într-un mod onorabil. Să-şi recâştige viaţa. Voise ca Sadi să moară ca să-i poată învia pe Elena şi Esteban. Acum ştia că asta era o iluzie cu care se amăgise ca să justifice finalul. Drum de întoarcere nu era. Nu putea merge decât înainte.

Sadi se înecă şi umerii îi fură zguduiţi de spasme.

— Astăzi am... am să-l văd pe Allah.

— Blestemat să fii. Danton nu simţi decât milă pentru chinurile lui Sadi.

Sadi recită un verset islamic cu gura strâmbă de durere. *Jnsart ancak Kismetinde olani alir.* Apoi căzu în bazinul de jad şi apele îl înghiţiră.

Năuc, Danton privi cum trupul lui Sadi se scufundă în lacul negru. O fâşie de alabastru tăie suprafaţa şi văzu o gură deschisă de crocodil.

Danton plecă iute capul şi închise ochii când auzi zgomotul loviturilor de coadă şi simţi cum, parcă luase foc. Încercă să respire pentru că-l ardeau plămânii, apoi privi în

sus la lumina gălbuie a asfinţitului de soare, care era culoarea părului ei.

Incursiunea în trecut se încheiase. Îşi căuta acum viitorul.

Începu să coboare spre plajă. Când ajunse, văzu că Antonio controla situaţia. Echipajul lui Sadi fusese dezarmat şi era în genunchi pe plajă. Rainiaro şi James luaseră douăzeci de oameni care începură să sape în apropierea unor baobabi, acolo unde se părea că este îngropată comoara. Iar Catherine... Catherine stătea pe plajă cu faţa îngropată în palme.

— Sadi este mort, spuse el ca să audă toţi.

— Câţiva din echipaj îl strigară, iar Catherine ridică bărbia.

Îi văzu ochii înlăcrimaţi. Clipi şi ochii îi străluciră. Zâmbind ademenitor şi trist, se ridică. Danton se îndreptă spre ea, o strânse în braţe; îi sărută părul, obrajii, buzele.

— Rainiaro a ajuns la cutie, căpitane, se auzi strigătul entuziasmat al lui James care, aparent, ignora faptul că Danton avea altceva de făcut acum.

Îşi drese glasul. Danton o prinse pe Catherine de talie. Oamenii o scot acum. Rainiaro a zis s-o deschizi tu.

Danton se uită în ochii ei plini de lacrimi. Era atât de

emoţionat. Voia s-o sărute la nesfârşit, să-i cunoască trupul şi să-i arate cât de mult o iubeşte. Dar nu era nici momentul – nici locul să-i spună ce simţea – nu de faţă cu echipajul.

Îşi luă privirea de pe faţa ei şi şi-o îndreptă spre oamenii lui fideli. Unii erau răniţi şi bandajaţi. Alţii scăpaseră mai uşor şi aveau **înfăţişarea** aspră; şi mai erau cei care muriseră.

Danton îi plânse în gând, apoi se uită la cei care stăteau în picioare în semicerc, în jurul unui cufăr încuiat. Mulţi dintre ei fuseseră cu el în ziua în care Sadi atacase La Estrella del Cabo. Era momentul amintirilor şi pentru ei.

Cu paşi mari, Danton îşi întâmpină destinul fără să scoată o vorbă. Rainiaro îi dădu un pistol. Simţi greutatea oţelului şi a mânerului de fildeş şi-l apucă cu dificultate din cauza tăieturilor. Fără altă pregătire trase cocoşul şi apăsă pe trăgaci. Lacătul sări cât colo. Puse pistolul deoparte şi se aplecă într-un genunchi cu inima plină de certitudine. Ridică apoi capacul şi-l dădu într-o parte. Oamenii se apropiară să vadă. Se îngrămădiră în jurul lui.

Mai întâi erau valuri de mătase roşie şi satin de culoarea fildeşului. Căută printre ele şi ajunse la fund. Găsi o pungă de catifea şi-o ridică. În ciuda zgârieturilor şi loviturilor de

pe mâinile încă pline de sânge, simţi forma pietrelor. Le numără. Erau douăsprezece. Trase de şiret şi vărsă conţinutul în mâinile rănite.

În palmă străluceau cinci diamante roz, patru galben pal şi trei de culoarea albastrului din curcubeu. Privindu-le, era ca şi cum ar fi călătorit înapoi în trecut.

Simţi că se sufocă de emoţie. Când, în urmă cu patru ani, pornise pe urmele lui Sadi, nu se gândise că o să redobândească ceea ce i se furase. Voise doar să se răzbune. Acum o avea pe Catherine şi viaţa lui se schimba. Scumpă Catherine...

Danton se ridică zâmbind:

— Lasă-i pe cei care trăiesc din echipajul lui Sadi să plece cu corabia. Sunt puţini şi, cu puţin noroc, or să ajungă în Madagascar. El puse diamantele la loc în pungă şi i le dădu lui Eduardo. O să se împrăştie probabil.

— Da, căpitane, spuse Rainiaro şi porni.

— Antonio, du-ne pe corabie.

— *Si, căpitan*, încuviinţă spaniolul.

Cincisprezece minute mai târziu, Danton şi Catherine se îndreptau spre corabia lui. Rainiaro ancorase Negro într-un golfuleţ puţin mai jos de locul unde avusese loc bătălia. O conduse în cabina lui modestă. Odată, ajuns la uşă,

deschise zăvorul şi îi făcu loc să intre. Când fură înăuntru, închise uşa şi o luă în braţe. O sărută cu foc. Lung şi pasional.

— Catherine... murmură el. Te iubesc.

Îi simţi lacrimile pe obraz, îi auzi suspinele:

— Iartă-mă că m-am îndoit de tine. Şi eu te iubesc. Poate că nu suficient. Ar fi trebuit să te cred, Danton... Ar fi trebuit să am încredere în tine.

— Da. Îi ridică bărbia cu vârful degetului. Să nu te îndoieşti de dragostea mea pentru tine, Catherine. Niciodată.

— Nu. Scutură din cap şi-i luă mâna. Văzându-i noile răni, spuse Speriată: Lasă-mă să te îngrijesc. Îl duse la locul unde era ligheanul. El se lăsă în voia ei. Mâinile îi ardeau şi simţi nevoia să şi le răcorească.

După ce turnă apă, Catherine luă un prosop.

— Bagă-ţi mâinile în lighean.

El se conformă. Dar era mai mult decât o uşurare. Începu să-l înţepe. Iisuse...

— Nu-mi place că eşti rănit, şopti ea, turnând apă peste mâinile lui. Promite-mi că n-ai să te mai răneşti.

Nu ştia ce-o să se întâmple când se va întoarce în Spania cu diamantele, îi zâmbi, dar nu răspunse.

Ligheanul se umplu de murdărie şi de pete roz de sânge. Catherine luă o bucată de pânză şi începu să-i cureţe mâinile. Părul îi cădea pe umeri; şi-l dădu pe spate şi începu să-l îngrijească. Atingerea ei uşoară făcea durerea suportabilă.

— Nu mi-ai promis, spuse ea, ştergând apa de pe mâinile lui.

— Nu pot. Danton se strâmbă de durere când ea îi curăţă o crestătură de pe arătător.

Ea se uită la mâinile lui.

— Ce-ai să faci acum?

El se îndepărtă, vrând ca ea să-l privească:

— Mergi cu mine în Spania? Vreau să restitui diamantele şi să-mi curăţ numele. Danton luă prosopul şi-şi şterse mâinile. Nu-ţi promit *că* regele va fi îngăduitor. La urma urmelor, ca Rege al Piraţilor, i-am jefuit vasele.

— N-am terminat cu mâinile tale, continuă ea ca şi cum n-ar fi auzit ce i-a spus. De abia se ţinea să nu plângă şi Danton nu voi s-o vadă supărată. Luându-i mâinile într-ale ei, murmură: Trebuie să te leg.

Danton se îndepărtă de ea. Îl durea sufletul. Rupse fâşii din şervet.

Ea rupse repede bucăţi şi-i înfăşură mâinile.

— Ar fi trebuit să cos aici. Catherine îşi plecă genele, apoi, ridică privirea şi el îi văzu ochii umezi. N-am ac şi aţă.

— Dacă trebuie, o să mă coasă Tanala când ajungem acasă.

Ea începu să plângă, încet, dar cu mare durere; îi văzu umerii scuturându-se.

— N-aş suporta să te închidă.

— Trebuie să risc, spuse el. Fără onoare, n-am ce să-ţi ofer nici ţie, nici copilului tău. Ce fel de viaţă am duce? Să ne temem mereu? N-aş putea să-ţi cer aşa ceva.

— Niciodată nu ţi-au trebuit bogăţii, nu-i aşa? întrebă încet. Ai fost întotdeauna pentru onoare. Un om ca Sadi luptă din lăcomie. Catherine se întoarse şi se îndreptă spre uşă. În spatele ei, soarele făcu să-i strălucească părul în tonuri aurii.

El veni spre ea şi-i puse mâinile pe umeri. Ea vorbi de lângă fereastră:

— De ce erau diamantele aici?

— În Zanzibar, explică el, i-am luat lui Sadi o pungă de la gât.

— Când te-ai luptat cu el? întrebă ea.

— Da. Înăuntru se afla o hartă şi un diamant mare.

— Unul din diamantele pe care îi le-a luat, adică le-a luat de la regele tău?

— Da. Îi mângâie gâtul cu vârfurile degetelor. Avea pielea catifelată şi caldă. Pe obraz avea zgârieturi şi urme de murdărie. Catherine, uită-te la mine. Ea se uită. Ochii ei erau plini de lacrimi şi-l privea ca şi cum ar fi fost departe. În punguţă se afla harta locului unde era ascunsă comoara. Diamantele erau aici pe insula Sufletelor Pierdute.

— De ce a făcut asta?

— Pentru că nu putea să le vândă fără să atragă atenţia asupra lui. Nici chiar Sadi nu se bucura de imunitate în faţa autorităţilor. Le-a îngropat pe insula mea negândindu-se că eu sau echipajul meu o să reuşim să ajungem la ţărm. Când a aflat că locuiesc aici, s-a întors şi...

— Cum? îşi umezi buzele. Cum a aflat unde să te găsească?

Danton îşi îndulci vocea.

— N-are importanţă.

— Trevor Tate, şopti ea. Mi-ai spus că am făcut un lucru îngrozitor că am aprins focul acolo şi eu... O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Catherine, ascultă-mă. Danton o prinse de umeri

nesinchisindu-se de bandaje. Nu mi-ai făcut niciun rău. Ai făcut totul să mă salvezi. Catherine, îi luă faţa în mâini. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, şopti ea.

O simţi tremurând la atingerea lui.

— Vreau să ne căsătorim. O să stăm la Paris dacă asta vrei. Am să fiu un tată bun pentru Madeleine. Aşa să-mi ajute Dumnezeu. O iubesc ca şi cum ar fi a mea. Danton o luă în braţe simţind-o caldă şi puternică. Vă vreau pe amândouă.

Catherine rosti cu vocea înecată în lacrimi.

— Da... mă căsătoresc cu tine. O să mergem amândoi în Spania şi ai să-ţi redobândeşti onoarea, Danton.

O sărută pe obraji, pe nas, apoi pe gură. Buzele ei erau calde şi el închise ochii ca să-i soarbă toată dulceaţa.

— Vom fi împreună, şopti el, şi vom fi fericiţii *Dios*, mă rog de regele meu să-mi acorde imunitatea, altfel...

— Şşt. Catherine îi puse degetele pe buze. Orice te-ar aştepta, voi fi cu tine, Danton. Pentru totdeauna.

El o sărută ca pentru a pecetlui jurământul.

— Eşti a mea, *mon petit maki sauvage.* Catherine îl sărută la rândul ei şi începu să râdă surprinzându-l şi gâdilându-l. El îi ridică blând capul, zâmbind şi fericit să

vadă în ochii ei fericirea promisă.

— Niciodată n-am înţeles de ce-mi spui lemur sălbatic, zise ea. Danton o privi amuzat când ea îi explica: N-am blăniţă şi nici coadă. Nici nu dau din gură şi nici nu mă urc în palmieri. Nu sar din copac ca să-ţi atrag atenţia. Îl sărută pe barbă. Dar, poţi să-mi spui aşa, dacă-ţi place. Se lupta cu lacrimile. Acum, că mă gândesc la asta, mi se pare o poreclă potrivită.

— Şi de ce mă rog, *chérie*? o întrebă Danton emoţionat. Cu ea în braţe parcă era în rai.

Catherine îl sărută uşor:

— Mă faci să mă simt ca şi cum aş putea să zbor, cu toate că n-am aripi. Se uită drăgăstoasă în ochii lui: Mă faci să zbor, Danton.

EPILOG

Septembrie – 1721 Insula Cristobal

— Danton, ce-ai făcut? Catherine stătea pe plajă alături de soţul ei înconjurată de multe fuste de bumbac. Împreună o urmăreau pe Madeleine săpând în nisip o groapă cu o lopătică.

— Nimic care să te îngrijoreze, *chérie*, spuse Danton. Îşi încrucişă în mod indolent picioarele lungi şi se sprijini în coate: Maddie, încearcă puţin mai la stânga.

— Nu sunt îngrijorată, negă Catherine, cu o voce agitată.

Danton spuse cu un zâmbet răutăcios uitându-se mereu la Madeleine:

— Întotdeauna ai fost îngrijorată...

— Aici, tată? întrebă Madeleine întrerupând comentariul lui Danton. Catherine gândea la fel ca fiica lor. Danton avea dreptate dar n-avea chef să recunoască.

— Da, scumpo, răspunse Danton şi-şi ridică un genunchi. Încearcă acolo.

Madeleine începu să sape o nouă groapă pe lângă cealaltă jumătate de duzină. Soarele tropical mângâia

părul lung al fetiţei, deschizându-i culoarea până aproape de culoarea părului mamei. Crescuse cu aproape opt centimetri în ultimii doi ani şi-şi pierduse înfăţişarea de îngeraş.

Ochii mamei se umplură de lacrimi nostalgice. Madeleine nu mai era un copil. Era o mică domnişoară. În săptămâna următoare împlinea şase ani.

— Ce-ai făcut, Danton? Catherine îşi împreună mâinile în poală. Sper că n-ai pus ceva pentru ea? Oricât mi-ar fi de greu să accept că a crescut, e prea mare ca să mai creadă că pe plaja asta sunt îngropate comori.

— Plaja noastră, o corectă Danton. Îi dădu după ureche un cârlionţ. Atingerea lui delicată o făcu să se simtă iubită, adorată, chiar şi acum când înfăţişarea ei era specială. O mângâie pe obraz şi degetele lui erau fierbinţi. Şi dacă în nisip se află îngropată vreo bagatelă, să ştii că nu ştiu cum a ajuns acolo.

— Mincinosule, spuse ea dar nu se putu abţine şi zâmbi.

Pe când Madeleine săpa preocupată, Catherine îl văzu pe Antonio apropiindu-se. După el alergau Dokobe, Razana şi Pousse-Pousse.

Ca întotdeauna, faţa îi era” vigilentă şi avea un aer sumbru pe care Catherine renunţase să-l înţeleagă.

Acceptase că Antonio nu este un om care zâmbeşte, ci unul plin de loialitate feroce. Ochii îi străluceau foarte rar. Se obişnuise cu prezenţa lui. În casă adusese o linişte care nu împiedica cu nimic demonstraţiile zgomotoase pe care le făceau Danton şi Madeleine când jucau tot felul de jocuri stupide.

— Capitan, pielea lui Antonio devenise şi mai măslinie ân urma recentului voiaj pe care-l făcuse pentru Cristobal Exports, şi din care revenise cu o oră în urmă. În mână avea o scrisoare. Salută plin de respect în spaniolă: Señora, arătaţi foarte bine azi.

Antonio vorbea puţin. Dar acum, putea măcar să comunice cu el. Danton le învăţase pe ea şi pe Madeleine spaniola. Deşi nu vorbea curent, putea să susţină o conversaţie: *Gracias*, Antonio. *Estoy bien.*

— *Hola,* Antonio! îl salută Madeleine trăgându-şi rochiţa peste genunchi şi balansându-se. Mai scoase o lopăţică plină de nisip şi se uită înăuntru cu sprâncenele încruntate.

— *Hola, pequenita*, îi răspunse Antonio scurt.

Danton se ridică şi luă pergamentul din mâna lui Antonio:

— Nu ştiu de ce insişti să-mi spui Capitan. Tu conduci acum La Furia.

Antonio scutură din cap: întotdeauna capitan.

Catherine mai auzise discuţia asta înainte şi trebuia să îi dea dreptate lui Antonio. Deşi Danton nu mai căuta galioane, tot ca un căpitan de vas arăta, încercase să-şi îmblânzească înfăţişarea, dar nu reuşise. Părul era un pic mai scurt şi îi ajungea numai până la gulerul cămăşii. Crucea de aur care cândva îi atârnase de ureche, fusese înlocuită cu un buton mic de argint care fu uitat curând. Catherine ţinea crucea în caseta ei cu bijuterii ca o amintire a trecutului soţului ei. În rest, Luis Cristobal era acelaşi om care o salvase în Madagascar.

— Scrisoarea-i de la James? întrebă Catherine aplecându-se să citească scrisoarea din mâna lui Danton.

— Da.

Catherine se înveseli:

— Rupe sigiliul şi citeşte-o cu voce tare. Îşi aranjă absentă faldurile fustei, pregătindu-se pentru cuvintele lui James Every. Cu şase luni în urmă, primiseră veşti de la un fost marinar englez şi un fost pirat. În urmă cu doi ani, Danton făcuse un târg cu el. Îi propusese lui James să-i plătească să înveţe în Anglia. După un an, dacă voia să se întoarcă pe insula Cristobal, era liber s-o facă.

Era al doilea an de când James Every era la Londra.

Danton rupse sigiliul, desfăcu hârtia şi cercetă conţinutul:

— James zice că scrie şi citeşte mai bine, că acum îi place chiar să compună. A scris... Danton tăcu un timp. Apoi faţa i se întunecă. A scris un poem epic despre piraţii din Oceanul Indian; i-a arătat lucrarea profesorului, care, la rândul său, a hotărât că James are un mare talent şi i-a aranjat o întâlnire cu un editor.

— Un editor! strigă încântată Catherine. Gândiţi-vă, James al nostru, scriitor. Cum se numeşte poemul lui?

Cu capul plecat, Danton mormăi:

— I-a spus: „Regele Piraţilor” şi s-a folosit de trecutul meu ca să-şi prezinte personajul.

— Oh, Danton, râse Catherine. O să fii renumit.

— Nu vreau să fiu renumit. Se uită iar pe scrisoare. Citi: „Salutaţi pe toată lumea şi spuneţi-le că am să îi vizitez când s-o ivi ocazia. Mă gândesc deseori la dumneavoastră. Mai ales la Madeleine. Al dumneavoastră, James Every”.

— Nu-i aşa că-i frumos? zise Catherine amuzându-se de tonul nemulţumit al lui Danton. Părerea ei era că era nemaipomenit că James îşi găsise vocaţia – chiar dacă asta însemna o incursiune ilicită în escapadele lui Danton. Pentru că nu i-am spus lui James – şi acum mă simt bine şi

suntem siguri de ce va fi – să-i scriem imediat şi să-i spunem...

— Tată, nu mai vreau să sap. Madeleine se lăsă pe spate şi aruncă lopăţica cât colo.

— Maddie, nu te lăsa. Danton puse scrisoarea jos şi se ridică în picioare încercând s-o liniştească pe Madeleine. Îi arătă cu piciorul gol o gropiţă în nisip. Sapă aici. O ajută să înceapă şi săpă cu călcâiul.

Catherine auzi un râs uşor şi se lăsă pe spate să-l vadă pe Antonio. Zâmbea: „Deci, la urma urmei nu era chiar fără speranţă”. Oftă. Era un oftat fericit, gânditor.

La o săptămână după incidentul cu Sadi, ea, Madeleine, Danton şi întregul echipaj de pe La Furia, porniseră spre Spania. Catherine îl cunoscuse pe regele care-l trimisese pe Danton în închisoare, începu să-l urască, dar reuşi să obţină o audienţă şi-şi schimbă sentimentele.

Danton se aşeză iar lângă ea şi îi luă mâna. Îi mângâie palma cu arătătorul.

— Priveşti departe, *linda.* La ce te gândeşti?

— Îmi amintesc de Regele Filip. Ochii li se întâlniră. Am vrut să-l urăsc pentru că te-a făcut să treci prin atâtea. Dar, când l-am întâlnit, mi-am dat seama că nu pot. Mi-a fost milă de el. Nu era în toate minţile. Chiar când i-ai

înapoiat diamantele, regina Elisabeta a fost cea care ţi-a acordat iertarea, ţi-a dat titlul înapoi, şi-a spus că toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple.

— O soţie poate fi salvarea soţului, spuse Danton încet, şi Catherine îşi aminti cuvintele bătrânei din ziua în care Danton o dusese să vadă culesul de ylang-ylang. Raniala spusese că ea venise pe insulă ca să-l salveze pe Danton.

De fapt, se gândea Catherine, Danton o salvase pe ea. De la o mare greşeală. După ce au părăsit Spania, s-au dus la Paris să vadă mormintele tatălui şi fratelui ei şi au cumpărat pietre de mormânt aşa cum făcuseră la Madrid pentru Elena şi Esteban Cristobal. Locul naşterii ei. N-o mai mişcă aşa cum o impresionase în tinereţe. Era prea multă aglomeraţie. După libertatea de care se bucurase pe insula lui Danton, i se păru de nesuportat. Dar, la Paris, făcură ceea ce nu puteau să facă pe insula Cristobal. Se căsătoriseră. Plecaseră apoi în Anglia unde-l aranjaseră pe James. Apoi plecaseră acasă.

Acasă. Mult timp, pentru Catherine, acasă era la Paris. Acum, acasă era aici, pe insula Cristobal. Vechiul nume al insulei nu mai avea rost. Când Danton se apucase de o altă îndeletnicire, Catherine sugerase ca scrisorile să nu intimideze, ca să nu sperie potenţialii clienţi. Danton se

angajase în exportul uleiului de ylang-ylang în China. De operaţia asta se ocupa Rainiaro. Localnicii aveau de câştigat şi material şi din punct de vedere al înfrumuseţării satului, al extinderii acestuia, al clădirilor şi al populaţiei. Aproape toţi oamenii din echipajul lui Danton îşi găsiseră partenere şi acum aveau familiile lor. Eduardo se căsătorise cu Mia şi, pe la sfârşitul anului, aşteptau al doilea copil.

Toate se schimbaseră. Cel mai schimbat, însă, era Danton. Mergea mai uşor, cu capul sus. Râdea, zâmbea. Îşi aflase liniştea. Era frumos şi plin de viaţă cum Catherine nu-l mai văzuse. Îl iubea din toată inima. Şi, în curând...

Gândurile îi fură întrerupte de strigătul vesel al fetiţei:

— Am găsit ceva. E o cutie.

— Scoate-o afară, zise Danton cu un zâmbet larg.

Catherine dădu din cap şi-şi mustră soţul:

— Ai îngropat ceva.

Danton zâmbi.

Madeleine ridică încet capacul şi se uită înăuntru, îi zâmbi lui Danton şi obrajii i se îmbujorară. Ţinea bijuteria în aşa fel încât să strălucească în soare. Era un rubin pe un lanţ de aur.

— E un colier cu rubine!

— Extraordinar. Mă întreb ce pirat o fi lăsat-o aici pentru iubita lui? Danton luă colierul şi-i făcu semn să se aplece ca să i-l prindă la gât.

Ea îl îmbrăţişă şi plecă.

— Nu mai sunt fetiţă, tată; nu-mi mai sug degetul şi nu mai spun secrete de fetiţe.

Sprâncenele lui Danton se ridicară.

— Ştiu că tu ai pus colierul acolo, zise ea. Dar, nu-i nimic, dacă vrei să te prefaci că nu l-ai pus tu.

— Eu... Danton nu putu să nege. Mormăi cu voce scăzută: *Mierda!*

— E un cuvânt spaniol urât, spuse Madeleine repede. Mi-a spus Antonio.

Danton se uită peste umăr la Antonio care ridică din umeri cu o expresie deznădăjduită.

— Nu trebuie să rosteşti cuvinte urâte în faţa copilului. Madeleine mângâie abdomenul rotunjit al mamei ei.

Catherine se mişcă încercând să găsească o poziţie mai confortabilă.

— Ar fi bine s-o asculţi, Danton. E foarte isteaţă pentru vârsta ei. Copilul s-ar putea naşte curând şi primul cuvânt pe care o să-l rostească, o să fie primul cuvânt pe care mi l-ai spus mie. Şi ştim cu toţii cuvântul acesta.

— Chiar şi eu, adăugă Madeleine. Eram cu mama când l-ai spus. Nu mai ai scăpare, mai ales după săptămâna viitoare.

— Şi ce-i cu săptămâna viitoare? întrebă Danton.

Catherine şi Madeleine zâmbiră complice, apoi.

Madeleine se uită fix la Danton şi spuse foarte serioasă:

— Atunci o să nască mama. De ziua mea. Şi mai ştii ceva?

Catherine şi Danton rostiră împreună: Hm?

— Va fi o surioară şi am să-i spun Nanette.

SFÂRŞIT